

DE HEMEL DOOR GEWELD INGENOMEN

Engelse titel: Heaven taken by Storm

Door

THOMAS WATSON

STICHTING GIHONBRON
MIDDELBURG
2003

INHOUD

- I. Inleiding tot de tekst
- II. Tekstuitleg
 - 1. De christen oefent heilig geweld op zichzelf 16 Geweld doen door het lezen van het Woord 20 Geweld doen door het horen van het Woord 24 Geweld doen in het bidden 27 Geweld doen door meditatie 32 Geweld doen door zelfonderzoek 40 Geweld doen door het heiligen van de dag des Heeren 45 Geweld doen door heilige gesprekken 50 De christen moet geweld doen op de Satan 53 De christen moet geweld doen op de wereld 56 De christen moet geweld doen op de hemel 58 Vermaningen aan hen die geen geweld oefenen 65 Onderzoeken of wij geweld oefenen 79 Bezwaren tegen het oefenen van heilig geweld 82 Redenen die alle christenen moeten aansporen om geweld te doen 89 Belemmeringen voor het oefenen van geweld 109 Hoe wij het oefenen van geweld moeten bevorderen 117 Slotsom: wat moeten wij doen? 121

Wanneer Johannes de Doper in de gevangenis hoorde van de roem van Christus, zond hij twee van zijn discipelen naar Hem toe met de vraag: "*Zijt Gij Degene, Die komen zou, of verwachten wij een ander?*", Matth. 11:3. Het is niet zo dat Johannes niet wist dat Jezus Christus de ware Messias was, zoals Tertullianus denkt. Dit was hem namelijk verzekerd door de Geest van God en door een teken van de hemel, Johannes 1:33. Johannes de Doper probeerde hierdoor echter *de onwetendheid van zijn eigen discipelen weg te nemen*, die een groter respect voor hem hadden dan voor Christus. In het 4^e vers beantwoordt Christus hun vraag: "Gaat heen en boodschapt Johannes weder hetgeen gij hoort en ziet: De blinden worden ziende en de kreupelen wandelen; de melaatsen worden gereinigd", enzovoorts. Jezus Christus toont dat Hij de ware Messias is door Zijn wonderen. Dat waren tastbare en zichtbare bewijzen van Zijn Godheid.

Nadat de discipelen van Johannes zijn weggegaan, begint Christus Johannes zeer te prijzen en te roemen. "Wat zijt gij uitgegaan in de woestijn te aanschouwen? Een riet, dat van de wind ginds en weder bewogen wordt?", Matth. 11:7. Alsof Christus wilde zeggen: Johannes de Doper is geen veranderlijke man, die steeds van gedachten verandert en als een riet van de ene overtuiging tot de andere bewogen wordt. Hij is geen Ruben, een snelle afloop als der wateren. Hij is echter standvastig en onwankelbaar in de dienst van God, en een gevangenis kan daar geen verandering in brengen. "Maar wat zijt gij uitgegaan te zien? Een mens, met zachte klederen bekleed?", Matth. 11:8. Johannes leefde niet in weelde. Hij droeg geen zijden kleren, maar een kemelsharen mantel. Ook begeerde hij niet aan het hof te leven, maar in de woestijn, Matth. 3:3, 4.

Opnieuw prijst Christus Johannes als Zijn voorloper, die de weg voor Hem bereid heeft, Matth. 11:10. Hij is de morgenster die de Zon der gerechtigheid is voorgegaan. Om deze heilige man voldoende te eren, stelt Christus hem niet alleen op één lijn met de voornaamste van de profeten, maar geeft Hij hem zelfs een hogere plaats. "Wat zijt gij uitgegaan te zien? Een profeet? ja, Ik zeg u, ook veel meer dan een profeet", Matth. 11:9. "Onder degenen die van vrouwen geboren zijn, is niemand opgestaan meerder dan Johannes de Doper", Matth. 11:11. Hij was uitnemend, zowel vanwege de waardigheid van zijn werk als vanwege de helderheid van zijn leer.

En zo kom ik tot de woorden van onze tekst:

"Van de dagen van Johannes de Doper tot nu toe, wordt het Koninkrijk der hemelen geweld aangedaan, en de geweldigers nemen hetzelfde met geweld."

In deze woorden vinden wij eerst het voorwoord of de inleiding: "Van de dagen van Johannes de Doper tot nu toe." Johannes de Doper was een vurige prediker, een Boanerges of zoon des Donders. Na zijn prediking begonnen mensen te ontwaken uit hun zonden.

Lering.

Leer hieruit welke prediking doorgaans het meest goed zal doen, namelijk de prediking die een uitwerking heeft op het geweten van de mens.

Ten eerste. Johannes de Doper verhief zijn stem als een bazuin; hij verkondigde de leer der bekering met kracht. "Bekeert u; want het Koninkrijk der hemelen is nabij gekomen", Matth. 3:2. Hij kwam met een openlijke afkeuring en veroordeling van de zonde van de mensen en daarna predikte hij hen Christus. Eerst gaf hij hen de edik van de wet; daarna de wijn van het Evangelie. Dit was de prediking die mensen ijverig

naar de hemel deed zoeken. Johannes preekte niet zozeer om te behagen, maar om tot nut te zijn. Hij wilde liever de zonden van de mensen aan het licht brengen dan zijn eigen welsprekendheid tonen. De beste spiegel is niet de spiegel die het meest verguld is, maar de spiegel die de meest getrouwe weergave van het gezicht geeft. Wij moeten ons het liefst stellen onder een prediking die ons het best aan onze zonden ontdekt en ons toont wat er in ons hart woont. Johannes de Doper was een brandend en schijnend licht. Hij brandde in zijn leer en scheen helder in zijn leven en zo bewoog hij mensen om naar de hemel te zoeken.

Petrus, die vervuld was van ijver, bracht zijn hoorders tot verootmoediging vanwege hun zonden en opende voor hen een fontein in het bloed van Christus. "Zij werden verslagen in het hart", Hand. 2:37. Het is de grootste weldaad om te verkeren onder een ontdekkende prediking. Als iemand een ernstige wond had, zou hij willen dat die tot op de bodem werd onderzocht. Wie zou dan niet blij zijn, als zijn ziel zo werd onderzocht dat het tot behoud kan zijn?

In de tweede plaats vinden wij in deze woorden de tekst zelf: "*Het Koninkrijk der hemelen wordt geweld aangedaan en de geweldigers nemen hetzelfde met geweld.*"

Vraag. *Wat wordt bedoeld met het Koninkrijk der hemelen?*

Antwoord. Sommigen verstaan hieronder de leer van het Evangelie, waarin Christus en de hemel geopenbaard worden. Dat leerde Erasmus. Ik denk echter dat het beter is onder het Koninkrijk der hemelen de heerlijkheid te verstaan. Dat leerden Beza en anderen.

Het Koninkrijk wordt geweld aangedaan. (Engelse vertaling: *door bestorming*) Dit is een beeldspraak van een stad of burg die standhoudt in de strijd en slechts stormenderhand genomen kan worden. Zo zal het Koninkrijk der hemelen niet zonder geweld genomen worden. "De geweldigers nemen hetzelfde met geweld." De aarde is het erfdeel van de zachtmoedigen, Matth. 5:5. De hemel wordt beërfd door de geweldigers. Ons leven is een strijdend leven. Christus is onze Leidsman, het Evangelie is de banier, de genadegaven zijn onze geestelijke wapenen en de hemel wordt alleen met geweld genomen. Deze woorden vallen uiteen in twee delen:

1. De strijd: "*wordt geweld aangedaan.*"
2. De overwinning: "*de geweldigers nemen het met geweld*". (Engelse vertaling: *door bestorming*)

Bestorming is de goede manier om de hemel te veroveren. Wij kunnen ook zeggen: niemand komt in de hemel dan zij die geweld oefenen. Dit geweld heeft twee kanten.

In de eerste plaats heeft dit betrekking op *de overheid*. Zij moet geweld oefenen:

- (1) *In het straffen van de schuldigen.* Als de Urim en de Thummim niet baten, moet Mozes komen met zijn roede. De Goddelozen zijn slechte mensen en ze zijn de gemeenschap tot een last. Zij moeten door toedoen van de overheid uit ons midden weggedaan worden. God heeft de overheidsdienaars gesteld tot schrik van de kwaaddoeners, 1 Petrus 2:14. Zij moeten niet zijn als de zwaardvis, die een zwaard aan zijn kop heeft, maar geen hart heeft. Het moet niet zo zijn dat zij het zwaard in hun hand hebben, maar het niet willen uittrekken om de Goddeloosheid te bestrijden. Als een overheidsdienaar oogluikend toeziet, kan het kwaad tieren. Als hij de misdadigers niet straft, neemt hij de fouten van anderen over en maakt hij ze tot zijn eigen fouten. Een overheid zonder ijver is als een lichaam zonder geest. Te veel mildheid maakt de, zondaar vermetel en scheert slechts het hoofd, dat afgehakt moet worden. In het verdedigen van de onschuldigen. De overheid is de wijkplaats of het altaar van toevlucht waarheen onderdrukte mensen kunnen

vluchten. Charles, de hertog van Calabria, had het recht zo lief dat hij een bel liet hangen aan de poort van het paleis. Ieder die deze bel zou luiden, zou zeker zonder uitstel toegelaten worden bij de hertog of zijn zaak kunnen voorleggen aan enige ambtenaren die naar hem toegestuurd zouden worden. Aristides was vermaard vanwege zijn rechtvaardigheid. De geschiedschrijver zegt van hem dat hij nooit iemand bevoorrechtte omdat hij zijn vriend was of onrecht deed omdat hij zijn vijand was. De weegschaal van de overheid is het schild van de onderdrukte.

- (2) *In de tweede plaats moeten ook christenen geweld oefenen.* Hoewel de hemel ons om niet gegeven wordt, moeten wij er toch voor strijden. "Alles wat uw hand vindt om te doen, doe dat met uw macht", Prediker 9:10. Wij hebben veel werk, weinig tijd en onze Meester spoort ons aan. Daarom moeten wij alle krachten van onze ziel bijeenvergaderen en strijden alsof het een zaak van leven en dood is, opdat wij zullen komen in het Koninkrijk hierboven. Wij moeten niet alleen ijverig zijn, maar ook geweld oefenen.

Om de stelling toe te lichten en te verduidelijken zal ik tonen

A. *Welk geweld hier niet bedoeld wordt.*

1. Het geweld in de tekst sluit in de eerste plaats *geweld zonder kennis* uit, het geweld oefenen voor datgene wat wij niet begrijpen. "Want de stad doorgaande, en aanschouwende uw heiligdommen, heb ik ook een altaar gevonden op hetwelk een opschrift stond: DE ONBEKENDE GOD", Hand. 17:23. Deze inwoners van Athene waren ijverig in hun gebeden. Van hen kon echter gezegd worden, wat Christus zei tegen de Samaritaanse vrouw: "Gijlieden aanbidt, wat gij niet weet", Johannes 4:22. Zo oefenen de roomsen ook geweld in hun godsdienst. Zie maar hoe ze boete doen, vasten en zichzelf snijden tot bloedens toe. Het is echter een ijver zonder verstand; hun metaal is beter dan hun ogen. Als Aäron wierook moest aansteken op het altaar, moest hij eerst de lampen aandoen, Exodus 30:7. Wanneer de ijver brandt als wierook, moet eerst de lamp van de kennis aangestoken worden.

2. In de tweede plaats sluit het *bloedig geweld* uit, dat twee kanten heeft.

- (1) *Als iemand de hand aan zichzelf wil slaan.* Het lichaam is een aardse gevangenis waarin God de ziel heeft opgesloten. Wij moeten niet uit de gevangenis breken, maar daar blijven tot God ons daar door de dood uitlaat. De schildwacht mag zich niet verroeren zonder toestemming van zijn commandant. Zo moeten wij ook niet de moed hebben om ons te verroeren zonder Gods toestemming. Onze lichamen zijn tempelen van de Heilige Geest, 1 Korinthe 6:19. Als wij geweld gebruiken tegen ons lichaam, schenden wij de tempel van God. De lamp van het leven moet branden zolang er enig natuurlijk vocht is, als olie, om het te voeden.
- (2) *Als iemand een eind maakt aan het leven van een ander.* Er is vandaag te veel van dit geweld. Geen zonde heeft een luider stem dan bloed: "Daar is een stem des bloeds van uw broeder, dat tot Mij roept van de aardbodem", Genesis 4:10. Wie zijn naaste in het verborgene slaat, Genesis 27:24; Engelse(vertaling) is vervloekt. Dan is de mens die zijn naaste doodt, tweemaal vervloekt. Als iemand zijn naaste onopzettelijk gedood had, mocht hij vluchten en de toevlucht nemen tot het altaar. Als hij dat echter moedwillig had gedaan, zou de heiligheid van de plaats hem niet beschermen. "Maar indien iemand tegen zijn naaste moedwillig gehandeld heeft om hem met list te doden, zo zult gij dezelve van voor Mijn altaar nemen, dat hij sterve", Exodus 21:14. Omdat Joab een man des bloeds was, probeerde Salomo hem te doden, zelfs hoewel hij de hoornen van het altaar had gevat. Vroeger werd

in Bohemen een moordenaar onthoofd en in dezelfde kist gelegd als degene die hij had gedood. Zo zien wij welk geweld de tekst uitsluit.

B. Het geweld dat hier bedoeld wordt, is *heilig geweld*. Dit is tweeledig.

(1) In de eerste plaats *moeten wij geweld oefenen voor de waarheid*.

Vraag: *Wat is waarheid?*

Antwoord. Waarheid is het heilige Woord van God, dat het Woord der waarheid wordt genoemd, of de leerstukken die daaruit afgeleid zijn. Ze komen daarmee overeen, zoals de zonnwijzer met de stand van de zon en de kopie met het origineel. Dit zijn onder anderen het leerstuk van de Drie-eenheid, het leerstuk van de schepping, het leerstuk van vrije genade, de rechtvaardigmaking door het bloed van Christus, wedergeboorte, de opstanding van de doden en het leven der heerlijkheid. Voor deze waarheden moeten wij strijden, hetzij als advocaat, hetzij als martelaar.

- Waarheid is het heerlijkste wat er is! Het kleinste deeltje van dit goud is kostbaar. Waarvoor zullen wij strijden, als wij dat niet doen voor de waarheid?
- De waarheid is oud, haar grijze haren maken haar eerbiedwaardig. Ze is afkomstig van Hem Die de Oude van dagen is.
- De waarheid is gelouterd, Psalm 119:140. Ze wordt vergeleken met zilver dat zevenmaal gelouterd is, Psalm 12:7. Er is niet de minste onvolkomenheid op het gezicht van de waarheid; ze ademt niets dan heiligheid.
- De waarheid zegeviert; ze is als een grote overwinnaar, als alle vijanden dood op het veld liggen. Ze houdt het slagveld in haar macht en richt haar zegetekenen op. De waarheid kan wel tegenstand ondervinden, maar nooit helemaal het onderspit delven. In de tijd van Dioclesianus schenen de zaken er wanhopig voor te staan en was de waarheid ver te zoeken. Spoedig daarna brak echter de gouden tijd van Constantijn aan en toen richtte de waarheid opnieuw het hoofd op. Als het water in de Theems het laagst staat, wordt het spoedig vloed. God staat aan de kant van de waarheid. Zolang er geen vrees is, zal de waarheid de overhand hebben. "De hemelen, door vuur ontstoken zijnde; zullen vergaan", 2 Petrus 3:12, maar de waarheid die van de hemel is niet, 1 Petrus 1:25.
- De waarheid heeft een heerlijke uitwerking. Ze is het zaad der wedergeboorte. God wederbaart ons niet door wonderen of openbaringen, maar door het Woord der waarheid, Jak. 1:18.
- De waarheid brengt genade voort en voedt deze ook, 1 Tim. 4:6. De waarheid heiligt: "Heilig ze door Uw waarheid", Johannes 17:17; Engelse vertaling. Waarheid is het stempel, dat een afdruk van haar eigen heiligheid op ons zet. Het is zowel een *speculum* als een *lacravum*, een spiegel om ons onze gebreken te tonen en een wasvat om ze weg te wassen.
- De waarheid maakt ons vrij, Johannes 8:32. Ze neemt de boeien van de zonde weg en maakt ons tot kinderen, Kom. 8:11 en koningen, Openb. 1:6.
- De waarheid is vertroostend; deze wijn verheugt ons. Toen Davids harp en viool hem geen troost konden brengen, vond hij die in de waarheid: "Dit is mijn troost in mijn ellende, want Uw Woord heeft mij levend gemaakt", Psalm 119:50; Engelse vertaling.
- De waarheid is een tegengif tegen dwaling. Dwaling is overspel van de geest. Hierdoor wordt de ziel bezoedeld, zoals verraad een smet aan ons bloed doet kleven evenals als zonde leidt dwaling tot ons verderf. Een mens kan evenals zo goed door gif sterven als door een pistoolschot. En wat kan ons anders behoeden voor dwaling dan de waarheid? Velen zijn verleid tot de dwaling, omdat ze de

waarheid niet kenden of beminden. Ik kan nooit genoeg zeggen ter ere van de waarheid.

- De waarheid is de *basis fidei*, de grond van ons geloof. Ze laat ons precies zien wat de dienst van God inhoudt. Ze toont ook ons wat wij moeten geloven. Neem de waarheid weg en ons geloof is slechts inbeelding.
- Waarheid is de mooiste bloem in de kroon van de Kerk. Wij kunnen God geen kostbaarder juweel toevertrouwen dan onze ziel en Hij kan ons geen kostbaarder juweel toevertrouwen dan Zijn waarheden. De waarheid is een *insigne honoris*, een ereteken. Ze onderscheidt ons van de valse kerk, zoals kuisheid een eerbare vrouw onderscheidt van een hoer.
- Kort gezegd, de waarheid is *ecclesiae praesidium*, het bolwerk van een kerk en een natie. Er wordt gezegd dat de Levieten, die *de antesignani* waren, de vaandeldragers van de waarheid het Koninkrijk versterkten, 2 Kron. 11:17.
- De waarheid kan vergeleken worden met het Capitool in Rome, een zeer sterke plaats, of met de toren van David, waaraan duizend schilden hingen, Hoogl. 4:4. Onze vestingen en oorlogsvloten bieden ons minder bescherming dan de waarheid.
- De waarheid is het beste leger van een Koninkrijk. Als wij ooit de waarheid vaarwel zeggen en de roomse leer omhelzen, verbreken wij de grendelen op de plaats waar onze kracht ligt. Waarvoor zouden wij strijden, als wij niet voor de waarheid ijveren? Wij worden opgeroepen om op leven en dood te strijden voor "het geloof, dat eenmaal de heiligen overgeleverd is", Judas 1:3. Als de waarheid eenmaal geweken is, kunnen wij dit grafschrift schrijven op de grafsteen van Engeland: "*Uw eer is weggevoerd.*"

(2) *Dit heilige geweld* wordt ook beoefend, als wij ijveren voor onze zaligheid. "Benaarstigt u temeer, om uw roeping en verkiezing vast te maken", 2 Petrus 1:10. Het Griekse woord betekent grote nauwgezetheid of ernstige overdenking van de dingen van de eeuwigheid, een bezorgdheid die het hoofd en het hart werkzaam maakt. Door dit kanaal van godsvrucht zou alle ijver van een christen moeten vloeien. Wat ligt er in dit heilige geweld besloten? Het omvat drie dingen:

1. Een vast voornemen.
 2. Vurige liefde.
 3. Ernstig pogen.
1. *Een vast voornemen.* "Ik heb gezworen, en zal het bevestigen, dat ik onderhouden zal de rechten Uwer gerechtigheid", Psalm 119:106. Wat ik ook ontmoet op de weg naar de hemel - hoewel er een leeuw op de weg is - ik zal dat tegemoet treden als een vastberaden commandant die het bevel heeft over het hele leger. De christen is vastbesloten: wat er ook komen zal, hij wil de hemel beërven. Waar dit vaste voornemen gevonden wordt, zal het gevaar niet geacht worden, zullen moeilijkheden overwonnen worden en, verschrikkingen veracht worden. Bij heilig geweld is dit het voornaamste: een vast voornemen. Ik wil de hemel beërven, wat het mij ook kost. Dit moeten wij ons voornemen in de kracht van Christus. Een vast voornemen is als een krachtige worp die de bal vermeevoert. Waar er slechts een half voornemen is - de wil om verlost te worden en om de zonde te volgen - is het onmogelijk om geweld te oefenen op de hemel. Als een reiziger besluiteloos is, zal hij soms de ene en soms de andere kant opgaan. Hij zal zich voor geen van beide wegen inspannen.
 2. *Vurige liefde.* De wil laat zich leiden door de rede. Als wij gehoord hebben van de uitnemendheid van de staat der heerlijkheid en ons voorgenomen hebben om de

reis naar dat heilige land te ondernemen, worden de hartstochten ook gaande gemaakt. Ze branden van een vurig verlangen naar de hemel. De hartstochten zijn vurig. "Mijn ziel dorst naar God, naar de levende God", Psalm 42:3. De rabbi's merken hier op dat David niet zegt "mijn ziel hongert", maar "mijn ziel dorst". Van nature kunnen wij dorst namelijk minder lang verduren dan honger. Zie hoe dringend en hoe vurig Davids verlangen naar God was. Hartstochten zijn als de vleugels van de vogel. Ze maken de ziel snel op haar vlucht naar de heerlijkheid. Waar de hartstochten gaande gemaakt zijn, wordt de hemel geweld aangedaan.

3. *Ernstig pogen*, wij strijden voor de zaligheid, alsof het een zaak van leven en dood is. Het is gemakkelijk om over de hemel te praten, maar niet om naar de hemel te gaan. Wij moeten *operam navare*, voor dit werk moeten wij al onze krachten aanwenden en vragen om de hulp van de hemel.

Vraag. *Op hoeveel manieren een christen geweld moet oefenen?*

Dat moet hij op vier manieren doen. Hij moet geweld doen:

1. Op zichzelf.
2. Op de satan.
3. Op de wereld.
4. Op de hemel.

1. De christen oefent heilig geweld op zichzelf.

Dit geweld omvat twee dingen: *het afsterven van de zonde en het opwekken tot plichtsbetrachting.*

(1) Geweld doen op onszelf in geestelijke zin bestaat in het afsterven van de zonde. Het eigen-ik is het vlees waarop wij geweld moeten oefenen. Hiëronymus, Chrysostomus en Theofilactus leren allemaal dat het nemen van de hemel met geweld betekent dat het vlees gedood moet worden. Het vlees is de verrader in ons hart. Het is als het paard van Troje binnen de muren, waar al het kwaad vandaan komt. Het vlees is een sluwe vijand. Eerst is het *dulce venerum*, een heerlijk opium of gif. Daarna is het een *scorpio pungens*, een vechtende schorpioen; de omhelzing ervan is dodelijk. De omhelzingen van het vlees zijn als de klimop die zich om de eik wentelt. Ze zuigt er kracht uit voor haar eigen bladeren en bessen. Zo neemt het vlees door haar tere omhelzingen al het goede uit het hart weg. "Het vlees begeert tegen de Geest, en de Geest tegen het vlees", Galaten 5:17. Als wij het vlees koesteren, blussen wij de Geest van God uit. Het vlees smooit en onderdrukt heilige begeerten. Het kiest de kant van de satan en is trouw aan zijn zaak. Er is een partij in ons die niet wil bidden, die niet wil geloven. Het vlees beweegt ons om eerder een verzoeking dan een belofte te geloven. Er is geen wind nodig om de zonde naar ons toe te blazen, als de stroming in ons zo sterk is dat ze ons naar de zonde draagt. Omdat het vlees ons zo dierbaar is, kan zijn raad ons meer bekoren. Er is geen keten die zo sterk is en ons zo stevig vastbindt, als de keten van de lust. Alexander was de *victor mundi*, de veroveraar van de wereld. Hij werd echter *captivus vitiorum*, gevangen genomen door verdorven lusten. Welnu, een mens moet geweld doen op zijn vleselijke lusten, als hij gered wil worden. "Doodt dan uw leden die op de aarde zijn", Kol. 3:5.

We doden de zonde bij de wortel, als wij ons niet alleen onthouden van zondige daden, maar ook de inwonende zonde haten. *Plurimi peccata radunt non eradicant*, zegt Bernardus. Dat wil zeggen: *zeer grote zonden worden slechts geschaafd of geschampt, maar niet uitgeroeid.* Zelfs waar de zonde dodelijk is verwond en ten dele is afgestorven, moeten wij niet ophouden met het doden van het vlees. De apostel overreedt de gelovige Romeinen om de werkingen van het lichaam te doden,

Romeinen 8:13. In de voortreffelijkste heiligen is er iets dat gedood moet worden - veel trots, afgunst en hartstocht. Daarom wordt het afsterven een kruisiging genoemd, Galaten 5:24 en gaat dat niet zo snel. Elke dag moet er een lid van het lichaam des doods afvallen. Er is niets harder dan een rots. Toch is er altijd wel onkruid dat in de kloven van de rots zal wortel schieten, Cyrillus. Niemand is sterker dan een gelovige. Wat hij echter ook doet, de zonde zal toch in hem wortelen en soms ongebreidelde hartstochten laten zien. Er is altijd iets wat gedood moet worden. Daarom bedwong Paulus zijn lichaam met bidden, waken en vasten, 1 Korinthe 9:27.

Maar wordt er niet gezegd: "Niemand heeft ooit zijn eigen vlees gehaat", Efëze 5:29? Het woord "vlees" kan gebruikt worden in lichamelijke zin ter aanduiding van ons natuurlijk lichaam. Dat moet onderhouden worden. Het kan echter ook in theologische zin gebruikt worden voor de onreine lusten van het vlees. Dan geldt dat een mens zijn eigen vlees moet haten. De apostel zegt dat vleeselijke begeerlijkheden krijg voeren tegen de ziel, 1 Petrus 2:11. Als het vlees strijdt tegen ons, is er goede reden voor ons om tegen het vlees te strijden.

Vraag. *Wat kan iemand doen om geweld te oefenen op zichzelf en zo het vlees te doden?*

Antwoord. Neem de brandstof weg die de lust kan ontsteken. Vermijd alle verleidingen. Wees op uw hoede voor datgene wat de zonde voedt. Degene die iets wil doen tegen de jicht of tegen een niersteen, moet geen vlees eten dat schadelijk is. Zij die bidden of ze niet in verzoeking geleid worden, moeten zichzelf niet in verzoeking brengen.

Strijd tegen de vleeselijke lusten met geestelijke wapens: geloof en gebed. Wij kunnen de zonde het best op onze knieën bestrijden. Grijp deze belofte aan: "De zonde zal over u niet heersen", Romeinen 6:14 of, zoals het er in het Grieks staat, ze zal geen heer en meester zin. Smeek om de kracht van Christus, Filipp. 4:13. Simsons kracht lag in zijn haar, onze kracht ligt in ons Hoofd, Christus. Dit is één manier om geweld te doen op onszelf het vlees doden. Het is een verborgenheid voor de meeste mensen, die liever het vlees behagen dan het te doden.

(2) In de tweede plaats kunnen wij geweld doen op onszelf door onszelf aan te sporen tot onze plicht. Wij oefenen heilig geweld op onszelf, als wij onszelf opwekken en aansporen tot het goede. In de Schrift wordt dit aangeduid als het opwekken van onszelf om God aan te grijpen, Jesaja 64:7. Bedenk dat het absoluut noodzakelijk is om onszelf tot onze heilige plichten op te wekken.

Onze harten zijn traag in alles wat geestelijk is. Het gereedschap moet gewet worden en lauwe mensen moeten aangespoord worden. Ons hart is onverschillig en traag in Goddelijke zaken. Daarom moeten wij het aansporen en opwekken tot het goede. Het vlees weerhoudt ons van de plicht. Als wij willen bidden, verzet het vlees zich daartegen. Als wij zouden moeten lijden, schrikt het vlees terug. Hoe moeilijk is het soms om ons hart te bewegen om God te zoeken! Jezus Christus ging gewilliger naar het kruis dan wij naar de troon der genade gaan. Zouden wij onszelf dan niet tot onze plicht opwekken?

Als ons hart zo weinig bereid is om God te dienen, moeten wij het voorbereiden en daartoe genegen maken. Het dienen van God druist tegen onze natuur in; daarom moeten wij onszelf daartoe opwekken. De ziel gaat van nature uit naar de zonde, maar het uitgaan naar de hemel kost geweld. De steen beweegt zonder moeite naar het middelpunt van de aarde. Hij valt vanzelf naar beneden. Er is echter geweld nodig om een molensteen op te tillen, omdat dat tegen de natuur is. Zo kost het ook geweld om

het hart in plichtsbetrachting op te heffen naar de hemel en moeten wij onszelf daartoe opwekken.

Vraag. *Wat wil het zeggen om onszelf op te wekken tot onze plicht?*

Antwoord. Het betekent dat wij onszelf wakker schudden en onze geestelijke traagheid afschudden. David wekte zijn tong en zijn hart op, als hij zich begaf tot de dienst van God. "Waak op, mijn eer, ik zal in den dageraad opwaken", Psalm 57:9. Hij merkte dat zijn ziel mat en traag was en daarom wekte hij zichzelf tot zijn plicht op. "Ik zal in de dageraad opwaken." Hoewel christenen opgewekt zijn uit de doodsslaap van de zonde, vallen ze toch vaak in slaap.

Om onszelf op te wekken tot onze plicht moeten wij alle krachten van onze ziel verenigen en vergaderen. Ook moeten wij die aansporen tot de oefeningen der Godzaligheid. Een mens zegt tot zijn gedachten: "Doe deze plicht met het oog op God." Hij zegt tot zijn hartstochten: "Wordt de Heere met een volkomen hart gediend?" Godsdienstige zaken moeten gedaan worden met een vurige geest.

Thans wil ik licht werpen over de verschillende plichten van de christenen, waartoe wij onszelf moeten opwekken en waarin wij geweld op onszelf moeten oefenen. Ik zal zeven plichten toelichten.

1. Geweld doen door het lezen van het Woord.

We moeten onszelf opwekken tot het lezen van het Woord. Wat is het een ontzaggelijk voorrecht dat God ons de Schrift heeft gegeven! Aan de wilde indianen zijn de woorden van God niet bekendgemaakt. Zij hebben goudmijnen, maar ze hebben de Schrift niet, die begeerlijker is dan veel fijn goud, Psalm 19:11. Onze Zaligmaker beveelt ons om de Schriften te onderzoeken, Johannes 5:39. Wij moeten deze heilige regels niet gedachteloos lezen, alsof ze niet van belang zijn voor ons. Ook moeten wij ze niet haastig lezen, zoals de Israëlieten het paaslam met haast aten. Wij moeten ze echter met eerbied en aandacht lezen. De edele inwoners van Berea onderzochten de Schriften dagelijks, Hand. 17:11. De Schrift is de *pandect* of samenvatting van de geestelijke kennis. Ze is de regel en de toetssteen van de waarheid. Uit deze bron putten wij het water des levens.

Om uzelf op te wekken tot het lezen van het Woord, moet u goed beseffen wat de Schrift is.

- a. *Lees het Woord als een boek dat door God Zelf is gemaakt.* Het is gegeven door Goddelijke inspiratie, 2 Tim. 3:16. Het is de bibliotheek van de Heilige Geest. De profeten en apostelen waren slechts Gods *amanuenses* of secretarissen, die de wet uit Zijn mond optekenden. Het Woord is van Goddelijke oorsprong en openbaart de verborgen dingen van God aan ons. Er is een *numen* of ingeschapen Godskennis geplant in het hart van de mens. Deze is te lezen in het boek van de schepselen: *quaelibet herba Deum*, dat is: *ieder grassprietje getuigt van God*. Maar wie deze God is en de Drie-eenheid van de personen in Godheid gaat het licht van het verstand zeer ver te boven. Alleen God Zelf kon dit bekendmaken. Dat geldt evenzeer voor de menswording van Christus, de vereniging van de Goddelijke en de menselijke natuur in één persoon, de verborgenheid van de toegerekende gerechtigheid, het leerstuk van het geloof. Welke engel in de hemel, dan God Zelf zou deze dingen aan ons kunnen openbaren? Hoe zou dit ons moeten opwekken tot ijver en ernst bij het lezen van het Woord, dat door God is geïnspireerd! Andere boeken kunnen wel door heilige mensen geschreven zijn, maar dit boek is ingegeven door de Heilige Geest.

- b. *Lees het Woord als een volmaakte regel van het geloof.* Daar staat alles in wat noodzakelijk is tot zaligheid. "Ik bewonder de volledigheid van de Schrift," zegt Tertullianus. Het Woord leert ons hoe wij God moeten behagen, hoe wij moeten wandelen in de wereld. Het geeft ons onderwijs in alle wijsheid en vroomheid. Wat zouden wij het Woord met grote aandacht en eerbied moeten lezen. Het bevat immers een volmaakt voorbeeld en program van godsvrucht en "kan ons wijs maken tot zaligheid", 2 Tim. 3:15! Als u het Woord leest, beschouw het dan als een schat die de ziel verrijkt. Zoek hiernaar zoals u zou zoeken naar een zilverader, Spreuken 2:4. In heel het Woord staan veel Goddelijke spreuken; vergader ze alsof het juwelen zijn. Dit heilige boek kan u verrijken. Het vervult uw hoofd met kennis en uw hart met genade, Het overlaadt u met beloften. Een mens kan rijk zijn in de banden. In deze akker ligt de parel van grote waarde verborgen. Wat zijn alle rijkdommen van de wereld hiermee vergeleken? Eilanden vol specerijen, kusten vol parels, rotsen vol diamanten - dit zijn de rijkdommen die de Goddelozen kunnen hebben, maar het Woord schenkt ons de rijkdommen die de engelen hebben.
- c. *Lees het Woord als een boek vol bewijsplaatsen.* Hoe aandachtig leest iemand zijn eigen bewijsstukken door! Wilt u weten of God uw God is? Onderzoek de getuigenissen van de Schrift. "Hieraan kennen wij dat Hij in ons blijft, namelijk uit de Geest, Die Hij ons gegeven heeft", 1 Johannes 3:24. Wilt u weten of u een erfgenaam van de belofte bent? Dat moet u nazoeken in deze heilige geschriften. "God heeft u verkoren tot zaligheid", 2 Thess. 2:13. Zij die vaten der genade zijn, zullen ook vaten der heerlijkheid zijn.
- d. *Beschouw het Woord als een geestelijke wapenkamer,* waaruit u al uw wapens kunt halen om te strijden tegen de zonde en de satan. In de eerste plaats zijn hier wapens om tegen de zonde te strijden. Het Woord van God is een geheiligd zwaard dat de lusten van het hart de doodsteek geeft. Als hoogmoed zich begint te verheffen, doodt het zwaard des Geestes deze zonde. "God wederstaat de hovaardigen", 1 Petrus 5:5. Als onze toorn ontstoken is, slaat het Woord van God, als de knots van Hercules, deze brandende boosheid neer. "De toorn rust in de boezem der dwazen", Prediker 7:9. Als onze lust ontbrand is, dooft het Woord van God dat hevige vuur. "Geen onreine, ... heeft erfenis in het Koninkrijk van Christus en van God", Efëze 5:5. In de tweede plaats zijn hier wapens om te strijden tegen de satan. Het Woord wendt verzoeking af. Toen de duivel Christus verzocht, verwondde Hij de oude slang drie keer met het zwaard des Geestes. "Er staat geschreven ...", Matth. 4. Satan kan nooit gemakkelijker een christen verslaan, dan wanneer hij ongewapend is en geen schriftuurlijke wapens draagt.
- e. *Beschouw het Woord als een geestelijke spiegel, waarin u uw kleding kunt zien.* Het is een spiegel voor de blinden, Psalm 19:9. In spiegels kunt u uw gezicht zien; in deze spiegel kunt u uw hart zien. "Uit Uw bevelen krijg ik verstand", Psalm 119:104. Deze spiegel van het Woord laat ons Christus duidelijk zien. Ze stelt Hem in Zijn Persoon, natuur en ambten voor als zeer dierbaar en begeerlijk. "Al wat aan Hem is, is gans begeerlijk", Hoogl. 5:16. Zijn schoonheid is wonderlijk, Zijn vreugde evenaart alle vreugde van het paradijs. Christus die gesluiert was in typen, is duidelijk geopenbaard in de spiegel van de Schriften.
- f. *Beschouw het Woord als een boek met geestelijke recepten.* Basilius vergelijkt het Woord met een apotheek met allerlei medicijnen en tegengiffen. Als u merkt dat u dood bent in plichtsbetrachting, vindt u hier het recept. "Uw Woord heeft mij levend gemaakt", Psalm 119:50; Engelse vertaling. Als uw hart hard is, maakt het Woord het week en doet het versmelten. Omdat het kan verbreken, wordt het ook

wel vergeleken met een vuur, Jeremia 23:29. Als u vergiftigd bent door de zonde, vindt u hier een kruid om u daarvan te verlossen.

- g. *Beschouw het Woord als een doeltreffend middel om u te troosten in benauwdheid.* Het schenkt troost in al uw zonden, verzoeken en smarten. Wat zijn de beloften anders dan Goddelijke wijn om de bezwijkende ziel nieuwe krachten te schenken! Een begenadigd hart verzadigt zich met de beloften, zoals Simson zich met de honing verzadigde, Richt. 14:9. Het Woord troost bij ziekte en dood. "Dood, waar is uw prikkel?", 1 Korinthe 15:55. Een christen sterft, terwijl hij de belofte omhelst, zoals Simeon Christus in zijn armen nam.
- h. *Lees het Woord als de laatste wilsbeschikking en het testament van Christus.* Hierin worden verschillende erfgoederen vermaakt aan degenen die Hem liefhebben: vergeving van zonde, aanneming en vertroosting. Deze wil is van kracht, omdat ze verzegeld is met het bloed van Christus. Hoe aandachtig leest een kind de wilsbeschikking en het testament van zijn vader om te zien wat hem is nagelaten!
- i. *Lees het als een boek waarnaar u geoordeeld zult worden.* "Het woord, dat Ik gesproken heb, dat zal hem oordelen ten laatsten dage", Johannes 12:48. Mensen die leven naar de regels van dit boek, zullen vrijgesproken worden. Mensen met een leven dat hiertegen indruist, zullen veroordeeld worden. Er zijn twee boeken waarnaar God zal handelen - het boek van het geweten en het boek van de Schrift. Het ene zal de getuige zijn en het andere de rechter. Hoe zou iedere christen zichzelf dan moeten opwekken om dit Boek van God met aandacht en toewijding te lezen! Overeenkomstig dit boek zal God op de laatste dag oordelen. Zij die niet willen dat het Woord hun leidsman is, zullen het dan als rechter moeten erkennen.

2. Geweld doen door het horen van het Woord.

De tweede godsdienstplicht waartoe wij onszelf moeten opwekken, is *het horen van het Woord*. Wij kunnen ons lichaam misschien wel gemakkelijk tot het Woord brengen, maar wij kunnen ons hart daar niet brengen zonder geweld te doen op onszelf. Als wij komen tot het gepredikte Woord, komen wij tot een zaak van het grootste belang. Daarom moeten wij onszelf daartoe aansporen en met de grootste mogelijke aandacht luisteren. Keizer Constantijn stond bekend om zijn eerbiedige aandacht voor het Woord. "Al het volk hing Hem aan, en hoorde Hem", Lukas 19:48. In het Grieks staat er: "Zij hingen aan Zijn lippen." Als het Woord gepreekt wordt, moeten wij de eeuwige deuren van ons hart verheffen, zodat de Koning der ere kan binnengaan.

- Er zijn mensen die nauwelijks acht slaan op de dingen die gezegd worden, alsof ze hen niet aangaan. Hoe ver zijn zij van het oefenen van geweld op zichzelf. Zij komen meer uit gewoonte naar de kerk dan omdat hun geweten hen dringt. "Zij komen tot u, gelijk het volk pleegt te komen, en zitten voor uw aangezicht als Mijn volk, en horen uw woorden, maar zij doen ze niet", Ezech. 33:31. Als wij hen konden vertellen over een goede aanwinst of een bevoorrechte positie, hoe ijverig zouden ze dan luisteren. Wanneer het Woord des levers echter wordt verkondigd, slaan zij daar geen acht op.
- Er zijn ook mensen die zich mat en slaperig onder het Woord stellen, alsof ze naar de kerk gekomen zijn om een slaapmiddel te nemen! Hoe ver zijn ook zij van het oefenen van geweld op zichzelf. Het Woord moet hen voeden; het is ongewoon om onder het eten te slapen. Het Woord oordeelt mensen. Het is ongebruikelijk dat een gevangene voor de rechtbank in slaap valt. Tot zulke slaperige hoorders zou God kunnen zeggen: "Slaap maar door." Hij kan toelaten dat ze in zo'n diepe slaap

wegzinken, dat geen inzetten hen meer zal doen ontwaken. "Als de mensen slapen, kwam zijn vijand en zaaide onkruid", Matth. 13:25. De duivel slaapt nooit, maar hij zaait het onkruid van de zonde in een slaperige hoorder.

We moeten geweld oefenen op onszelf als wij ons onder het Woord stellen. Ook moeten wij onszelf opwekken om met grote aandacht te luisteren. Daartoe moeten wij het volgende bedenken:

- *Het is God Die spreekt tot ons.* Als een rechter instructies geeft aan de jury, luisteren allen. Als een koning spreekt, luistert iedereen aandachtig. Als wij ons onder het Woord begeven, moeten wij bij onszelf denken: wij moeten God horen in de woorden van deze predikant. Daarom wordt er gezegd dat Christus nu uit de hemel tot ons spreekt, Hebr. 12:25; Engelse vertaling. Christus spreekt door Zijn dienaren, zoals een koning spreekt door zijn ambassadeur. Toen Samuël wist dat het de Heere was Die tot Hem sprak, zei hij: "Spreek, want Uw knecht hoort", 1 Samuël 3:10. Zij die geen acht slaan op hetgeen God in Zijn Woord zegt, zullen Hem horen spreken in Zijn toorn. "Dan zal Hij tot hen spreken in Zijn toorn", Psalm 2:5.
- *Laten wij nadenken over het gewicht van de zaken die ons worden verkondigd,* zoals Mozes tot Israël zei: "Ik neem heden tegen ulieden tot getuigen de hemel en de aarde; het leven en de dood heb ik u voorgesteld", Deut. 30:19. Wij verkondigen de mensen Christus en het eeuwige loon. Hier zijn de *magnalia legis*, de belangrijke zaken van de wet. Vereist dit alles niet de grootste aandacht? Er is een groot verschil tussen een brief met nieuwtjes die ons voorgelezen wordt en een zakelijke brief die betrekking heeft op al ons land en onze goederen. In het gepredikte Woord gaat het om onze zaligheid. Hier wordt ons gewezen hoe wij naar het Koninkrijk der hemelen moeten gaan. Als wij ooit aandachtig willen zijn, moeten wij dat dan zijn. "Dat is geen vergeefs woord voor ulieden; maar het is uw leven", Deut. 32:47.
- *Als wij geen acht slaan op het Woord, zullen wij het niet onthouden.* Velen klagen dat zij het zich niet kunnen herinneren. Dit is de reden: God straft hun onverschilligheid in het horen met vergeetachtigheid. Hij laat de satan toe om het Woord van hen weg te nemen. "De vogelen kwamen en aten datzelve op", Matth. 13:4. De duivel weigert niet om naar de kerk te komen. Hij komt, maar niet met een goede bedoeling. Hij neemt het Woord weg van de mensen. Hoeveel mensen zijn tegelijkertijd van de preek en van hun ziel beroofd!
- *Het kan de laatste keer zijn dat God ooit tot ons zal spreken in Zijn Woord.* Het kan de laatste preek zijn die wij ooit zullen horen. Wij kunnen van de plaats van het gehoor naar de plaats des oordeels gaan. Hoe naarstig zouden de mensen komen, als ze bij het opgaan naar Gods huis zouden denken: "Misschien is het wel de laatste keer dat God ons raad geeft voor onze ziel, de laatste keer dat wij het gezicht van de predikant zullen zien." Hoe zouden al hun hartstochten branden onder de preek! Wij luisteren zeer aandachtig naar de laatste woorden van vrienden. De laatste woorden van een levensgezel worden aangehoord alsof het orakelspreuken zijn. O, laat dit alles ons opwekken om aandachtig te luisteren! Laten wij denken: "Dit kan de laatste keer zijn dat het schelletje van Aäron in onze oren klinkt; voor er nog een dag voorbij is, kunnen wij in een andere wereld zijn."

3. Geweld doen in het bidden.

De derde plicht waarin wij geweld moeten doen op onszelf is *het gebed*. Het gebed is een plicht die de geestelijke handel doet bloeien. Als wij ons met anderen verenigen in

het gebed of alleen bidden, moeten wij heilig geweld gebruiken. Welsprekendheid brengt ons gebed niet voor Gods troon, maar *geweld*. Theodorus heeft over Luther gezegd: "Ik hoorde hem eens bidden. Goede God, met wat een geest en leven bad hij! Het was zo eerbiedig alsof hij met God sprak en toch met zoveel vrijmoedigheid alsof hij tot zijn vriend sprak."

Het hart moet ten eerste opgewekt worden *tot* het gebed en ten tweede *in* het gebed.

- (1) *In de eerste plaats moet het hart tot het gebed opgewekt worden.* "Indien gij uw hart bereid hebt en uw handen tot Hem uitstrekt", Job 11:13; Engelse vertaling. Wij bereiden ons hart voor door heilige gedachten en zuchten. De musicus stemt eerst zijn instrument voor hij speelt.
- (2) *In de tweede plaats moeten wij het hart opwekken in het gebed.* Het gebed is het opheffen van de geest en de ziel tot God. Dat kunnen wij niet naar behoren doen zonder geweld te oefenen op onszelf. De namen die aan het gebed worden gegeven, duiden ook op geweld. Het wordt aangeduid als worstelen, Genesis 32:24 en uitgieten van de ziel, 1 Samuël 1:15. Beide uitdrukkingen wijzen op geweld. Vurigheid is evenals zo nodig als het bedenken van de woorden. De apostel spreekt over krachtig, vurig gebed, wat hetzelfde betekent als "geweld doen".

Helaas, hoe weinig geweld doen zij op zichzelf in het gebed, die een dood, harteloos gebed tot God opzenden. God wilde niet dat het blinde werd geofferd, Mal. 1:8. Iets blinds offeren is hetzelfde als iets doods offeren. Sommige mensen slapen half als ze bidden. Zal een slaperig gebed ooit God doen opwaken? Hoe kunnen zij die zich niet bekommeren om hun eigen gebeden, menen dat God zich daarom zal bekommeren? God heeft het meeste welgevallen in die gebeden die brandend uit het hart komen.

Hoe ver zijn zij van het oefenen van geweld, die hun gedachten niet bij het gebed houden! Terwijl ze bidden, denken ze aan hun winkel en hun werk. Hoe kan iemand die helemaal niet naar het doel kijkt, goed richten? "Hun hart wandelt hun gierigheid na", Ezech. 33:31. Velen uiten hun klachten in het gebed, zoals Hiram eens zichzelf beklagde. Hoe kan God daar een genoegen in hebben? Zou een koning het dulden dat zijn onderdaan met een veer speelt, terwijl hij een verzoek doet en tot hem spreekt? Hoe vaak treuzelen en spelen onze harten onderweg, als wij ze met een boodschap oprichten naar de hemel? Dit is een reden om schaamrood te worden. Opdat wij geweld zullen doen op onszelf en de vleugels van het gebed van veren zullen voorzien, moeten wij deze dingen goed overdenken.

- (1) *Denk aan de majesteit van God met Wie wij te doen hebben!* Hij ziet hoe het met ons gesteld is in het gebed, of wij zeer begaan zijn met de dingen waarom wij bidden. "De koning was ingegaan om de aanzittende gasten te overzien", Matth. 22:11. Zo komt de Koning der heerlijkheid binnen om te zien hoe wij gesteld zijn, als wij ons tot het gebed begeven. Hij heeft een raam waardoor Hij in ons hart kijkt. Als Hij een dood hart ziet, zou Hij Zich doof kunnen houden. Niets zal Gods toorn spoediger doen ontbranden dan een koud gebed.

Een gebed zonder vurigheid en geweld is geen gebed. Het is spreken en geen bidden. Een gebed zonder leven is evenals zomin een gebed, als een schets van een man echt een man is. Een gebed opzeggen is geen bidden. Aschanus leerde zijn papegaai het Onze Vader. Ambrosius heeft het goed verwoord: "Goede werken worden gelouterd en aangenaam door het vuur en de liefde waarmee ze verricht worden." De vurigheid en het worstelen van onze hartstochten maken ons spreken tot een gebed, anders is het geen gebed. Een mens kan echter evenals als Farao zeggen: "Ik heb een droom

gedroomd", Genesis 41:15. De ijver en het vuur van de hartstochten in het gebed passen het best bij Gods natuur. *Hij is een Geest*, Johannes 4:24. Zonder twijfel is een gebed dat vol is van leven en geest de smakelijke spijs die Hem behaagt: "geestelijke offeranden op te offeren, die Gode aangenaam zijn", 1 Petrus 2:5. Geestelijkheid en vurigheid in het betrachten van onze plicht zijn als de alcohol in de wijn, het beste deel ervan. Lichamelijke oefening is van weinig nut. Niet het gebruik van onze longen, maar de vurigheid van de begeerte, is als muziek in Gods oren.

(2) *Bedenk hoe nodig wij de dingen hebben waarom wij in het gebed vragen.* Wij komen om te vragen om Gods gunst. Als wij niet delen in Zijn liefde, is alles wat wij genieten, vervloekt voor ons. Wij bidden of onze ziel gewassen mag worden in het bloed van Christus. Als Hij ons niet wast, hebben wij geen deel aan Hem. Zijn weldaden zijn van zo groot gewicht, dat wij voor eeuwig verloren gaan, als God ze ons onthoudt. Wat een geweld moeten wij daarom oefenen in het gebed! Wanneer zal iemand ooit ernstig bidden, als hij het niet doet wanneer hij smeekt om zijn leven?

Bedenk dat God wil geven wat wij vragen. Laat dit ons opwekken tot vurigheid in het bidden. Als een zoon niets anders vraagt dan zijn vader wil schenken, zal dit hem mogelijk des te ernstiger maken in het smeken. Wij gaan tot God om vergeving van zonde te vragen en geen werk is Hem meer aangenaam dan de verzegeling van vergeving. Hij heeft lust in goedertierenheid, Micha 7:18. Wij bidden tot God om een heilig hart en dit gebed is naar Zijn wil. "Dit is de wil van God, uw heiligmaking", 1 Thess. 4:3. Wij bidden of God ons een hart wil geven om Hem lief te hebben. Hoe aangenaam moet dit verzoek klinken in Gods oren! wij bidden slechts om datgene wat God ons wil geven met meer bereidwilligheid dan wij Hem erom vragen. Als iets ons kan opwekken tot het gebed en dit in een vurige wagen naar de hemel kan dragen, is het die wetenschap.

(3) *Geen barmhartigheid kan ons geschonken worden, dan in een weg van gebed.* Barmhartigheid is gekocht met het bloed van Christus, maar wordt ons geschonken door het gebed. Alle beloften zijn toezeggingen die aan ons gedaan worden, maar het gebed vraagt om de vervulling daarvan. De Heere heeft Israël gezegd met welke rijke weldaden Hij hen zou overladen. Hij zou hen terugbrengen naar hun vaderland en wel met een nieuw hart, Ezech. 36. Toch laat deze boom van de belofte geen vruchten vallen, tenzij ze geschud wordt door de hand van het gebed. "Daarenboven zal Ik hierom van het huis Israëls verzocht worden", Ezech. 36:37. De borst van Gods genade is vol, maar het gebed moet eraan zuigen. Als alle andere wegen versperd zijn, kan er zonder twijfel niets goeds gedaan worden zonder het gebed. Hoe zouden wij dan met deze riemen moeten roeien en onszelf door heilig geweld moeten opwekken om God aan te grijpen!

Slechts als wij geweld doen en vurig zijn van geest in het gebed, wordt aan het gebed de belofte van genade verbonden: "Klopt, en u zal opengedaan worden", Matth. 7:7. Kloppen is krachtig. Onder de Romeinen hadden de Aediles hun deur altijd openstaan, opdat ieder die een verzoek had, vrije toegang tot hen zou hebben. Gods hart is altijd open voor een vurig gebed. Laten wij dan branden van ijver en met Christus des te ernstiger bidden. Geweld in het gebed doet de poorten van de hemel openzwaaien en brengt ons de weldaden die wij nodig hebben.

(4) *Denk aan de grote weldaden die God geschonken heeft op vurige gebeden.* De duif die naar de hemel is gestuurd, heeft vaak een olijfblad in zijn bek mee teruggebracht. "Deze ellendige riep, en de HEERE hoorde", Psalm 34:7. Onze smekingen worden

verhoord. Daniël bad in de leeuwenkuil en zijn gebed werd verhoord. Het gebed sloot de muilen van de leeuwen en opende de leeuwenkuil. Iemand heeft eens gezegd dat een vurig gebed in zekere zin almachtig is. Sozomen zei van Apollonius dat hij in zijn hele leven nooit iets van God gevraagd heeft wat hij niet heeft gekregen. Sleidanus vermeldt van Luther dat hij zich begaf tot het gebed, toen hij merkte dat slechts weinig mensen de leer der Godzaligheid aanhingen. Tenslotte stond hij op van zijn knieën en kwam vol triomf uit zijn binnenkamer. Tegen zijn vrienden zei hij: "*Vicimus, vicimus*", dat is: "We hebben overwonnen, wij hebben overwonnen." Juist in die dagen hoorden ze dat Karel V had afgekondigd dat niemand nog langer lastiggevallen mocht worden vanwege de belijdenis van het Evangelie.

Anderen hebben zulke goede vruchten ontvangen uit het heilige land. Hoe zou dit ons kunnen aanmoedigen en ons kunnen dringen om de zeilen van het gebed te hijsen! Om zo heilig geweld te oefenen in het gebed, is het noodzakelijk dat er een nieuw beginsel van genade is. Als de bidder geen genade heeft, is het geen wonder dat hij niet met zijn hart bidt. Als het lichaam dood is, is het niet warm. Als een mens dood is in zonde, kan hij zijn plicht niet met een warm hart doen.

(5) *Om des te vuriger te bidden, is het goed dat wij bidden met een besef van onze behoeften.* Een bedelaar die gebrek lijdt, zal vurig om aalmoezen smeken. Christenen, kijk nog eens wat u mist. U mist een ootmoedig, geestelijk hart, u mist het licht van Gods aangezicht. Het besef van dit gemis zal het gebed krachtiger maken. Iemand die onbewogen bidt, kan nooit vurig bidden. Hoe vurig smeekte Simson om water, toen hij bijna stierf "Ik sterf van dorst", Richt. 15:18.

Als wij geweld willen doen in het gebed, moeten wij bidden om een krachtige wind. De Geest van God wordt vergeleken met een geweldige, gedreven wind, Hand. 2:2. Wij oefenen geweld, als deze heilige wind onze zeilen doet opbollen: "biddende in de Heilige Geest", Judas 1:20. Als ons offer door enig vuur ontstoken wordt, daalt dat neer uit de hemel.

4. **Geweld doen door meditatie.**

Ten vierde moeten wij geweld doen op onszelf *door meditatie*, een plicht die het hart en bloed van de dienst van God is. Bernardus noemt meditatie animae viaticum, een rustpunt op de weg. Meditatie kan als volgt omschreven worden: *het is een heilige oefening van de geest, waardoor wij de waarheden van God in herinnering roepen, daar ernstig over nadenken en die op onszelf toepassen.* Meditatie omvat twee dingen:

- In de eerste plaats vereist meditatie dat een christen zich afzondert en zich afsluit voor de wereld. Meditatie kan niet in een grote groep mensen gedaan worden.
- Ten tweede moeten wij ernstig aan God denken. Het zijn niet slechts enkele voorbijgaande gedachten. De geest wordt echter gericht op hemelse voorwerpen en blijft daarmee bezet. Dit kunnen wij niet doen zonder alle krachten van onze ziel te hulp te roepen en geweld te oefenen op onszelf.

We moeten onszelf des te meer opwekken tot deze plicht om de volgende redenen:

1. Meditatie druist zo in tegen ons vlees en bloed. Van nature mijden wij heilige overdenking. Zonder afgeleid te worden, kunnen wij nadenken over stoffelijke, wereldse dingen, zelfs een hele dag lang. Hoe moeilijk vinden wij het echter om onze gedachten op God gericht te houden! Hoe verzet ons hart zich tegen deze plicht! Welke voorwendsels en verontschuldigen hebben wij niet om het uit te stellen! Uit de aangeboren afkeer van deze plicht blijkt dat wij daarin geweld moeten oefenen op onszelf.

2. De satan doet wat hij kan om de betrachtting van deze plicht te belemmeren. Hij is een vijand van meditatie. De duivel geeft er niet om hoeveel wij horen of hoe weinig wij mediteren. De vrucht van het gehoor is kennis, maar meditatie brengt godsvrucht voort. Meditatie maakt het hart standvastig en ernstig, terwijl de satan zich inspant om ons van ernst te weerhouden. Hoe nodig is het daarom dat wij geweld doen op onszelf, als wij deze plicht beoefenen!

Vraag. Sommigen zullen echter zeggen, *dat ze niet weten waarover ze moeten mediteren, als ze alleen zijn.*

Ik zal ze daarom wat stof geven om te overdenken.

- a. *Denk ernstig na over de verdorvenheid van uw natuur.* Wij hebben de oprechtheid en zuiverheid van de ziel, die wij eens hadden, verloren. Er is een zee van zonde in ons. Onze natuur is de bron en oorsprong van al het kwaad, zoals het laken van Petrus, waarin wilde en kruipende dieren waren, Hand. 10:12. De zonde kleeft ons aan als melaatsheid. Deze aangeboren verdorvenheid stelt ons schuldig voor de Heere. Zelfs als wij nooit een dadelijke zonde zouden doen, maakt ze ons de hel waardig. De overdenking hiervan zou een middel kunnen zijn om onze hoogmoed te breken. Zelfs zij die genade hebben, hebben reden om ootmoedig te wandelen, omdat er meer verdorvenheid dan genade in hen gevonden wordt. De duisternis in hen is groter dan het licht.
- b. *Denk ernstig na over de dood en het lijden van Christus.* Zijn ziel was verduisterd door een wolk van smart, toen Hij worstelde met de toorn van Zijn Vader. Dit alles zouden wij hebben moeten lijden, maar "Hij is om onze overtredingen verwond" Ges. 53:5. Zoals David zei: "Zie ik, ik heb gezondigd, maar wat hebben deze schapen gedaan?", 2 Samuël 24:17. Zo hebben wij gezondigd, maar dit Lam Gods, wat had Hij gedaan? Als wij dit ernstig zouden overdenken, zou dit ons brengen tot berouw. Hoe zouden wij kunnen zien op Hem Die wij doorstoken hebben zonder over Hem te wenen? Als wij bedenken hoeveel onze zonden Christus hebben gekost, hoe zouden wij dan het bloed van onze zonden kunnen storten, terwijl het bloed van Christus om onze zonden is gestort? De overdenking van de dood van Christus zou ons hart brandend maken van liefde tot Christus. Welke vriend zullen wij liefhebben, als wij Hem niet liefhebben die voor ons gestorven is? Zijn liefde tot ons maakte Hem hard voor Zichzelf. Rebekka zei tegen Jakob: "Uw vloek zij op mij", Genesis 27:13. Zo heeft ook Christus gezegd: "Uw vloek zij op Mij", opdat arme zondaren de zegen mogen beërven.
- c. *Denk na over de blijken van uw hemelburgerschap.* Waarmee kunt u dat aantonen, als u deze nacht zou sterven?
- (1) Was uw hart ooit diep overtuigd van zonde? Zag u ooit dat u buiten Christus verloren bent? Overtuiging is de eerste stap tot bekering, Johannes 16:8.
 - (2) Heeft God u ooit gewillig gemaakt om Christus op Zijn eigen voorwaarden aan te nemen? "Hij zal priester zijn op Zijn troon", Zach. 6:13. Aanvaardt u evenals zo gewillig dat Christus op de troon van uw hart zit om te heersen als dat Hij als Priester voor het altaar staat om tussen te treden? Bent u bereid de zonden los te laten waarnaar uw hart van nature uitgaat? Kunt u deze zonden, evenals als Uria, vooraan in de strijd plaatsen, opdat ze geslagen zullen worden? Bent u gewillig om Christus aan te nemen in voor- en tegenspoed, om Hem te aanvaarden met Zijn kruis en Christus te belijden in de zwaarste tijden?

- (3) Kent u de inwonende tegenwoordigheid van de Geest? Als dat zo is, wat heeft Gods Geest dan in u gedaan? Heeft deze u een andere geest gegeven, ootmoedig, barmhartig, nederig? Is het een herscheppende Geest? Heeft Hij Zijn heiligheid in u afgedrukt? Dit zijn goede blijken van uw hemelburgerschap. Ze zijn als een geestelijke toetssteen, aan de hand waarvan u kunt weten of u genade hebt of niet. Wees op uw hoede voor valse blijken. Niemand is verder van het bezit van de ware parel, dan zij die zich tevredenstellen met een namaakparel. Denk na over de onzekerheid van alle aardse genoegens. De geneugten van deze wereld kennen hun eb en vloed. Hoe vaak gaat de zon van de wereldse pracht en praal op het midden van de dag onder. Xerxes werd gedwongen om weg te varen in een klein schip, terwijl hij kort tevoren nog om meer ruimte voor zijn vloot had gevraagd. Wij zeggen: "Alles is veranderlijk", maar wie denkt daarover na? De wereld wordt vergeleken met "een glazen zee met vuur gemengd", Openb. 15:2. Glas is glad. Het biedt geen houvast. En glas vermengd met vuur zal versmelten. Alle schepselen zijn veranderlijk en onbestendig. Wat is er geworden van de heerlijkheid van Athene, de pracht van Troje? "De wereld gaat voorbij, en haar begeerlijkheid", 1 Johannes 2:17. Ze glijdt weg als een schip met volle zeilen. Hoe spoedig verandert het toneel en volgt eb op vloed? Wij kunnen nergens op bouwen. Gezondheid kan overgaan in ziekte, vrienden kunnen sterven, rijkdommen kunnen vleugels krijgen. Wij leven altijd in vergankelijkheid.
- (4) Als wij dit ernstig zouden overdenken, zouden wij niet door de wereld misleid worden. Wij zijn geneigd hier onze rust te nemen: "Hun binnenste gedachte is, dat hun huizen zullen zijn in eeuwigheid", Psalm 49:12. We denken al gauw dat onze berg vast staat. Wij dromen van aardse eeuwigheid. Ach, als wij zouden overdenken hoe tijdelijk en onzeker deze dingen zijn, zouden wij niet zo vaak misleid worden. Hebben wij geen grote teleurstellingen gehad? Hebben wij geen alsem gedronken, waar wij meenden honing te zuigen? Als wij overdenken hoe onzeker al deze dingen zijn, zouden wij ons hart er minder op zetten. Waarom zouden wij zo begerig jagen naar iets wat onzeker is? Velen bekommeren zich om een groot huis te verkrijgen. Het is echter onzeker of ze dat niet zullen verliezen. Het vuur kan zich een weg banen, waar de dief dat niet kan. Als het in hun bezit blijft, is het de vraag of ze er vreugde in zullen vinden. Ze sparen geld voor een kind, maar dat kind kan sterven. Als het in leven blijft, zou het hen tot een last kunnen zijn. Als wij daar ernstig over zouden nadenken, zou dit ons genezen van de begerigheid. Dan zouden wij ons ook niet zo vastklemmen aan de dingen die zo onbestendig zijn en ons zo spoedig kunnen ontvallen.
- De overdenking van deze onzekerheid zou ons doen zoeken naar zekerheid, dat wil zeggen het verkrijgen van genade. Deze heilige zalving blijft, 1 Johannes 2:27. Genade is een bloem van de eeuwigheid. *Non fertur ad umbras inclyta virtus*, dat is: *deze heerlijke deugd brengt ons niet tot de dood*. De dood doet de genade niet te niet, maar plant haar over en doet haar in betere aarde groeien. Hij die ware heiligheid heeft, kan niet meer verliezen dan de engelen die onveranderlijke sterren zijn in de heerlijkheid.

d. *Bedenk hoe streng God de zonde straft*. Elke pijl uit Gods koker wordt daarop gericht. Vanwege de zonde werd Sodom verbrand en ging de oude wereld onder in de watervloed. De zonde ontsteekt het vuur van de hel. Als het zo vreselijk is wanneer een vonk van Gods toorn neerkomt in het geweten van een mens, wat

moet het dan zijn als God Zijn ganse grimmigheid opwekt, Psalm 78:38? De overdenking daarvan zou ons met onze zonden doen breken. De zoetheid van de zonde kan niet zo groot zijn als de prikkel ervan. Hoe vreselijk is Gods toorn! "Wie kent de sterkte Uws toorns?", Psalm 90:11. Vergeleken met het vuur van Gods toorn, is al het aardse vuur daarvan slechts een zwakke afbeelding of voorstelling. O, dat wij iedere keer als wij ons inlaten met de zonde bij onszelf zouden denken: "We kiezen de doornstruik en vuur zal uit de doornstruik uitgaan om ons te verteren!"

e. *Denk na over het eeuwige leven.* "Dit is de belofte die Hij ons beloofd heeft, namelijk het eeuwige leven", 1 Johannes 2:25. Het leven is zoet en het woord eeuwig maakt het zoeter. De zoetheid ligt in het onmiddellijke aanschouwen en genieten van God.

(1) *Dit is een geestelijk leven.* Het is het tegenovergestelde van het vleselijke leven dat wij nu leiden. Hier hebben wij honger en dorst, maar daar zullen wij "niet meer hongeren", Openb. 7:16. Daar is het bruiloftsmaal van het Lam, dat ons niet alleen zal verzadigen, maar onze honger voorgoed zal doen ophouden. Dat zalige toekomstige leven bestaat niet in zinnelijke geneugten, eten, drinken en muziek noch in de vreugde die wij vinden in onze betrekkingen. De ziel zal zich helemaal verliezen in God en in Hem rusten met volkomen vreugde. Als de zon verschijnt, verbleken de sterren. Zo zullen alle aardse, zintuiglijke geneugten verbleken, als God zal verschijnen in Zijn heerlijkheid.

(2) *Het is een heerlijk leven.* De lichamen van de heiligen zullen versierd zijn met heerlijkheid. Zij zullen aan het heerlijk lichaam van Christus gelijk gemaakt worden, Filipp. 3:21. Als het kabinet zulk bijzonder handwerk is, hoe kostbaar moet dan de parel zijn die erin wordt gelegd! Hoe zal de ziel overdekt zijn met heerlijkheid! Iedere heilige zal een wit kleed dragen en een troon hebben om op te zitten. Dan zal God iets van Zijn Eigen heerlijkheid leggen op de heiligen. De heerlijkheid zal niet alleen *aan* hen, maar ook *in* hen geopenbaard worden, Romeinen 8:18; Engelse vertaling. En dit leven van heerlijkheid zal gekroond worden met eeuwigheid. Welke engel kan dat onder woorden brengen! O, laten wij daar dikwijls over nadenken!

- De overdenking van het eeuwige leven zou ons doen staan naar een geestelijk leven. Het kind moet geboren zijn voor het gekroond wordt. Wij moeten uit de Geestgeboren zijn voor wij met heerlijkheid bekroond worden.
- De overdenking van het eeuwige leven zou ons troosten als wij zien op de korte duur van het natuurlijke leven. Het leven dat wij nu leiden, vliegt als een schaduw heen; het wordt een bloem, Psalm 103:15 en een damp, Jak. 4:14 genoemd. Job beschrijft de broosheid van het leven heel treffend aan de hand van de drie elementen: land, water en lucht. Neem het land, daar is het leven van een mens als een snelle loper. Neem het water, daar is het leven van een mens als een schip met gehesen zeilen. Neem de lucht, daar is het leven van de mens als een vliegende adelaar. Wij haasten ons naar het graf. Als onze jaren vermeederen, worden onze levenskrachten minder. Geleidelijk aan besluit de dood ons. Als onze ogen slecht worden, sluip de dood binnen bij het oog. Als wij slecht horen, kruipt de dood binnen bij het oor. Als onze benen onder ons beven, haalt de dood de belangrijkste pilaren van het huis neer. Maar het eeuwige leven vertroost ons over de korthed van het natuurlijke leven. Het toekomstige leven is niet aan zwakheden

onderworpen. Het neemt geen einde. Wij zullen als de engelen van God zijn en niet kunnen veranderen.

Zo hebt u zes schone onderwerpen gezien, waaraan u uw gedachten kunt wijden.

Maar waar is de mediterende christen? Hier zou ik kunnen klagen over het ontbreken van heilige overdenking. De meeste mensen leiden een jachtig leven. Zij worden zo afgeleid door de zorgen van de wereld, dat ze geen tijd kunnen vinden om te mediteren en nauwelijks onderzoeken hoe het met hun ziel gesteld is. Wij zijn niet als de heiligen van vroeger. David overdacht Gods bevelen, Psalm 119:15. Izak wandelde 's avonds om na te denken, Genesis 24:63. Hij nam tijd om tot God te naderen. Welke vrome bespiegelingen lezen wij van Augustinus en Anselmus! Onder de christenen in onze dagen is dit echter te veel in onbruik geraakt. *Terras Astraes reliquit*, dat is *Astraea, de godin van het recht*, heeft ons land verlaten.

Onder de wet waren de beesten die niet herkauwden onrein. Zij die niet herkauwen door heilige overdenking, moeten onder de onreinen gerekend worden. In plaats van te klagen, zal ik echter proberen te overtuigen en christenen smeken om geweld te oefenen op zichzelf in het betrachten van deze noodzakelijke plicht. Pythagoras zonderde zich af van alle gezelschap en woonde een heel jaar in een grot, opdat hij over de filosofie kon nadenken. Hoe zouden wij ons dan ten minste één keer per dag moeten terugtrekken en afzonderen om na te denken over de heerlijkheid!

- Overdenking maakt het gepredikte Woord vruchtbaar; daardoor krijgt het beslag op het geweten. Zoals de bij honing uit de bloem zuigt, zo nemen wij door overdenking de zoetheid uit een waarheid op. Het vlees voedt ons niet als wij het slechts in de mond nemen, maar als wij dat opeten. Zo worden onze zielen niet gespijst als we de meest kostelijke waarheden alleen in het oor ontvangen, maar als wij ze tot ons nemen door overdenking. Als wij wijn in een zeef gieten, loopt ze daar doorheen. Veel waarheden gaan verloren, omdat predikanten hun wijn in zeven gieten, namelijk in een lekkend geheugen of een luchthartig gemoed. Overdenking is als de neerstromende regen die komt tot de wortel van de boom en maakt dat hij vrucht draagt.
- Heilige overdenking maakt het hart gaande. "Hoe lief heb ik Uw wet! Zij is mijn betrachtning de ganse dag", Psalm 119:97. Ons hart is zo koud voor hemelse zaken, omdat wij het niet warmen bij het vuur van heilige overdenking. Het dromen over dingen waarvan wij houden, doet het vuur van de begeerte branden. Het denken aan beledigingen ontsteekt het vuur van wraak. Zo zou het overdenken van de voortreffelijke deugden van Christus onze liefde voor Hem doen ontbranden.
- Overdenking heeft het vermogen om ons te veranderen. Wij kunnen geraakt worden door het horen van het Woord, maar de overdenking daarvan verandert ons. Door overdenking worden Goddelijke waarheden in onze ziel afgedrukt. Door na te denken over Gods heiligheid, worden wij heilig. Als de kudde van Jakob naar de roeden keek, wierp ze lammeren die evenals als de roeden gevlekt waren. Zo worden we, als wij in de overdenking zien op Gods reinheid, veranderd naar Zijn beeld en worden wij Zijn Goddelijke natuur deelachtig.
- Overdenking leidt tot betering. "Ik heb mijn wegen bedacht, en heb mijn voeten gekeerd tot Uw getuigenissen", Psalm 119:59. De mensen zouden slechts moeten nadenken over de verdoemelijkheid van de zonde. Als ze zonde doen, zouden ze slechts moeten bedenken dat er een touw is aan het eind daarvan waarmee ze

eeuwig in de hel gehangen zullen worden. Dan zouden ze het pad van de zonde verlaten en nieuwe schepselen worden.

Laat dit alles ons bewegen tot heilige overdenking. Ik heb de vrijmoedigheid om te zeggen dat mensen diepe indrukken zouden krijgen, als ze iedere dag slechts een kwartier zouden besteden aan de overdenking van hemelse zaken. Door de zegen van God zou dit het begin van een zalige bekering kunnen zijn.

Vraag. Maar hoe zullen wij bekwaam zijn om te mediteren?

Antwoord. Wek uw hart op tot liefde voor geestelijke dingen. Wij denken gewoonlijk na over de dingen die wij liefhebben. De wellustige mens kan dromen over zijn zinnelijke genoegens; de begerige mens over zijn zakken met goud. Als onze liefde zou uitgaan naar hemelse zaken, zouden wij daar meer over nadenken. Velen zeggen dat ze niet kunnen mediteren, omdat hun geheugen hen in de steek laat. Is het echter niet eerder, omdat het hen aan liefde ontbreekt? Als ze liefde hadden voor Goddelijke zaken, zouden ze die voortdurend onderzoeken en overpeinzen.

5. Geweld doen door zelfonderzoek.

Ten vijfde moeten wij geweld doen op onszelf door *zelfonderzoek*, een plicht van groot belang. Het is overleggen met ons eigen hart: "Ik spreek met mijn eigen hart", Psalm 77:6; Engelse vertaling. David ondervroeg zichzelf. Zelfonderzoek is het oprichten van een gerechtshof in het geweten en het houden van een register daar, opdat een mens door nauwkeurig onderzoek kan weten hoe het staat tussen God en zijn eigen ziel. Zelfonderzoek is een geestelijk onderzoek; wij stellen onszelf voor de rechtbank. Een goede christen begint als het ware de dag des oordeels hier in zijn eigen ziel. Zelfonderzoek is ontleding van het hart. Een chirurg legt *de intestina*, de ingewanden, het hart, de lever en de slagaders bloot, als hij het lichaam ontleedt. Evenzo ontleedt de christen zichzelf, hij onderzoekt wat vlees en wat geest is, wat zonde en wat genade is. "Mijn geest onderzocht", Psalm 77:7, zoals de vrouw in het Evangelie een kaars aanstak en zocht naar haar verloren penning, Lukas 15:8. Zo is het geweten de lamp des Heeren, Spreuken 20:27. Bij het licht van deze lamp moet een christen zijn ziel onderzoeken om te zien of hij daar enige genade kan vinden. De regel waaraan een christen zich moet toetsen, is het Woord van God. Inbeelding en eigen oordeel zijn verkeerde regels om ons naar te richten. Wij moeten onze geestelijke staat toetsen aan de norm van de Schrift. David noemt de Schrift "een lamp voor zijn voet", Psalm 119:105. Laat het Woord de scheidsrechter zijn om te beslissen of wij genade hebben of niet. Wij beoordelen kleuren in het licht van de zon. Zo moeten wij oordelen over de staat van onze ziel in het licht van de Schrift.

Zelfonderzoek is een grote, belangrijke plicht. Het is nodig dat wij onszelf daartoe opwekken. Wij kunnen dat niet doen zonder geweld te oefenen op onszelf.

- Zelfonderzoek is in de eerste plaats moeilijk, omdat het een *actus reflexivus* is, een daad van zelfbeschouwing. Het heeft vooral betrekking op het hart. Het is moeilijk om het oog naar binnen te slaan. Uitwendige godsdienstplichten kunnen wij gemakkelijk vervullen. Het kost ons niet meer inspanning om ons oog naar de hemel te heffen of onze knie te buigen voor het gebed dan het een katholiek kost om de kralen van zijn rozenkrans te tellen. Maar zelfonderzoek, inkeren tot onze eigen ziel, ons hart volkomen openleggen als een horloge om te zien wat eraan mankeert - dat is niet gemakkelijk. Zelfbeschouwing is het moeilijkst. Het oog kan

alles zien behalve zichzelf. Het is gemakkelijk om de fouten van anderen te zien, maar moeilijk om onze eigen fouten te vinden.

- In de tweede plaats maakt zelfliefde het onderzoek van onszelf moeilijk. Zoals onwetendheid ons verblindt, vleit eigenliefde. Ieder mens is geneigd om het beste van zichzelf te denken. Wat Salomo zegt over liefde tot onze naaste geldt ook volkomen voor eigenliefde; ze bedekt heel veel overtredingen, Spreuken 10:12. Een mens die naar zichzelf kijkt in *philautae speculo*, de spiegel van eigenliefde, zal zijn deugden groter en zijn zonden kleiner achten. Als vrucht van eigenliefde zullen wij onze fouten eerder goedpraten dan onderzoeken. Zoals het onderzoek op zich moeilijk is, kost het ook moeite om ons daartoe te brengen.
- (1) Wij worden in de eerste plaats afgehouden van zelfonderzoek door een besef van schuld. De zonde maakt misbaar in ons en mensen zijn niet genegen om in hun hart te kijken, uit vrees dat ze iets zullen vinden wat hen zal bezwaren. Het lezen van het handschrift op de muur van het geweten verschaft weinig vreugde. Veel christenen zijn als handelaren die verlies lijden. Ze hebben er een hekel aan om hun boeken door te nemen of de balans op te maken, uit vrees dat ze tot de slotsom zullen komen dat ze er slecht voor staan. Zo zijn veel christenen niet genegen om een blik te slaan in hun schuldige hart, uit vrees dat ze er iets zullen vinden wat hen zal verschrikken, zoals Mozes schrok toen de staf in een slang veranderde.
 - (2) In de tweede plaats kost het moeite om mensen tot deze plicht te brengen, vanwege een dwaze, ingebeelde hoop. Zij menen dat hun staat goed is en als ze zich wegen in de weegschaal van hun inbeelding, doorstaan ze de proef. Velen vertrouwen erop dat ze de zaligheid ontvangen zullen. De dwaze maagden meenden dat ze olie in hun lampen hadden evenals als de wijze maagden, Matth. 25. Sommigen zijn niet zeker van hun zaligheid, maar denken toch dat ze niet hoeven te vrezen. Als iemand een stuk grond kocht, zou hij dat niet te goeder trouw aanvaarden. Hij zou echter onderzoeken of hij er recht op had. Hoe vast rekenen sommigen op de zaligheid, terwijl ze nooit onderzochten of ze een recht op de hemel hebben.
 - (3) Mensen zijn in de derde plaats niet bereid om zichzelf te onderzoeken, omdat ze rusten op de goede gedachten die anderen van hen hebben. Hoe ijdel is dit! Helaas, iemand kan goud en parel zijn in de ogen van anderen, terwijl God oordeelt dat hij weggeworpen zilver is. Anderen mogen menen dat hij een kind van God is, terwijl God hem opschrijft in Zijn zwartboek. Judas werd door de overige apostelen beschouwd als een ware gelovige. Zij zouden bereid geweest zijn hun woord te geven om voor hem te getuigen. Toch was hij een verrader. Omstanders kunnen slechts het uitwendig omhulsel zien; ze kunnen niet zeggen wat er in het hart is. Helder water kan stromen aan de oppervlakte van een rivier, terwijl er schadelijk gedierte op de bodem ligt. In de vierde plaats kost het mensen moeite om zichzelf te onderzoeken, omdat ze de Schrift niet geloven. De Schrift zegt: "Arglistig is het hart, meer dan enig ding" Jer. 17:9. Salomo zei dat vier dingen te wonderlijk voor hem waren om te verstaan, Spreuken 30:19. Hij zou hieraan een vijfde hebben kunnen toevoegen: de weg van het hart van een mens. Het hart is de grootste bedrieger. Het is bereid om iemand weg te sturen met een schijn van genade in plaats van zaligmakende genade. Het hart zal de overtuiging wekken dat een kleine traan berouw is, een flauwe begeerte geloof. Omdat de meeste mensen niet geloven dat er zo'n bedrieglijkheid in hun hart gevonden wordt, zijn ze zo traag om het te

onderzoeken. Vanwege deze natuurlijke terughoudendheid in ons om onszelf te onderzoeken zouden wij meer geweld moeten oefenen op onszelf in het nauwlettend onderzoeken en doorzoeken van ons hart.

O, dat ik christenen zou kunnen overreden om ijverig dit belangrijke werk, het zelfonderzoek, ter hand te nemen! Hun zaligheid hangt ervan af. Van een hoer wordt gezegd dat ze zelden thuis is. "Haar voeten bleven in haar huis niet. Nu buiten, dan op de straten zijnde", Spreuken 7:11, 12. Als wij altijd onderweg zijn en spieden of wij de fouten van anderen zien, maar nooit tot ons eigen hart inkeren, blijkt hieruit dat wij een overspelige belijder zijn. O, laten wij ons hart beproeven, zoals wij goud toetsen aan de toetssteen! Laten wij onze zonden onderzoeken en deze zuurdesem verbranden, als wij die vinden. Laten wij onze genade onderzoeken, of het de rechte genade is. "Toen ging er een uit in het veld om moeskruiden te lezen" en hij vergaderde wilde kolokwinten en de dood was in de pot, 2 Kon. 4:39, 40. Zoveel mensen menen dat ze genade hebben, het goede kruid. Het blijken echter wilde kolokwinten te zijn, die dood en verdoemenis brengen.

Laten wij deze weinige dingen ernstig overwegen, opdat wij geweld zullen doen op onszelf in dit belangrijke werk, het onderzoeken van onszelf.

- Zonder zelfonderzoek kunnen wij nooit weten hoe het met ons gesteld is. Als wij nu zouden sterven, kunnen wij niet zeggen naar welke kust wij zeilen, naar de hel of naar de hemel. Van Socrates wordt vermeld dat hij deze woorden sprak toen hij de wereld verliet: "Ik zal nu sterven en de goden weten of ik gelukkig of ellendig zal zijn." Hij die niet weet wat de staat van zijn ziel is, moet wel een bevend hart hebben, zoals Kains vlees sidderde. Door een ernstig onderzoek van ons hart komen wij te weten aan welke vorst wij toebehoren, de Vredevorst of de overste van de macht der lucht. Als wij onszelf niet beproeven, zal God ons beproeven. Hij zal ons onderzoeken zoals de overste Paulus onderzocht, met geselen, Hand. 22:24. Hij zal dezelfde vraag stellen als Christus: "Wiens is dit beeld en het opschrift?" En als wij Hem Zijn eigen beeld niet kunnen tonen, zal Hij ons verwerpen.
- Er is een verborgen verdorvenheid in ons die nooit openbaar zal komen, tenzij wij onszelf onderzoeken. Er is in het hart, zoals Augustinus zei een verborgen bederf. Toen Farao's rentmeester Jozefs broers ervan beschuldigde dat ze de beker hadden, zouden ze gezworen hebben dat ze de beker niet in hun zak hadden. Hoe weinig beseft een mens hoeveel atheïsme, trots en onreinheid er in zijn hart woont, tot hij zichzelf onderzoekt.
- We zullen groot voordeel hebben van zelfonderzoek, want het nut is groot, hoe de uitkomst ervan ook is. Als wij bij het onderzoeken bemerken dat wij niet in waarheid genade hebben, wordt de misvatting blootgelegd en het gevaar afgewend. Als wij bemerken dat wij genade hebben, kunnen wij daaruit troost putten. Hoe blij was de koopman die de parel van grote waarde gevonden had! Wie bij onderzoek bemerkt dat hij slechts de *minimum quod sic* heeft, de minste mate van genade, is als iemand die zijn bewijsstukken gevonden heeft; hij is erfgenaam van alle beloften en hij is zalig.

Laten wij God vragen ons te helpen om ons hart te ontdekken, opdat wij met te meer vrucht dit werk mogen doen. "Behalve wat ik zie, leer Gij mij", Job 34:32. Heere, neem het deksel weg, toon mij mijn hart. Laat mij niet omkomen door dwaling of naar de hel gaan met de hoop op de hemel.

6. Geweld doen door het heiligen van de dag des Heeren.

Ten zesde moeten wij geweld doen op onszelf *door de dag des Heeren Godvruchtig te heiligen*. Uit de inzetting van de sabbat blijkt dat er een dag moet zijn van heilige rust, die aan God is gewijd. Gedenk de sabbatdag dat gij die heiligt.

Onze christelijke sabbat komt in de plaats van de Joodse sabbat. Het wordt *de dag des Heeren* genoemd, Openbaring 1:10, naar Christus die hem heeft ingesteld. Onze sabbat is veranderd, omdat Christus Zelf het zo heeft beschikt. Hij stond deze dag op uit het graf en verscheen daarop vaak aan Zijn discipelen om hen te laten zien, zegt Augustinus dat Hij de sabbat verschoof naar de dag des Heeren, 1 Korinthe 16:2. Augustinus zegt ook dat de dag des Heeren door Christus' opstanding op de eerste dag van de week werd geheiligd als de christelijke sabbat ter nagedachtenis aan Zijn opstanding. Vroeger werd deze dag *dies lucis*, de dag van het licht, genoemd, zoals Junius opmerkt. Door de ouden werd deze dag *regina dierum*, de koningin van de dagen, genoemd. En Hiëronymus verkiest deze dag boven alle kerkelijke feestdagen. De vroege kerk hield deze dag in hoge ere. Hieruit bleek duidelijk dat ze de Heere dienden. Als hen gevraagd werd: "Servasti dominicum?" of "Houdt u de sabbat?", luidde het antwoord: "*Christianus sum*", "ik ben een christen, ik durf de viering van de dag des Heeren niet na te laten."

Wat hebben wij alle reden om deze dag dankbaar te gedenken! De bevrijding van Israël uit Babylonië was zo'n grote weldaad dat ze de herinnering aan de verlossing uit Egypte verdrong Oer. 16:14. Zo zijnde verlossing uit de gevangenschap van de satan en de opstanding van Christus na de voleindiging van het heerlijke werk van onze verlossing zo luisterrijk, dat Zijn andere weldaden daardoor als het ware geringer schijnen. Groot was het werk van de schepping, maar het werk van de verlossing is groter. Het kostte meer om ons te verlossen dan om ons te scheppen. Voor het één werd er slechts een woord gesproken, Psalm 148:5, voor het ander werd er bloed gestort, Hebreëen 9:22. De schepping was het werk van Gods vingers, Psalm 8:4, de verlossing het werk van Zijn arm, Jesaja 40:11. In de schepping gaf God ons onszelf, in de verlossing geeft Hij ons Zichzelf. Zo moet de sabbat, die ons herinnert aan onze verlossing, met de grootste toewijding gehouden worden. Hierin moeten wij heilig geweld oefenen op onszelf. Als deze gezegende dag nadert, moeten wij ons beijveren, opdat onze harten geheiligd mogen worden, zoals deze dag geheiligd is.

We moeten op deze dag rusten van al het werk waartoe we dagelijks geroepen worden. Zoals Abraham zijn knecht en ezel aan de voet van de berg achterliet, toen hij ging offeren, Genesis 22:5, zo moeten wij alle wereldse zaken achter ons laten, als wij God op deze dag gaan dienen. Jozef stuurde de Egyptenaars weg, toen hij met zijn broers wilde spreken. Zo moeten wij alle aardse bezigheden nalaten, als wij op deze dag omgang met God willen hebben. Hoewel werken van noodzakelijkheid en liefdadigheid verricht mogen worden, want God wil barmhartigheid en geen offerande, moeten wij in andere gevallen alle wereldse bezigheden nalaten. Het is opmerkelijk dat Maria Magdaléna het dode lichaam van Christus niet wilde zalven op de sabbat, Lukas 23:56. Ze had de specerijen al eerder bereid, maar ging niet naar het graf voor de sabbat voorbij was. Ze rustte op die dag van al haar aardse werk, hoewel het zalven van Christus' dode lichaam een loffelijk en heerlijk werk was.

- Als deze gezegende dag nadert, moeten wij in dankbaarheid ons hart tot God opheffen, omdat Hij ons een ander middel in handen heeft gegeven om hemelse wijsheid te verkrijgen. Dit zijn onze geestelijke oogstdagen. De wind van Gods Geest blaast in de zeilen van onze genegenheden en zo kunnen wij verder meegevoerd worden op onze hemelse reis. Christen, hef uw hart in dankbaarheid

tot God op, omdat Hij u een andere gouden dag gegeven heeft. Zorg ervoor dat u deze gebruikt, het kan de laatste zijn. Genadetijd is niet als het getij. Als een mens één getij mist, hoeft er geen nieuw getij te komen.

- Als deze dag nadert, moeten wij 's morgens opstaan en onze ziel gereedmaken om het Woord te ontvangen. De Israëlieten moesten hun kleren wassen voor de wet aan hen werd geopenbaard. Ons hart moet gewassen worden door gebed en berouw voor de woorden van God aan ons bekendgemaakt zullen worden. En als wij samengekomen zijn, moeten wij ons met ernst en vreugde neerzetten alsof wij in Gods tegenwoordigheid verkeren om Zijn heilige Woord te horen. Wij moeten op onze hoede zijn voor alles wat ons afleidt, waardoor wij onze plicht niet doen.
- We moeten staan naar geestelijk groei als vrucht van elke sabbat. Waar de Heere arbeid ten koste legt, verwacht Hij ook vrucht. Wij moeten dorsten naar nieuwe zalving van God. Er moeten opnieuw ellen worden toegevoegd aan onze geestelijke lengte. Wij moeten niet zijn als de salamander die in het vuur leeft, maar nooit heter wordt. Christenen moeten op deze dagen verlangen naar gemeenschap met God en staan naar de zalving met Zijn Geest en duidelijkere openbaringen van Zijn liefde in Christus. Kort gezegd, wij moeten op de sabbat doen als Mozes: hij klom de berg op om God te mogen zien.
- We moeten de hele dag wijden aan God. Onder de wet moest er op de andere dagen van de week één offer gebracht worden, maar moesten er twee lammeren geofferd worden op de sabbat. Deze hele dag moet met God doorgebracht worden: Hij moet in het openbaar gediend worden en als wij thuiskomen, moeten wij Hem in het gezin dienen. Velen laten hun godsdienst in de kerk achter, zoals ik zag dat sommigen ook hun bijbels in de kerk achterlaten. Zij heiligen Gods Naam niet in hun huizen. "Zal een mens God beroven?", Mal. 3:8. Als mensen doen alsof ze God dienen in de kerk, maar op zondag nalatig zijn in de huisgodsdienst en in het gaan in de binnenkamer, beroven ze God en stelen ze een deel van Zijn dag van Hem.
- Een andere goede reden om de hele sabbat te wijden aan God en Hem tweemaal zoveel te zoeken, is dat God ons op deze dag dubbel zoveel zegeningen doet smaken. Op de zesde dag viel er twee keer zoveel manna als op de andere dagen. Zo valt er op de sabbat twee keer zoveel manna van geestelijke zegeningen als op enige andere dag.
- We moeten ons verheugen over deze dag als een dag waarin we veel genieten van Gods tegenwoordigheid. "Abraham heeft met verheuging verlangd, opdat hij Mijn dag zien zou", Johannes 8:56. Zo moeten wij ons verheugen, als wij een sabbatdag zien aanbreken. De protestanten in Frankrijk noemden hun kerk paradijs, omdat ze daar God ontmoetten. De Joden noemden de sabbat *desiderium dierurn*, de gewenste dag. Gij zult de sabbat "een verlustiging" noemen, Jesaja 58:13. Deze zouden wij moeten beschouwen als de beste dag, de koningin van de dagen, gekroond met een zegen. "Dit is de dag die de HEERE gemaakt heeft; laat ons op dezelfde ons verheugen, en verblijd zijn", Psalm 118:24. Hij heeft alle dagen gemaakt, maar deze dag geheiligd. Wij zouden deze dag moeten beschouwen als een geestelijke markt voor onze ziel, waarin we heilig handel drijven met God. Deze dag van rust is het begin van de eeuwige rust. Op deze dag opent God het bad van Bethesda, waarin de wateren vloeien die gebrokenen van hart verkwikken. Zullen wij deze dag dan geen verlustiging noemen? Op de sabbat legden de Joden hun zak en as af. Dit is in de goede zin een plicht betrachten.
- Het is een plicht waartoe christenen zich moeten opwekken en waarin ze geweldmoeten doen op zichzelf. Bovenal, hoe siert het hen in wier handen God de

macht van de regering heeft gelegd om heilig geweld te tonen in het toezien op de strenge heiliging van de dag des Heeren. Wat een voortreffelijk voorbeeld heeft Nehemia gegeven aan alle goede gezagsdragers! "In dezelfde dagen zag ik in Juda, die persen traden op den sabbat, en die garven inbrachten, die zij op ezels laadden; alsook wijn, druiven en vijgen, en allen last, die zij te Jeruzalem inbrachten op de sabbatdag; en ik betuigde tegen hen ten dage, als zij eetwaren verkochten. Zo twistte ik met de edelen van Juda, en zeide tot hen: Wat voor een boos ding is dit, dat gijlieden doet, en ontheiligt de sabbatdag?", Nehemia 13:15, 17. Hoe durft u het gebod te overtreden en ongeoorloofd binnen te dringen in Gods grondgebied? Gezagsdrager, uw afkondiging dat de sabbat stipt gehouden moet worden en de straffen die u aan sommige overtreders hebt opgelegd, zijn een openbaar getuigenis van uw ijver voor deze dag. Als u de sabbat in ere houdt, zult u veel meer eer genieten als overheidsdienaar.

7. Geweld doen door heilige gesprekken.

Ten zevende moeten wij geweld doen op onszelf *in heilige gesprekken*. Wij zijn hier echter heel traag in; daarom moeten wij onszelf daartoe opwekken. "Zij die de Heere vreesden, spraken vaak tot elkaar", Mal. 3:16; Engelse vertaling. Een begenadigd mens dient God niet alleen met zijn hart, maar ook met zijn tong. "De wet zijns Gods is in zijn hart" en "zijn tong spreekt het recht", Psalm 37:31, 30. Hij spreekt heilige woorden als parels. Het is de fout van veel christenen dat zij zichzelf in gezelschap niet opwekken tot goede gesprekken. Dit is zondige bescheidenheid. Ze leggen veel bezoeken af, maar brengen elkaar geen zielenbezoek. In wereldse zaken is de tong als de pen van een vaardige schrijver, maar in godsdienstige zaken is het alsof hun tong kleeft aan hun gehemelte. Zoals wij rekenschap aan God moeten geven van onze ijdele woorden, moeten wij dat ook doen van ons zondige zwijgen. O, laten wij geweld doen op onszelf door goede gesprekken te beginnen! Waar zouden wij anders over moeten uitweiden en spreken dan over de hemel? De wereld is een grote herberg; wij zijn er gasten. Als reizigers elkaar ontmoeten in de herberg, brengen ze niet al hun tijd door met gesprekken over de herberg. Ze blijven er slechts een paar uurtjes en gaan weer verder. Ze spreken over hun huis en het land waar ze naartoe reizen. Zo moeten wij, als wij elkaar ontmoeten, niet alleen over de wereld spreken. Wij moeten deze wereld spoedig verlaten. Wij moeten over ons hemelse vaderland spreken, Hebréeën 11:16.

Om onszelf op te wekken tot goede gesprekken, want dat zal niet gaan zonder enig geweld, moeten wij deze dingen goed overdenken.

- (1) Uit gesprekken blijkt hoe het hart is gesteld. Zoals een spiegel toont hoe het gezicht er uitziet, of het mooi of lelijk is, zo laten onze woorden zien hoe ons hart is. Ijdele woorden geven blijk van een zorgeloos, oppervlakkig hart. Aangename woorden wijzen op de geboorte van een begenadigd hart. Aan het water in het kanaal kunnen wij zien wat de bron is.
- (2) Heilige gesprekken zijn zeer stichtelijk. De apostel gebiedt ons om elkaar te stichten, Efése 4:29. En hoe kunnen wij dat beter doen dan zo? Goede gesprekken verlichten het hart als het onkundig is en schenken het gemoed rust als het wankelmoedig is. Een goede wandel siert de godsdienst, goede gesprekken prijzen de dienst van God aan.
- (3) Godvruchtige woorden doen ons op Christus lijken. Zijn woorden waren doortrokken van heiligheid; genade was op Zijn lippen uitgestort, Psalm 45:3. Hij sprak tot verwondering van allen. Zijn handen werkten wonderen en Zijn tong

sprak Goddelijke wijsheden. "Zij gaven Hem allen getuigenis, en verwonderden zich over de aangenane woorden die uit Zijn mond voortkwamen", Lukas 4:22. Christus begaf Zich nooit in gezelschap zonder een goed gesprek te voeren. "Levi richtte Hem een grote maaltijd aan", Lukas 5:29 en Christus schonk hem de weldaad van een heilig gesprek. Toen Hij kwam bij de put van Jakob, sprak Hij al spoedig over het water des levens, Johannes 4. Hoe heiliger onze gesprekken zijn, hoe meer wij Christus gelijk zijn. Zouden de leden niet als het Hoofd moeten zijn? God let bijzonder op elk goed woord dat wij spreken, als wij elkaar ontmoeten. "Die de HEERE vrezen, spraken vaak tot hun naaste: en de HEERE merkte erop en hoorde, en er is een gedenkboek voor Zijn aangezicht geschreven", Mal. 3:16, Engelse vertaling. Tamerlain, een Scythisch kapitein, had altijd een boek bij zich met de namen en goede daden van zijn knechten, waarvoor hij een rijke beloning gaf. Zoals God een fles heeft voor de tranen van Zijn volk, heeft Hij ook een boek waarin Hij al hun goede woorden opschrijft. Deze zal hij eervol vermelden op de laatste dag.

- (4) Heilige gesprekken zullen een middel zijn om Christus in ons gezelschap te brengen. De twee discipelen spraken over de dood en het lijden van Christus en terwijl zij spraken, voegde Jezus Christus Zich bij hen. "Terwijl zij samen spraken, en elkander ondervraagden, kwam Jezus Zelf bij hen en ging met hen", Lukas 24:15. Als mensen slechte gesprekken voeren, voegt satan zich bij hen en doet alsof hij tot het gezelschap behoort. Als ze echter heilige en Godvruchtige gesprekken hebben, voegt Jezus Christus Zich bij hen. Als Hij komt, brengt Hij een zegen met Zich mee.

Tot zover over het eerste punt, het doen van geweld op onszelf.

2. De christen moet geweld doen op de Satan.

We moeten geweld oefenen op Satan. Satan strijdt tegen ons met openlijk geweld en verborgen listen. Vanwege zijn openlijke gewelddadigheid wordt hij de rode draak genoemd; vanwege zijn verborgen listen wordt hij aangeduid als de oude slang. Wij lezen in de Schrift over zijn strikken en pijlen. Hij brengt meer verwondingen toe door zijn strikken dan door zijn pijlen.

- *Satans geweld.* Hij spant zich in om het kasteel van het hart te bestormen. Hij wekt hartstocht, begeerte en wraak op. Dit worden vurige pijlen genoemd, Efëze 6:16, omdat ze vaak de ziel in vuur en vlam zetten. Vanwege zijn felheid wordt Satan een leeuw genoemd: "Uw tegenpartij, de duivel, gaat om als een briesende leeuw, zoekende, wie hij zou mogen verslinden", 1 Petrus 5:8. Chrysostomus zegt: "Niet wie hij zou kunnen bijten, maar verslinden."
- *Satans listen.* Wat Satan niet met geweld kan doen, zal hij door bedrog proberen te bewerken. Satan heeft verschillende listige tactieken om te verleiden.
 1. Hij past zijn verzoeken aan bij de gesteldheid en het temperament van het lichaam. Daarvoor verdiept hij zich in de kennis van 's mensen gelaat en zorgt hij voor geschikt lokaas. Hij kende de begerigheid van Achan en verzocht hem met een gouden tong. Hij verzoekt een hartstochtelijk mens met schoonheid.
 2. Een andere list is mensen tot het kwade brengen *sub specie boni*, onder een schijn van het goede. Een piraat doet kwaad door een verkeerde vlag te voeren. Zo doet Satan kwaad door te vlaggen met de kleuren van de godsdienst. Hij verleidt sommige mensen tot zondige daden en overtuigt hen dat er veel goeds uit zal voortkomen. Hij zegt hun dat ze in sommige gevallen niet hoeven te handelen overeenkomstig de regel van het Woord en wat ruimer van geweten mogen zijn. Zo kunnen ze God misschien beter dienen, alsof God onze zonde nodig heeft tot vermeerdering van Zijn eer.
 3. Satan lokt ons geleidelijk tot de zonde. De boer graaft om de wortel van een boom en maakt deze langzamerhand los, tot hij tenslotte valt. Zo komt Satan stapje voor stapje binnen in ons hart. Eerst is hij wat meer bescheiden. Hij zei eerst niet tegen Eva: "Eet de appel." Nee, hij ging listiger te werk. Hij stelde een vraag: "Heeft God gezegd?" Je moetje wel vergissen, Eva. De milde God heeft je nooit de toegang tot één van de beste bomen willen beletten. God kan dit niet gezegd hebben of, als Hij dat gezegd heeft, heeft Hij het nooit echt gemeend." Zo maakte hij haar langzamerhand aan het twijfelen. Toen nam ze van de vrucht en at. O, wees op uw hoede voor Satans eerste verlokkingen tot de zonde die niet zover schijnt te gaan. *Principiis obsta*, dat is: verzet u tegen de eerste beginselen of kiemen! Hij is eerst een vos en dan een leeuw.
 4. Satan verzoekt ook tot kwaad in *licitis*, in geoorloofde dingen. Noach mocht van de vrucht van de wijnstok te eten, maar hij nam te veel en zondigde op die wijze. Overdaad verandert het goede in het kwade. Eten en drinken kan tot onmatigheid worden. Buitensporige ijver in het uitoefenen van het beroep is hebzucht. Satan verlost mensen tot onmatige liefde voor het schepsel en doet hen dan zondigen met het voorwerp van hun liefde, zoals Agrippina haar man vergiftigde met het vlees dat hij het lekkerst vond.
 5. Satan maakt mensen geneigd om het goede te doen met slechte motieven. Als hij ze geen schade kan toebrengen door ergerlijke daden, zal hij dat doen door deugdzaam werken. Zo verleidt hij sommigen tot het aanhangen van de

christelijke godsdienst om een betere positie te krijgen of tot het geven van aalmoezen om geëerd te worden, opdat anderen hun goede werken zullen zien en hen zullen prijzen. Deze huichelachtigheid doortrekt de godsdienstige werken en daardoor verliezen ze hun loon.

6. De duivel haalt mensen ook over om het kwade te doen door toedoen van goede mensen. Dit geeft aan zijn verzoeken een schone schijn en maakt ze minder verdacht. De duivel heeft soms de meest voortreffelijke en heilige mensen gebruikt om zijn verzoeken doeltreffender te maken. De duivel verzocht Christus door een apostel: Petrus trachtte Christus te weerhouden van het lijden. Abraham, een goede man, gebood zijn vrouw om de waarheid heen te draaien. "Zeg toch: Gij zijt mijn zuster."
Dit zijn de listen van Satan in het verzoeken.

A. *Hier moeten wij geweld doen op Satan door het geloof.* "Dewelke wederstaat, vast zijnde in het geloof", 1 Petrus 5:9.

- Geloof is een wijze, verstandige genadegave; het kan een haak zien onder het lokaas.
- Het is een heldhaftige genadegave. Er wordt van gezegd dat het boven alles de vurige pijlen van Satan uitblust. Geloof weerstaat de duivel.
- Geloof bewaart de burcht van het hart, opdat deze niet bezwijkt. Niet de verzoeking stelt een mens schuldig, maar het toegeven daaraan.
- Geloof verheft zich tegen Satan. Geloof houdt niet alleen stand, maar drijft de verzoeking ook terug.
- Geloof houdt de belofte in de ene hand en Christus in de andere. De belofte moedigt het geloof aan en Christus versterkt het, zodat het geloof de vijand van het slagveld verdrijft.

B. *We moeten geweld doen op Satan door het gebed.* Wij overwinnen hem op onze knieën. Zoals Simson de hemel aanriep om hulp, zo krijgt een christen door het gebed hulp troepen uit de hemel. Wend u in alle verzoeken tot God om hulp. "Heere, leer mij hoe ik elk stuk van de geestelijke wapenrusting moet gebruiken: hoe ik het schild moet vasthouden, hoe ik de helm moet dragen, hoe ik het zwaard des Geestes moet gebruiken. Heere, versterk mij in de strijd. Laat mij niet gevangengenomen worden en door Satan in triomf meegevoerd worden. Laat mij dan liever als overwinnaar sterven." Zo moeten wij geweld doen op Satan. Er is een leeuw op de weg, maar wij moeten ons voornemen om te vechten.

Laat dit ons aansporen om geweld te doen op Satan: onze vijand is al gedeeltelijk verslagen. Christus, de overste Leidsman van onze zaligheid, heeft Satan op het kruis de doodsteek toegebracht, Kol. 2:15. De slang vindt het snelst de dood als zijn kop wordt verwond. Christus heeft de kop van de oude slang vermorzeld. De duivel is een geketende en een verslagen vijand. Vrees daarom niet om ten strijde te trekken tegen hem. Weersta hem en hij zal vluchten; hij kent geen andere mars dan vluchten.

3. De christen moet geweld doen op de wereld.

We moeten geweld doen op de wereld. De wereld laat de gouden appel zien. Bij de doop hebben wij onder meer beloofd dat wij zullen strijden tegen de wereld onder de banier van Christus. Zorg ervoor dat u niet verdrinkt in zinnelijke genoegens van de wereld. Wie krachtige wijn kan verdragen, moet sterk zijn. Iemand die weet hoe hij een groot landgoed moet onderhouden, moet zeer veel wijsheid en genade hebben. Rijkdommen verspreiden vaak bedwelmende dampen, die het hoofd van de mensen duizelig maken van trots. "Als nu Jeschurun vet werd, zo sloeg hij achteruit." Het is

moelijk om de berg van God te beklimmen met te veel gouden gewichten. Zij die verstoken zijn van de ereblijken van de wereld, missen ook de verzoeken ervan.

De wereld is *een blandus daemon*, een vleierende vijand. Ze wordt aan sommigen gegeven, zoals Michal aan David werd gegeven - tot een strik. De wereld toont haar twee borsten, genoeg en gewin, en velen vallen in slaap met de borst in hun mond. De wereld kust ons nooit, tenzij ze ons wil verraden. Ze is een zijden strop. De wereld is geen vriend van genade. Ze verstikt onze liefde voor hemelse zaken; de aarde dooft het vuur. Van nature hebben wij de wereld lief "Zo ik het goud tot mijn hoop gezet heb", Job 31:24. De Septuagint geeft de volgende vertaling: "*Zo ik met mijn goud getrouwd ben.*" Te veel mensen zijn getrouwd met hun geld; zij leven samen als man en vrouw. O, laten wij ervoor zorgen dat wij niet verward raken in deze bekoorlijke strik! Velen die niet te pletter geslagen zijn op de rots van ergerlijke zonden, zijn weggezonken in het gouden drijfzand van de wereld. De zonde ligt niet in het gebruiken van de wereld, maar in het liefhebben daarvan. "Hebt de wereld niet lief", 1 Johannes 2:15. Als wij christenen zijn, moeten wij geweld doen op de wereld. Gelovigen worden uit de wereld geroepen. Ze zijn in de wereld, maar niet van de wereld, Johannes 17:16. Wij zeggen van zo'n een stervend man, dat hij geen man van deze wereld is. Een waar kind van God is gekruisigd in zijn genegenheid voor de wereld, Galaten 6:14. Hij is dood voor de ereblijken en genoegens ervan. Wat voor vermaak vindt een dode in schilderijen of muziek? Jezus Christus heeft Zichzelf gegeven om ons te verlossen uit deze tegenwoordige, boze wereld. Als wij zalig willen worden, moeten wij geweld doen op de wereld. Levende vissen zwemmen tegen de stroom in. Wij moeten tegen de wereld in zwemmen, anders zullen wij met de stroming meegevoerd worden en terecht komen in de zee van de doden.

Opdat wij geweld zullen doen op de wereld, moeten wij aan het volgende denken:

- *De wereld is bedrieglijk.* Onze Zaligmaker spreekt over "de verleiding des rijkdoms", Matth. 13:22. De wereld belooft geluk en niets minder. Ze belooft ons Rachel, maar scheept ons af met de teer-ogige Lea. Ze belooft onze begeerten te vervullen, maar maakt deze slechts groter. Ze geeft vergiftigde pillen, maar verzoet deze met suiker.
- *De wereld bezoedelt ons.* Zuivere godsdienst is "zichzelf onbesmet bewaren van de wereld", Jak. 1:27. Het is alsof de apostel erop wil wijzen dat de wereld nergens goed voor ons is dan om ons te bevleken. Eerst bevlekt ze het geweten van de mensen en dan hun namen. Ze wordt aangeduid als vuil gewin, Titus 1:7, omdat ze mensen zo vuil maakt. Ze zullen zichzelf vervloeken om de wereld te krijgen. Achab wilde Naboths wijngaard hebben, hoewel hij daar in bloed naartoe moest zwemmen.
- *De wereld vergaat.* De gedaante van de wereld gaat voorbij, 1 Johannes 2:17. De wereld is als een bloem die verdort, terwijl wij eraan ruiken.

4. De christen moet geweld doen op de hemel.

Tenslotte moeten wij geweld doen op de hemel. "*Het Koninkrijk der hemelen wordt geweld aangedaan.*" Hoewel de hemel ons om niet geschonken wordt, moeten wij er wel voor ijveren. Kanaän werd Israël om niet geschonken, maar ze moesten wel vechten met de Kanaänieten. Een flauwe begeerte of een slaperig gebed zullen ons niet in de hemel brengen; wij moeten geweld oefenen. Daarom wordt in de Schrift ons vurig verlangen om naar de hemel te gaan aangeduid met behulp van zinnebeelden en metaforen die wijzen op geweld.

1. *We moeten soms geweld oefenen door te strijden.*

"Strijd om in te gaan door de enge poort", Lukas 13:24. Het Griekse woord betekent strijden als in een gevecht. Soms moeten wij geweld doen door te worstelen. Dat gaat gepaard met geweld. Wij moeten worstelen met een lichaam der zonde en met de machten van de hel, Efëze 6:12. Soms moeten wij dat doen door te lopen in een loopbaan. "Loopt alzo, dat gij die moogt verkrijgen", 1 Korinthe 9:24. Het is een lange loopbaan van de aarde naar de hemel en wij hebben maar weinig tijd om te rennen. De zon zal spoedig ondergaan. Daarom moeten wij zo rennen, Engelse vertaling. In een loopbaan worden niet alleen alle hinderende gewichten afgelegd, maar worden ook alle krachten van het lichaam gebruikt. Alle lichaamsdelen worden ingespannen, zodat de lopers zich zo snel mogelijk kunnen voorthaasten om te prijs te verkrijgen. Zo jaagde Paulus "naar het wit", Filipp. 3:14. Ach, waar wordt dit heilige geweld nog gevonden? Velen hebben zichzelf ongeschikt gemaakt om deze zalige loopbaan te lopen. Ze zijn dronken met de geneugten van deze wereld. Een dronken man is onbekwaam om te lopen in een loopbaan. Anderen laten hun hele leven na om in deze loopbaan te lopen. Als ziekte en dood naderen, dan beginnen ze ermee. „Een zieke is zeer slecht in staat om te wandelen en nog veel minder om in een loopbaan te lopen. Ik erken dat waarachtig berouw nooit te laat komt, maar wanneer een mens nauwelijks zijn hand of zijn ogen naar de hemel kan opheffen, is het een zeer ongeschikte tijd om de eerste stappen te zetten op de loopbaan van de aarde naar de hemel.

Dit vurig verlangen om naar de hemel te gaan wordt vergeleken met strijden. Dit duidt op geweld. "Strijd de goede strijd des geloofs", 1 Tim. 6:12. Het is niet genoeg om arbeiders te zijn; wij moeten soldaten zijn. ja, in de hemel zal onze wapenrusting opgehangen worden als een zegeteken. Nu is het echter *dies praelii*, een dag van strijd, en wij moeten de goede strijd des geloofs strijden. Zoals Hannibal een weg baande voor zijn leger over de Alpen en woeste rotsen, zo moeten wij ons een weg banen naar de hemel. Wij moeten niet alleen bidden, maar vurig bidden, Jak. 5:16. Dit is geweld doen op de hemel.

We moeten geweld doen op de hemel om de volgende redenen:

- (1) *Gods onherroepelijke bevel.* God heeft het tot een wet gesteld dat al wie van de vrucht van het paradijs eet, dat zal doen in het zweet zijns aanschijns. "Benaarstig u temeer om uw roeping en verkiezing vast te maken", 2 Petrus 1:10.
- (2) *Gods besluit.* De Heere heeft in Zijn eeuwig besluit het doel en de middelen aan elkaar verbonden: strijden en ingaan, de loopbaan en de kroon. Iemand kan niet denken dat hij aan het eind van zijn reis zal komen als hij nooit een stap op de weg zet. evenals zomin kan iemand denken dat hij in de hemel zal komen zonder geweld te doen. Wie verwacht een oogst zonder te ploegen en te zaaien? Hoe kunnen wij dan de oogst van de heerlijkheid verwachten zonder inspanning? Hoewel Christus onze zaligheid heeft gekocht, moeten wij die toch gewinnen.
- (3) *We moeten geweld doen op de hemel, omdat het werk moeilijk is:* wij moeten een Koninkrijk innemen. In de eerste plaats moeten wij uit een ander Koninkrijk getrokken worden, het Koninkrijk van de duisternis, Hand. 26:18. Het is moeilijk om uit de natuurstaat te gaan. Als dat is gebeurd, als wij afgesneden zijn van de wilde olijfboom en ingeplant in Christus, is er steeds nieuw werk te doen: wij moeten nieuwe zonden doden, ons verzetten tegen nieuwe verzoeking en onszelf opscherpen om opnieuw goede werken te doen. Een christen moet niet alleen geloof verkrijgen, maar voortgaan "van geloof tot geloof", Romeinen 1:17; Engelse vertaling. Dit zal niet gebeuren zonder geweld.
- (4) *We moeten geweld oefenen op de hemel met het oog op de hevige aanvallen die op ons gericht worden.* Ons hart verzet zich tegen ons. Dit is een wonderlijke

paradox. De mens begeert van nature het geluk en toch verzet hij zich ertegen. Hij wil zalig worden en toch haat hij dat heilige geweld waardoor hij zalig kan worden. Alle machten van de hel kanten zich tegen ons: Satan staat aan onze rechterhand, zoals hij ook deed bij Josia, Zach. 3:1. Zullen wij niet even vurig pogen onze ziel te redden, als de draak die probeert te verwoesten? Zonder heilig vuur zullen wij nooit krachtige verzoeken kunnen weerstaan.

- (5) *We moeten geweld oefenen omdat het een zaak is van het grootste gewicht.* Een mens breekt zich het hoofd niet over onbelangrijke dingen, maar wel over dingen die betrekking hebben op zijn leven en goederen. Wij moeten geweld oefenen, als wij overdenken wat wij zullen redden: onze kostelijke ziel. Hoeveel moeite getroosten wij ons voor het voeden en verfraaien van het lichaam, het onedele deel? O, wat een geweld zouden wij dan moeten gebruiken om de ziel te redden! Het lichaam is slechts een stoffelijk omhulsel; de ziel is de diamant. De ziel is de spiegel waarin het beeld van God gezien wordt. In de ziel vinden wij enige afschaduwingen en flauwe voorstellingen van een Godheid. Als Christus zoveel waarde in de ziel zag dat Hij Zijn bloed ervoor stortte, mogen wij er wel zoveel waarde in vinden dat wij ons zweet ervoor geven. Bedenk wat wij zullen gewinnen: een Koninkrijk. Wat een geweld wordt er gebruikt om aardse kronen en rijken te verkrijgen! Mensen zullen zelfs door bloed waden om een kroon te verkrijgen. De hemel is zo'n Koninkrijk dat wij daarvoor zouden moeten strijden, *non ad sudorem tantum sed sanguinem*. Niet alleen ons zweet, maar ook ons leven zouden wij daarvoor moeten overhebben. *De hoop op een Koninkrijk, zegt Basilius, zou een christen blijmoedig door alle moeite en lijden moeten leiden.*

- (6) *Er moet geweld geoefend worden, omdat ook de besten zo gauw en gemakkelijk de dienst van God veronachtzamen.* Als ze verlevendigd zijn door het doen van een plicht, worden ze zo gauw weer doods. Als ze warm geworden zijn bij het vuur van een inzet, verkillen ze zo gemakkelijk weer. Daarom moeten ze steeds geweld oefenen. Het hart gaat, evenals als een horloge, zo spoedig trager tikken en moet daarom voortdurend opgewonden worden door gebed en meditatie. Het vuur van liefde zal spoedig uitgaan, als het niet opgerakeld wordt. Wat een christen zelf ervaart van zijn trouweloosheid in het doen van het goede, is reden genoeg om hem tot heilig geweld aan te zetten.

Als wij zo geweld moeten oefenen, laat dit ons zien dat het niet zo gemakkelijk is om naar de hemel te gaan als mensen menen. Er zijn zoveel geboden die wij moeten houden, zoveel beloften die wij moeten geloven, zoveel rotsen die wij moeten mijden, dat het moeilijk is om zalig te worden. Sommigen stellen zich een mooie, gemakkelijke weg voor, een flauwe begeerte, een traan op het sterfbed. De tekst spreekt echter over geweld doen. Helaas, er moet een groot werk verricht worden; het hart moet overgebogen worden! Van nature mist de mens niet alleen genade, maar haat hij die. Hij heeft een hart dat verbitterd is tegen goedheid en opstandig tegen bekerende genade. Is het gemakkelijk om een ander hart te krijgen? Is het gemakkelijk voor het trotse hart om ootmoedig en voor het aardse hart om hemels gemaakt te worden? Kan dit zonder geweld te gebruiken? De weg naar de hemel gaat helemaal bergopwaarts. Het zal ons zweet kosten om op de top van de berg te komen.

De hel hoeft niet stormenderhand genomen te worden. De poorten van de hel gaan, evenals als die ijzeren poort, Hand. 12:10, vanzelf open. Maar als wij naar de hemel gaan, moeten wij ons met geweld een weg banen. Wij moeten ten aanval trekken met zuchten en tranen en de stormladder van het geloof nemen om de

hemel te bestormen. Wij moeten niet alleen werken, maar ook vechten. We moeten doen als de Joden die de muur van Jeruzalem bouwden: "Een ieder met zijn ene hand doende aan het werk, en de andere hield het geweer", Nehemia 4:17. Een christen krijgt het bevel om met een warm hart te dienen. Hij moet het hele leger van zijn lusten aanvallen en elk daarvan is sterker dan Goliath. Een christen heeft geen tijd om werkeloos neer te liggen. Hij moet bidden of waken. Hij moet op de berg zijn of in de vallei, op de berg van het geloof of in de vallei van de ootmoed. Wereldse goederen worden niet zonder inspanning verkregen, we moeten ervoor zwoegen in de winkel of zweten in een hete ruimte. Denken wij dan dat wij de hemel zullen krijgen zonder iets te doen? Graven mensen om wormen te vinden en niet om goud? Zij die in de hemel wonen, zijn werkzaam. Zij die op reis zijn naar de hemel, zouden des te ijveriger moeten werken. De engelen zijn "gedienstige geesten", Hebrëen 1:14. De vleugels van de serafs zijn een zinnebeeld; zij tonen ons hoe snel de serafs zijn in de dienst van God. Als de engelen in de hemel ijverig bezig zijn met verheven en loffelijk werk, hoe vlijtig zouden wij dan moeten zijn die de berg des Heeren betreden en nog niet gekomen zijn in een staat van heerlijkheid! Is de zaligheid zo gemakkelijk te verkrijgen? Kan een mens met een sprong gered worden? Kan hij uit de armen van de duivel springen in de schoot van Abraham? O nee, er moet geweld geoefend worden!

Sommigen menen dat zij uit vrije genade gezaligd worden, maar daartoe moeten zij wel de middelen gebruiken. Waak en bid.

Anderen zeggen dat de beloften hen naar de hemel zullen voeren, maar de beloften mogen niet losgemaakt worden van de geboden. De belofte spreekt ons over een kroon, maar het gebod over geloof. "Loop dan", 1 Korinthe 9:24; Engelse vertaling. De beloften worden gedaan om het geloof te bemoedigen, niet om luiheid te koesteren.

Anderen zeggen echter: "Christus is voor zondaren gestorven." Zo laten zij Hem alles voor hen doen en doen zij niets. Dan zou de tekst niet meer voor ons gelden en zouden alle aansporingen tot jagen en strijden ons niets te zeggen hebben. Onze zaligheid kostte het bloed van Christus; ze zal ons zweet kosten. Zoals de boot niet aan land komt als wij niet roeien, kunnen wij niet naar de hemel gaan zonder geweld te oefenen.

Dit toont ons de grote dwaling van onwetende mensen, die menen dat het genoeg is als zij slechts hun plichten vervullen, hoe gering en onbetekenend die ook zijn. De tekst spreekt ons over geweld in het gebed. Veel mensen menen dat het genoeg is om een paar woorden te spreken, hoewel het hart al die tijd slaapt. Is dat geweld doen? Christus was "in zware strijd" toen Hij bad, Lukas 22:44. Velen zijn eerder slaperig als ze bidden dan in strijd. Jakob worstelde met de Engel in het gebed, Lukas 32:24. Het reukwerk werd op vurige kolen gelegd, Leviticus 16:12. Reukwerk was een beeld van het gebed en reukwerk op kolen een beeld van vurigheid in het gebed. Weinigen weten wat de geest van het gebed is of wat het is als het hart brandt. Als ze bezig zijn in de wereld, zijn ze een en al vuur; als ze bidden, zijn ze een en al ijs.

- (7) *Er moet geweld gedaan worden in het horen van het Woord.* Veel mensen denken dat het genoeg is om hun lichaam naar de gemeente te brengen, maar ze kijken nooit naar hun hart. Zij stellen zich ermee tevreden dat ze naar de kerk zijn geweest, hoewel ze daar niet met God zijn geweest. Anderen gaan een preek beluisteren, zoals ze naar de markt gaan om nieuws te horen; nieuwe gedachten

spreken tot hun verbeelding. Ze slaan echter geen acht op het Woord van God, als op een zaak van leven en dood. Zij gaan niet om Christus in een inzetting te ontmoeten, om door Zijn Geest beademd te worden en om Zijn liefde te ontvangen. Helaas, hoe weinig geweld op de hemel is er te zien in de godsdienst van de meeste mensen! In alle offeranden van de wet was er vuur. Hoe kunnen de werken worden aanvaard waarin geen vuur is en geen geweld geoefend wordt? Als wij zo geweld moeten oefenen op de hemel, dan blijkt daaruit hoe gevaarlijk matigheid in de godsdienst is.

Geweld en matigheid zijn twee verschillende dingen. Het is waar dat matigheid in wereldse zaken prijzenswaardig is. Wij zouden onze begeerten hier moeten matigen en de wereld gebruiken, alsof wij deze niet gebruikten, 1 Korinthe 7:31. Wij mogen, zoals Jonathan, het uiteinde van de staf in de honing dopen, maar deze er niet te ver in duwen. In dit opzicht is matigheid goed. Het is echter zondig om gematigd te zijn in de beoefening van de Godzaligheid. Dat is strijdig met het oefenen van geweld. In wereldse zin betekent gematigdheid niet al te ijverig zijn, niet te vurig verlangen naar de hemel. Gematigdheid wil zeggen dat wij God slechts in zoverre dienen als verenigbaar is met het behoud van ons leven. Zo vertelde de koning van Navarre aan Beza dat hij slechts zo ver de zee op zou gaan, dat hij zeker kon weten dat hij weer veilig aan land zou komen. Neem het zekere voor het onzekere: dat is het belangrijkste artikel in de geloofsbelijdenis van de politicus.

In de wereld betekent gematigdheid neutraliteit. De gematigde mens vindt een middenweg tussen een stipt en een Goddeloos leven; hij wil niet losbandig zijn, maar ook niet rein. Calvijn gaf Melanchton de raad *dat hij niet zo dikwijls over gematigdheid moest spreken, opdat hij zijn ijver niet verloor*. Wie lauw is in godsdienstige zaken, is ver van het oefenen van geweld op de hemel. "Wees dan ijverig, en bekeer u", Openb. 3:19. Als iemand ons zou vragen waarom wij zo ijveren, zeg hem dan dat wij strijden voor een Koninkrijk. Als iemand ons zou vragen waarom wij ons zo haasten op de wegen van de godsvrucht, zeg hem dan dat wij lopen in de hemelse loopbaan en dat wij met een rustige, gematigde pas nooit de prijs zullen winnen. Velen hebben niet in de hemel kunnen ingaan vanwege hun gematigdheid. Ze hebben zich niet genoeg gehaast; ze zijn evenals als de dwaze maagden te laat gekomen, toen de deur gesloten was.

GEBRUIK 1

Vermaningen aan hen die geen geweld oefenen.

Uit deze tekst kan ik verschillende vermaningen halen.

1. *Ten eerste een vermaning aan trage christenen, die stil en gerust zijn. Ze zijn geen vurige belijders van de godsdienst en gebruiken geen geweld. Ze zijn als de lelies die niet arbeiden en spinnen. De slak werd gerekend tot de onreine dieren, omdat hij zo langzaam was, Leviticus 11:30. Augustinus noemt ijdelheid het levend begraven van een mens. Er zijn enige flauwe begeertes: "O, dat de hemel mijn deel zou zijn!" Een mens kan verlangen naar wildbraad en het toch niet hebben, als hij er niet naar jaagt. "De ziel des luitaards is begerig, doch er is niets", Spreuken 13:4. *Neque mola, neque farina*, dat wil zeggen: geen molensteen en ook geen meel. Mensen kunnen er wel blij mee zijn, als ze deel zouden hebben in het Koninkrijk der hemelen, maar er niet voor willen strijden. Ze zouden liever in een veren bed naar de hel gaan dan in een vurige wagen van ijver en geweld naar de hemel gevoerd worden. Hoeveel mensen verslapen en verspelen hun tijd, alsof ze evenals als de Leviathan gemaakt zijn om in de zee te spelen, Psalm 104:26! Seneca heeft gezegd: 'Niemand is toevallig wijs geworden.' Zeker is dat niemand bij geval zalig wordt: ieder moet weten hoe hij de zaligheid verkreeg, namelijk *door geweld te oefenen*. Zij die zich gewend hebben aan ijdelheid en luiheid, zullen het moeilijk vinden om daarmee te breken. "Ik heb mijn rok uitgetogen, hoe zal ik hem weer aantrekken?" De bruid was gaan liggen op het bed van luiheid en hoewel Christus aan de deur klopte, wilde ze niet opstaan en Hem binnenlaten. Sommigen veinzen dat ze gelovigen zijn, maar ze zijn zonder werk in de wijngaard. Ze veinzen dat ze het geloof gebruiken om te zien, maar niet om te werken. O dat christenen vervuld waren met een geest van ijver. "Maak u op, en doe het, en de HEERE zal met u zijn", 1 Kron. 22:16. Wij kunnen soms leren van onze vijand. De duivel zit nooit stil; hij gaat rond, 1 Petrus 5:8. De wereld is zijn parochie en hij gaat iedere dag op huisbezoek. Is de satan aan het werk? Rukt de vijand tegen ons op? En slapen wij op onze post? Zoals de satan zelf niet stil zit, zo zal hij ook niet toestaan dat één van zijn knechten stil zit. Hoe hard werkte judas toen de duivel in hem gevaren was! Hij ging naar de hogepriester. Daarvandaan ging hij naar de bende soldaten en met hen ging hij terug naar de hof. Hij ging niet weg voor hij Christus had verraden. De satan kan geen lui knecht verdragen en denken wij dat God dat wel zal doen? Hoe zal de hemel in het oordeel opstaan tegen lui christenen! Hoe spanden de lopers zich in bij de Olympische spelen! Zij renden voor een krans van bloemen. Staan wij, die jagen naar een onsterfelijke kroon, dan stil? Als alleen mensen die geweld oefenen in de hemel komen, zal een luitaard daar zeker nooit komen. God maakt geen verschil tussen deze twee, boos en lui: "Gij boze en lui dienstknecht", Matth. 25:26.*
2. *Ten tweede een vermaning aan het adres van de vormdienaars die al zijn godsdienstigheid zoekt in houding en kleding en uiterlijke vroomheid, en meent dat dit hem een recht zal geven op de hemel. "Gij hebt de naam, dat gij leeft, en gij zijt dood", Openb. 3:1. Deze mensen oordelen dat het nodig is om de gedaante en de uiterlijke kenmerken van christenen te hebben. Die zijn een middel om hun goede naam in de wereld hoog te houden. Als ze kennelijk goddeloos leefden, zouden ingetogen mensen niet in hun nabijheid komen. Zij zouden niet beter geacht worden dan gedoopte heidenen. Ze moeten hun vroomheid tonen om een goede naam en achting te verkrijgen bij anderen. Met vormen kan ook de mond van het*

geweten gestopt worden. Als ze niet een zekere uiterlijke vroomheid hadden, zou hun geweten hen aanvliegen en zouden ze bang zijn voor zichzelf. Daarom menen ze dat het nuttig is om een gedaante van Godzaligheid te hebben. Maar ach, wat is dit alles? De tekst spreekt over geweld doen op de hemel. Wat voor geweld wordt er gevonden in een vorm? Het hart spant zich niet in, *het is een gedaante, maar geen kracht*, 2 Tim. 3:5. Vormendienaren zijn als de grafmonumenten in de kerk. Hun ogen en hun handen zijn naar de hemel geheven, maar ze hebben geen ziel. De vroomheid van de vormdienaar is alleen maar gericht op kleine details en onbetekenende zaken. Hij laat het zwaarste der wet na, namelijk *het oordeel, de barmhartigheid en het geloof*, Matth. 23:23. Hij heeft bezwaar tegen bijgelovige inbeeldingen, maar hij vindt de zonde niet erg. Hij is bevreesder voor een haas die zijn pad kruist dan voor een hoer in zijn bed. Hij haat heiligheid. Christus had geen bitterder vijanden dan de rechtzinnige Farizeeërs. De vormdienaar oefent nooit geweld, behalve wanneer hij ten strijde trekt tegen de kracht der Godzaligheid.

3. *Een vermaning aan hen die gewelddadig zijn in de slechte zin van het woord.* Zij ijveren voor de hel. Zij gaan daarheen in het zweet van hun aanschijn. "Een ieder keert zich om in zijn loop, gelijk een onbesuisd paard in de strijd", Jeremia 8:6. Een strijdros draaft vurig tussen kanonnen en speerpunten door; zo storten zij zich op de zonde.
 - In de eerste plaats zijn mensen vurig in het tegenstaan van het goede
 - en in de tweede plaats in het najagen van het kwade.

(1) In het tegenstaan van het goede. Ze oefenen daarbij geweld op verschillende manieren:

- a. *Zij doen de Geest van God geweld aan.* De Geest klopt op de deur van zondaarsharten. Hij wacht tot Zijn hoofd vervuld is met dauw en Zijn haarlokken met nachtdruppen, maar zondaren verwerpen en bedroeven de Geest en sturen Zijn duif weg uit de ark van hun ziel. "Gij wederstaat altijd de Heilige Geest", Hand. 7:51. De Geest biedt de zondaar genade aan en de zondaar doet de Geest geweld aan. "Zij zijn wederspanning geworden, en zij hebben Zijn Heilige Geest smarten aangedaan" Jesaja 63:10. Mag de Heere Zijn arbeid dan niet staken? God Die bereid is om binnen te komen als wij de deur voor Hem opendoen, heeft niet beloofd om opnieuw te komen als wij Hem moedwillig afwijzen.
- b. *Zij oefenen geweld op het geweten.* Het geweten is Gods predikant in de boezem en deze predikant kan niet vleien. Hij verkondigt mensen hun trots, begerigheid en misbruik van genade. Zij doen hun zonden echter geen geweld aan, maar oefenen geweld op hun geweten. Zij brengen hun geweten tot zwijgen en leggen het aan banden. Maar zoals de profeet Zacharias toen hij stom was, om een schrijftafeltje vroeg en schreef, Lukas 1:63, zo zal het geweten zwijgen, als het niet spreken mag. Het schrijft de zonden van de mensen op. Als ze bij de dood gedwongen zullen worden om het handschrift te lezen, zal het hun hart doen beven en hun knieën doen knikken. Ik vrees dat het maar al te vaak voorkomt dat mensen geweld doen op hun geweten. En wat zal de uitkomst zijn? Zij die de stem van het geweten niet willen horen, zullen zeker geplaagd worden door de worm van het geweten.
- c. *Zij doen Gods beeld geweld aan.* De heiligen, die Gods levende beeld zijn worden tegengewerkt en beschimpt. Dit is vervloekt geweld. "Doch gelijkerwijs toen die naar het vlees geboren was, vervolgde degene die naar de Geest geboren was, alzo

ook nu", Galaten 4:29. Christus Zelf wordt geslagen door gelovigen. De kerk heeft altijd in grote hitte verkeerd. De ploegers hebben op haar rug geploegd. De aarde is bezaaid met de lichamen van de heiligen en doordrenkt met hun bloed. Ik durf te zeggen dat vervolgers afstammen van een oude familie. De eerste man die in de wereld werd geboren was een vervolger. Dat was Kaïn en hij heeft talrijke nakomelingen: Nero, Domitianus, Diaclesianus, Maximiliaan. Chrysostomus zei van hem dat zijn oogappels uit zijn ogen vielen.

Felix, hertog van Württemberg zwoer tijdens een avondmaaltijd te Augsburg dat hij voor hij stierf tot aan zijn sporen door het bloed van de Lutheranen zou rijden. Hierna liet men hem echter stikken in zijn eigen bloed. Vervolgers zijn de vloek van de schepping: ze zijn enige van de doornen en distels die de aarde voortbrengt.

(2) Mensen zijn vurig in het najagen van het kwade.

- a. *Ze zijn vurig in hun opvattingen.* "Zij zullen verderfelijke ketterijen bedektelijk invoeren, ook de Heere, Die hen gekocht heeft, verloochenende", 2 Petrus 2:1. Arius was zo iemand en later stierf hij aan een hevige ingewandsbloeding. En echt, de geest van Arius leeft nog, want mensen durven nog steeds de Godheid van de gezegende Zoon van God te loochenen. Veel van de ketters van vroeger waren zo gedreven, dat hun opvatting voor hen een Bijbel was. Sommigen van hen stierven terwijl ze in hun dwalingen volhardden. Dit waren de martelaren van de duivel.
- b. *Ze zijn vurig in hun toorn.* Woede is kortdurende razernij. "De tong is ook een vuur, een wereld der ongerechtigheid", Jak. 3:6. In dit kleine lid ligt een grote wereld opgesloten, namelijk een wereld van zonde. Zulke mensen zouden nuchter geacht worden, maar zijn toch dronken van toorn. Hun gebeden zijn koud, maar hun toorn brandt. Zij spuwen vuur, zoals de slang gif spuwt. Brandende toorn zonder berouw brengt mensen naar de vurige oven.
- c. *Ze zijn vurig voor hun lusten,* "menigerlei begeerten dienende", Tit. 3:3. Lust is een te hevige begeerte of opwelling, die de ziel drijft tot het vervullen van vleselijke verlangens. Aristoteles noemt ze *dierlijke lusten*, omdat ze de rede en het geweten het zwijgen opleggen en een mens als een dier brengen tot het verzadigen van het vlees.
 - Mensen ijveren voor hun *dranklust*. Hoewel de dood in de beker is, drinken ze die toch leeg. Er was iemand die bijna niet meer kon zien. De arts zei hem dat er geen genezing voor hem was, tenzij hij niet langer onmatig zou drinken. Hierop zei hij: "Vaarwel, aangenaam licht." Hij wilde liever het licht in zijn ogen kwijtraken, dan stoppen met drinken.
 - Sommigen ijveren voor hun *onreine lusten*. Er wordt gezegd dat mannen verhit geworden zijn in hun lusten, Romeinen 1:27. De apostel stelt dit voor als een soort koorts. Hoge koorts is niet schadelijker voor het lichaam dan begeerte is voor de ziel. O, hoe dwaas is het om een zee van toorn te drinken voor een druppel vreugde!
 - Sommigen ijveren voor hun *nietsontziende lusten*. Ze doen anderen onrecht, bedriegen hen en schenden met geweld hun recht. Ze kleden de naakten niet, maar ontkleden in plaats daarvan degenen die gekleed zijn. Deze roofvogels leven van de roof. Ze zijn wreed, alsof ze met Romulus - een stichter van Rome - gezoogd zijn met wolvenmelk. Ze glimlachen om de vloeken van de armen en worden vet van hun tranen. Zij hebben de waarschuwing van Christus vergeten: "Doet niemand geweld", Lukas 3:14; Engelse vertaling. Achab nam de wijngaard van Naboth met geweld, 1 Kon. 21:16. Zo wordt ook de hel wordt met geweld

genomen. "Zij drinken wijn van enkel geweld", Spreuken 4:17. Deze wijn zal tenslotte in vergif veranderen. "Dien die geweld liefheeft, haat Zijn ziel", Psalm 11:5.

- Ze ijveren voor de *lusten van hun begeerten*. Begerigheid is de waterzucht van de ziel. "Zij hunkeren naar het stof van de aarde", Amos 2:7; Engelse vertaling Zij reizen zee en land af om geld tot hun proseliet te maken. Hun god is gemaakt van goud, en voor hem buigen ze neer. Zij die op hun knieën gingen liggen om van het water te drinken, werden beschouwd als ongeschikte soldaten voor Gideon, Richt. 7:6. Zo zijn zij ook ongeschikt voor Christus die te veel neerbuigen tot de zorg voor aardse zaken. Zij die ijveren voor de wereld - wat hebben zij anders dan wind? "Wat voordeel is het hem dat hij gezwogen heeft voor de wind?", Prediker 5:15; Engelse vertaling. De wereld kan de ziel niet verrijken; ze kan de pijn niet wegnemen. Als het geweten ons gaat kwellen, kan de wereld ons evenals zomin troosten als een kroon van goud hoofdpijn kan genezen.
4. *Hier is een vermaning aan het adres van hen die ten dele hebben gebroken met die heilige nauwgezetheid en ijver in de godsdienst die ze eens hadden.* Hun ijver is bekoeld en verflauwd. Wat ze doen is zo weinig, dat wij niet kunnen zeggen dat ze geweld doen. Zij dienen God, maar zijn niet vurig van geest. Zij verzuimen hun plicht niet, maar worden onverschillig in de vervulling daarvan. Ze hebben hun eerste liefde verlaten, Openb. 2:4. Het is met hen als met een vuur dat uitgaat of de zon die ondergaat. Het is als bij koortsige mensen: eerst brandden of gloeiden ze van ijver, maar nu ze gekweld worden door koude rillingen, zijn ze wettisch en koud in de dienst van God. Er was een tijd dat ze "de sabbat een verlustiging" noemden, Jesaja 58:13. Hoe sprong hun hart op in het doen van hun plicht! Hoe ijverig zochten ze Hem Die hun ziel liefhad! Maar nu is het veranderd; hun godsvrucht verflauwt en er blijft zelfs niets van over. Er was een tijd dat ze hun nood gevoelden en ernstig tot God riepen in het gebed. Nu zijn de wielen van de wagens afgehaald en is de geest van het gebed zeer verflauwd. Hun gebeden besterven zelfs op hun lippen- een duidelijk teken van verachtering in genade. Deze mensen zijn slaperig en ziek geworden.
- Slaperig, zoals er staat: "Ik sliep, maar mijn hart waakte", Hoogl. 5:2. Hoewel genade werkzaam was in haar en haar hart waakte, was ze toch mat en slaperig - "Ik sliep". Als het hart brandend is in de zonde en verkilt in de plichten, blijkt daar duidelijk uit dat wij wegzakken in een verdovende slaap.
 - Ziek: er zijn twee kenmerken van mensen die geestelijk ziek zijn.
 - a. Als hun verlangen naar Christus en de hemel niet zo hevig is als het was. De maag van een zieke kan minder verdragen. Het hart van christenen gaat niet zo erg meer uit naar hemelse zaken. Ze begeren koren en wijn en de begerlijke geneugten van deze wereld, maar Christus is minder dierbaar. Ze worden niet verteerd door verlangen naar Hem -een droevig blijk van het verval van hun genade.
 - b. Als ze zich nauwelijks bewegen. Als iemand ijverig en druk aan het werk is, blijkt hieruit dat hij gezond is. Als hij echter lusteloos is en niet de moeite neemt om zijn hand ergens naar uit te steken of om iets te doen, blijkt hieruit dat het slechter met hem gaat. Als mensen geen hart hebben voor het goede, zullen ze zich evenmin vermoeien met godsdienstige plichten. Zij zijn de geest van ijver voor God kwijtgeraakt. Zij dienen God met een flauw en kwijnend hart. Hieruit blijkt dat ze ziek zijn. Als de pols

nauwelijks meer gevoeld kan worden en heel langzaam klopt, zijn mensen dicht bij de dood.

Zo is het ook met hen die eens geweld deden op de hemel. Nu zien wij nauwelijks meer iets goeds in hen, de pols klopt traag, de genade schijnt bijna te sterven, Openb. 3:2. U die zo weinig heilig geweld meer oefent en uw plicht zo veronachtzaamt, laat mij u ter verantwoording roepen, zoals de Heere deed bij monde van de profeet: "Wat voor onrecht hebben uw vaders aan Mij gevonden?" Jeremia 2:5. Wat voor kwaad hebt u in God gevonden, dat u niet meer zo nauwgezet meer bent als vroeger? Heeft God u niet gevoed met manna van boven en u Zijn Heilige Geest gegeven om uw Leidsman en Trooster te zijn? Heeft Hij u niet doen zwemmen in een zee van genade? Wat voor kwaad hebt u gevonden in het gebed dat u niet meer zo vurig bidt? Hebt u geen zoete omgang met God gehad? Bent u niet soms versmolten en in de ruimte geplaatst, zodat u dacht dat u in de voorsteden van de hemel was, terwijl u op deze berg verkeerde? Heeft de duif van het gebed geen olijftakje van vrede meegebracht in zijn bek? Wat voor kwaad hebt u in het Woord gevonden? Er was een tijd dat u dit Boek nam en at en het als honing in uw mond was. Is er nu minder kracht in het Woord? Zijn de beloften als de dorre staf van Aäron, verwelkt en uitgedroogd? Wat voor onrecht hebt u gevonden in de wegen van God dat u God niet meer zo ijverig dient als vroeger? O, "gedenk dan, waarvan gij uitgevallen zift, en bekeer u, en doe de eerste werken", Openb. 2:5.

Om u te meer op te wekken, bedenk dan:

- (1) Hoe minder geweld u oefent op de hemel, hoe minder vrede u zult genieten. Ons geweten heeft nooit vrede, als wij sluimeren. Als genade werkzaam is, maakt ze het hart kalm en gerust. Deze twee gaan samen op: wandelen in de vreze Gods en in de vertroosting des Heiligen Geestes, Hand. 9:31. Christen, als u eens traag wordt in de dienst van God, zal uw geweten u vermanen. Als u aan God toebehoort, zal Hij u nooit laten rusten, maar u een of andere beproeving zenden om u te doen ontwaken uit uw vleselijke gerustheid en uw hart weer werkzaam en ijverig maken als tevoren.
- (2) Als u minder ijverig wordt in de dienst van God en uw eerste liefde verlaat, maakt u de omstandigheden voor Satan zeer gunstig. Als u minder geweld oefent, doet hij dat des te meer. Als u minder bidt, verzoekt hij des te meer. En hoe is uw toestand op dit moment? Hoe kan zwakke en ziekelijke genade tegenstand bieden aan hevige verzoeken? God laat toe dat Zijn eigen kinderen soms in zonden vallen als een rechtvaardige straf voor hun lauwheid en om ze ijveriger en vuriger te maken in de toekomst.
- (3) Hoewel het veronachtzamen van de dienst van God u niet in het verderf kan storten, zal het u wel tot schade zijn. Uw heerlijkheid zal niet zo groot zijn, als ze anders geweest zou zijn. Uw onachtzaamheid zal u uw kroon niet kosten, maar zal deze wel minder groot en zwaar maken.
- (4) Naarmate de begeerten van een christen minder vurig zijn, zullen zijn verdorven lusten zich meer roeren. Als het lichaam zwakker wordt, wordt de kwaal erger. O, bid daarom om levendmakende genade, Psalm 143:11. Smeek of de wind van de Geest opnieuw op u wil blazen. Houd niet op tot u weer het heilige geweld mag oefenen dat u voorheen beoefende.

5. *Hier is een vermaning aan hen die bijna geen geweld meer oefenen. Ze lezen en bidden niet meer in het gezin. Ze zijn zelfs voor het oog niet godsdienstig meer. Ze zijn voorgoed gevallen - zoals Joas, Jehu en Julianus. Van het prachtige gebouw van hun belijdenis dat anderen bewonderden, is geen steen meer op de andere gebleven.*

Vraag. *Maar waarom gaan mensen zó achteruit en leggen ze alle ijver af die ze eens schenen te hebben?*

Antwoord.

1. Omdat ze nooit een beginsel van geestelijk leven hadden. Dingen die in beweging gebracht worden door iets wat leeft, bewegen onophoudelijk, zoals de pols. Wat door de mens is gemaakt, staat al gauw stil en beweegt niet meer. Zo loopt een klok, als de gewichten eraan gehangen worden. Haal de gewichten er echter af en hij staat stil. Zo laat de afvallige zich nooit bewegen tot werk in de dienst van God, tenzij het strekt tot zijn eigen gewin en eer. Als deze gewichten worden weggenomen, staat hij stil; hij gaat niet verder. De tak die geen wortel heeft om uit te groeien, moet wel verdorren.
2. Mensen leggen alle ijver af en worden afvallig, omdat ze de godsdienstige plichten nooit met vermaak deden. Paulus had een vermaak in de wet van God naar de inwendige mens, Romeinen 7:22. Het was zijn hemel om God te dienen. Iemand die een vermaak heeft in vreugde, zal dat nooit opgeven. Maar een afvallige vond nooit enige ware vreugde in de wegen van God; hij werd eerder gedrongen door vrees dan getrokken door liefde. Hij diende een Meester die hij nooit beminde. Het is dan ook geen wonder dat hij Zijn dienst de rug toekeert.
3. Mensen worden afvallig door ongeloof. "Zij geloofden niet in God ... zij kwamen alweder, en verzochten God", Psalm 78:22, 41. Zondaren hebben achterdochtige gedachten over God; zij wantrouwen Zijn liefde en keren daarom Zijn dienst de rug toe. Ze denken dat ze wel kunnen bidden en luisteren, maar dat het niet baat. "Wat nuttigheid is het, dat wij Zijn wacht waarnemen?", Mal. 3:14. Dat wil zeggen: wij naderen wel tot God in het doen van onze plichten, maar Hij zal nooit tot ons naderen in Zijn genade. Als ongeloof en Goddeloosheid zo de overhand hebben, wordt de livrei van de godsdienst al spoedig afgelegd en komt er een eind aan al het geweld dat vroeger op de hemel werd geoefend. Ongeloof is de moeder van afval.
4. Mensen oefenen niet langer zoals vroeger geweld op de hemel en blijken Judassen en duivelen te zijn, omdat ze hun hart meer op iets anders zetten dan op de dienst van God. Er is een of andere lust waar hun hart naar uitgaat en hun ijver voor de zonde heeft hun ijver voor de dienst van God verdrongen. Suleiman, de grote Turkse Sultan, zag dat veel christenen overgingen naar de Mohammedaanse godsdienst en vroeg hun wat hen bewoog om dat te doen. Ze antwoordden dat ze dat deden om verlost te worden van hun belastingen. Ze waren van God afgetrokken door hun allesoverheersende hebzucht. Als enige lust in ons hart op de troon zit, zal deze onze gedachten bezetten en een einde maken aan alle vroegere ijver voor de dienst van God. Abimelech, een bastaard, doodde zeventig van zijn broers op één steen, Richt. 9:18. Als het hart enige lust najaagt, zal deze bastaardzonde een eind maken aan de betrachting van zeventig plichten. Hij zal de doodsteek geven aan alle ijver voor de hemel, die een mens eens scheen te hebben.
5. Mensen oefenen niet meer zoveel geweld als vroeger uit angst. Ze vrezen dat ze hun winst, hun voorrechten, ja, zelfs hun leven zullen verliezen, als ze ijverig zijn in de godsdienst. De lafaard heeft nog nooit een veldslag gewonnen. Als vleselijke vrees groot wordt, wordt er geen geweld meer gedaan op de hemel. *Incipit esse malus, qui timet esse bonus?* Dat is: als het kwaad eenmaal een aanvang neemt,

wie zou dan niet vrezen om goed te zijn? Velen uit de Joden die vurige volgelingen van Christus waren, verlieten Hem toen ze de zwaarden en de stokken zagen. "De siddering des mensen legt een strik", Spreuken 29:25. Vleselijke vrees doet de zonde minder groot schijnen dan deze is, maar het gevaar groter.

6. Mensen oefenen niet langer geweld op de hemel, omdat ze geen geduld hebben. De gevoelige genieting van vreugde wordt hun onthouden en ze hebben geen geduld om te wachten op de volkomen vergelding des loons. Huichelaars willen allemaal onmiddellijk betaald worden. Als ze niet meteen krijgen wat ze begeren, zeggen ze de dienst van God vaarwel. Met de Goddeloze koning zeggen ze: "Wat zou ik verder op de HEERE wachten?", 2 Kon. 6:33. Zij bedenken niet dat de Heere vrij is in Zijn handelen en Zijn zegeningen zal schenken op het meest geschikte moment, maar ze proberen God te binden aan hun tijd. Zij vergeten dat vreugde een deel van het loon is. Zouden ze het loon willen ontvangen voor hun werk af is? Ontvangt de knecht gewoonlijk zijn loon voor zijn werk gedaan is? "De landman verwacht de kostelijke vrucht des lands", Jak. 5:7. Hij verwacht niet dat hij in één dag zal zaaien en oogsten. Maar huichelaars hebben altijd haast. Zij zouden vreugde willen oogsten voor ze al het zaad van berouw hebben gezaaid. Omdat de troost een tijd uitblijft, worden ze geërgerd. Ze willen God niet langer dienen; hun geduld is uitgeput. Daarom oefenen ze ook geen geweld meer.
7. Mensen oefenen geen heilig geweld meer en vervallen tot een Goddeloos leven, omdat God hen naar Zijn rechtvaardig oordeel aan zichzelf overlaat. Zij hebben de Geest vaak weerstaan en bedroefd van zich gezonden. Nu zegt God naar Zijn rechtvaardig oordeel: "Mijn Geest zal niet in eeuwigheid twisten", Gen. 6:3. Als deze wind niet meer in hun zeilen blaast, kunnen ze niet in beweging komen. Als deze zon niet meer schijnt, snoeten ze wel kil worden van onboetvaardigheid. Vroeger zondigden ze tegen betere overtuigingen in; ze legden hun geweten het zwijgen op en God heeft het dichtgeschroeid. Als nu een engel uit de hemel voor hen zou preken, zou het hun geen goed doen. O, hoe deerniswekkend is dit! Dat de gedachte daaraan ons zou vervullen met heilige ontsteltenis.
Zo zien wij waarom mensen afvallig worden en geen geweld meer oefenen op de hemel.

Vraag. Maar wat brengt dit hun?

Antwoord. Laten wij zien welke koop afvalligen sluiten.

- Ze laten hun dwaasheid duidelijk zien, want al het geweld dat zij vroeger op de hemel geoefend hebben, is tevergeefs geweest. Iemand die de loopbaan voor de helft gelopen heeft en het dan opgeeft, krijgt de krans niet. "Als de rechtvaardige zich afkeert van zijn gerechtigheid, ... al zijn gerechtigheden die hij gedaan heeft, zullen niet gedacht worden", Ezech. 18:24. Alle gebeden en tranen van de mensen zijn vergeefs geweest. De afvallige rafelt alles wat hij gedaan heeft weer uit. Hij is als een man die met een krijtje een prachtige tekening maakt en dan zijn spons pakt en die weer uitwist. "Hebt gij zoveel tevergeefs geleden?", Galaten 3:4. Misschien heeft iemand om de godsdienst menigmaal smaad en hoon verdragen. Hebt u dit alles tevergeefs verdragen? Dat is waarlijk dwaas!
- Het zal in bitterheid eindigen. "Weet dan en ziet, dat het kwaad en bitter is dat gij de HEERE, uw God, verlaat" Jeremia 2:19. Door niet langer geweld te oefenen op de hemel krijgen mensen een doorn in hun geweten, een smet op hun naam, een vloek in hun ziel. Wat verkreeg judas voor zijn afvalligheid dan de strop? Het zal dus op bitterheid uitlopen. Als hij sterft, valt de afvallige als een afgewaaid vrucht in de mond van de duivel.

5. 6. *Hier is een vermaning aan het adres van hen die het oefenen van geweld op het Koninkrijk uitstellen tot de ouderdom.* Als ze geen ander werk meer kunnen doen, beginnen ze hiermee. Niemand zegt: "Ik zal een vak leren als ik oud ben." Het is roekeloos om pas voor de hemel te gaan werken, als wij te oud zijn om te werken. Er is een nacht van ziekte en dood op komst en onze Zaligmaker zegt: "De nacht komt, wanneer niemand werken kan", Johannes 9:4. Het is zeker dat iemand maar weinig geweld kan oefenen op de hemel als hij oud geworden is en hij beladen is met oude zonden. Bovendien, hoe onbetamelijk en oneerlijk is het om de duivel de bloem van de jeugd te geven en God de droesem van de ouderdom! God verwierp het offer van Kaïn, omdat het oud was voor hij het bracht, Genesis 4:5. Er is weinig hoop op de zaligheid voor hen die nooit ijveren voor de hemel tot ze ernstig ziek worden. Het is een vermaning aan het adres van hen die zo ver zijn van het oefenen van geweld op de hemel, dat ze dit bespottelijk maken. Dit zijn ijverige mensen. In het laatste der dagen zullen er spotters zijn, 2 Petrus 3:3. Een heilige wandel is het voorwerp van spot geworden. "Ik ben een snarenspeel dergenen die sterke drank drinken", Psalm 69:13. Dit geeft blijk van een boos hart. Sommige mensen zijn zelf niet goed, maar hebben achting voor hen die goed zijn. Herodus had ontzag voor Johannes de Doper. Maar hoe duivels zijn zij die spotten met goedheid en anderen smaden omdat ze doen wat God beveelt! Deze eeuw brengt mensen voort die zitten op het gestoelte van de spotters en smaadschriften schrijven tegen de dienst van God. In de Bohemen troostten enige martelaars die de volgende dag moesten lijden, elkaar met de waarheid dat dit hun laatste avondmaal was en dat ze de volgende dag met Christus in de hemel een feestmaal zouden eten. Een roomse man die daarbij stond, vroeg hen smalend of Christus wel een kok had in de hemel om hun maaltijd te bereiden. O, hoed u voor deze geest van Ismaël! Het is een teken dat een mens is overgegeven aan de duivel. God bespot de spotter, Spreuken 3:34. En het is zeker dat hij wiens gezelschap God veracht, nooit bij God zal wonen.
7. Hier is een vermaning aan het adres van hen die geen geweld doen op de hemel, maar die in plaats daarvan de hemel met geweld op een afstand houden. Het is alsof ze bang zijn voor geluk of alsof een kroon van heerlijkheid hen zou schaden. Dat zijn onwetende mensen, die hun ogen sluiten voor het licht en weigeren om onderwezen te worden in de weg naar de hemel. "Gij hebt de kennis verworpen", Hos. 4:6. Het Hebreeuwse woord betekent *hooghartig verwerpen*. Het is zoals ik gelezen heb van een Schotse bisschop die God dankte dat hij nooit geweten had wat het Oude en het Nieuwe Testament was. Ik vraag me af waar de bisschop zijn tekst vandaan haalde.
8. Hier is een vermaning aan het adres van de goddelozen die een afkeer hebben van waarschuwingen en die liever sterven dan zich te beteren. "Zij haten in de poort degene die bestraft", Amos 5:10. Ze houden de hemel met geweld op een afstand. Dat waren mensen als de Joden: "... nademaal gij hetzelfde verstoot", Hand. 13:46. Het Grieks kan ook vertaald worden als omdat u het van u afschudt. Zij die tegen de Almachtige zeggen: "Wijk van ons" Job 21:14, zijn als een zieke die een arts het huis uitzet, opdat hij hem misschien niet zal genezen. God wil niet graag gaan; Hij spoort zondaren aan en smeekt hen om Zijn voorwaarden voor genade te aanvaarden. Hij wil niet graag gaan, maar zondaren willen dat Hij gaat. Zij zeggen tot Hem: "Wijk." Zouden wij tegen deze mensen niet kunnen zeggen: "*Quis effascinavit?*" "Wie heeft u 'betoverd?'" Wat een weergalozes dwaasheid is het dat u

niet alleen genade vaarwel zegt, maar er ook tegen strijdt, alsof het gevaarlijk zou zijn om naar de hemel te gaan! Mensen die de zaligheid bij zich vandaan houden, zijn *felo de se*, dat wil zeggen: ze dragen zelf de vruchten ervan. Ze gaan moedwillig verloren; ze willen niet horen van iets wat hen zou redden. Zou het niet deerniswekkend zijn, als iemand op zijn grafzerk had laten schrijven: "Hier ligt iemand die zichzelf vermoordde"? Dit is de toestand van verstokte zondaren; ze houden de hemel met geweld bij zich vandaan. Ze vermoorden zichzelf. Daarom schrijft God een grafschrift op hun graf: "O Israël, gij hebt uzelf in het verderf gestort", Hoséa 13:9; Engelse vertaling.

GEBRUIK 2

Onderzoeken of wij geweld oefenen.

Laten wij dan onderzoeken of wij zo heilig geweld oefenen op de hemel. Wat baat een oppervlakkige belijdenis als dit gemist wordt? Dat is als een lamp zonder olie. Laten wij allen onszelf afvragen: "Hoe oefenen wij geweld op de hemel?"

1. Twisten wij met ons hart om het heilig te maken? Hoe wekte David alle krachten van zijn ziel op om God te dienen. "Ik zal in de dageraad opwaken", Psalm 57:9. Het hart is als een klok; het kost veel tijd om er beweging in te krijgen.
2. Zonderen wij onszelf een tijd af om rekenschap van onszelf te vragen en te onderzoeken of wij wel naar de hemel reizen? "Mijn geest onderzocht", Psalm 77:7. Ontleden wij ons hart, zoals wij een horloge helemaal uit elkaar halen, om te zien wat eraan hapert en dat te beteren? Onderzoeken wij nauwgezet wat de staat van onze ziel is? Zijn wij bang voor een schijn van genade, zoals wij beducht zijn voor schijngeluk?
3. Oefenen wij geweld in het gebed? Is er vuur in ons offer? Vervult de wind des Geestes die onze zeilen bol doet staan, ons met onuitsprekelijke zuchtigen, Romeinen 8:26? Bidden we 's morgens alsof wij 's avonds sterven zullen?
4. Dorsten wij naar de levende God? Is onze ziel vervuld met heilige begeerten? "Nevens U lust mij ook niets op de aarde!", Psalm 73:25. Hunkeren wij evenals zozeer naar heiligheid als naar de hemel? Is ons verlangen om als Christus te zijn evenals zo groot als ons verlangen om met Hem te zijn? Is dit voortdurend onze begeerte? Klopt deze geestelijke pols altijd?
5. Zijn wij geoeffend in zelfverloochening? Kunnen wij ons comfort, onze doelen en ons eigenbelang opgeven? Kunnen wij onze eigen wil kruisigen om de wil van God te doen? Kunnen wij onze boezemzonde onthoofden? Er is geweld nodig om ons rechteroog uit te trekken.
6. Hebben wij God lief? Het gaat er niet om hoeveel wij doen, maar hoeveel wij liefhebben. Is liefde de bevelhebber in de burcht van ons hart? Dringt de schoonheid en de beminnelijkheid van Christus ons, 2 Korinthe 5:14? Is onze liefde voor God groter dan onze vrees voor de hel?
7. Zijn wij geestelijk waakzaam? Plaatsen wij overal spionnen, die onze gedachten, onze ogen en onze tong nauwlettend in de gaten houden? Als wij gebeden hebben om bewaring voor de zonde, zijn wij dan ook op onze hoede voor de verzoeking? De Joden zetten een wacht neer, nadat ze de steen van het graf van Christus verzegeld hadden, Matth. 27:66. Plaatsen wij een wacht, nadat wij ons gesteld hebben onder de bediening van Woord en sacrament, die verzegelende inzetting?
8. Jagen wij naar een grotere mate van heiligheid, "streckende tot hetgeen voor is", Filipp. 3:13? Een ware christen is een wonderlijk mens: hij is het meest tevreden en toch het minst voldaan. Hij is tevreden met weinig van de wereld, maar heeft niet genoeg aan weinig genade. Hij zou graag nog meer genade hebben en gezalfd

worden met nieuwe olie. Paulus begeerde "te komen tot de wederopstanding der doden", Filipp. 3:11. Dat wil zeggen dat hij trachtte om, indien mogelijk de mate van genade te verkrijgen die de heiligen zullen hebben bij de opstanding.

9. Zijn wij bezet met heilige naijver? Spannen wij ons in om meer te doen dan anderen in dienst van God? Proberen we uitnemender te zijn in liefde en goede werken? Doen wij wat bijzonder is? "Wat doet gij boven anderen?", Matth. 5:47.
10. Zijn wij losgeraakt van de wereld? Is onze handel in de hemel, hoewel wij wandelen op de aarde? Kunnen wij met David zeggen: "Ik ben nog bij u", Psalm 139:18? Hiervoor is geweld nodig, want opwaartse bewegingen gaan gewoonlijk gepaard met geweld.
11. Stellen wij onszelf altijd onder Gods oog? "Ik stel de HEERE geduriglijk voor mij", Psalm 16:8. Leven wij ernstig en Godzalig vanuit de gedachte dat onze Rechter altijd toeziet, wat wij ook doen?

Als het zo met ons is, zijn wij gelukkige mensen. Dit is het heilige geweld waar de tekst over spreekt en het is de juiste manier om het Koninkrijk van God te nemen. Het lijdt geen twijfel dat Noach nooit zo gewillig zijn hand uitgestoken heeft om de duif in de ark te laten, als Jezus Christus Zijn hand zal uitsteken om ons een plaats te geven in de hemel.

Dit spoort alle christenen aan tot dit heilige ijveren voor de hemel. Maar voor ik deze aansporing aan uw hart leg, wil ik nog enkele bezwaren wegnemen die ingebracht kunnen worden tegen dit heilige geweld.

GEBRUIK 3.

Bezwaren tegen het oefenen van heilig geweld

Tegenwerping 1: *"Maar wij hebben van onszelf geen kracht om onszelf te redden. U zegt ons dat wij geweld moeten oefenen, alsof u tegen een geboeide man zegt dat hij moet wandelen."*

Antwoord.

Het is waar dat wij niet met vrucht onze eigen zaligheid kunnen werken, zolang er geen genade is. Voor de bekering zijn wij volkomen lijdzaam. Als God ons beveelt om ons te bekeren en weer te keren, is dit om ons te tonen wat wij zouden *moeten* doen, niet wat wij *kunnen* doen. Laten wij echter toch doen wat wij kunnen. We hebben het vermogen om de rotsen te vermijden die zeker de ondergang van onze ziel zullen worden. Hiermee bedoel ik snode zonden. Een mens hoeft zich niet in slecht gezelschap te begeven. Hij hoeft niet te zweren of te liegen. Hij zou het ook niet doen als de wet zijn dood zou vorderen, wanneer hij een eed zwoer. Wij hebben het vermogen om ons te begeven tot het gebruik van de middelen - bidden, lezen, heilige gesprekken. Op de jongste dag zullen mensen veroordeeld worden, omdat ze zich niet zo naar hun vermogen hebben ingespannen als ze hadden kunnen doen. Zij gebruikten de middelen niet om te beproeven of God genade wilde schenken. God zal tenslotte komen met de dringende vraag: "Waarom hebt gij Mijn geld niet aan de wisselaren gegeven?", zie Matth. 25:27. *Waarom hebt u de macht die Ik u gegeven heb, niet gebruikt?* Hoewel wij geen macht hebben om onszelf te verlossen, moeten wij jagen naar de zaligheid, omdat God beloofd heeft om genade te schenken en ons tot genade te brengen. Hij heeft beloofd om ons hart te besnijden, om Zijn Geest in ons te geven, om ons bekwaam te maken om in Zijn inzettingen te wandelen, Ezech. 36:27. In het gebed moeten wij vragen om het vermogen daartoe, en God manen op Zijn eigen belofte. Ik zeg niet met de Arminianen dat God op ons pogen verplicht is om genade

te schenken. Hij zal Zich echter niet verborgen houden voor degenen die Zijn genade zoeken. Hij onthoudt Zijn genade aan niemand, dan aan hen die deze moedwillig verwerpen. "Israël heeft Mijner niet gewild", Psalm 81:12.

Tegenwerping 2: *"Maar het is zo moeilijk om geweld te oefenen op de hemel en ik zal daar nooit in kunnen volharden."*

Antwoord.

Het is waar dat het moeilijk is, toch is het een plicht en daarover valt niet te twisten. God heeft de weg naar de hemel moeilijk gemaakt om onze gehoorzaamheid te beproeven. Een kind gehoorzaamt zijn vader, ook als hij hem moeilijke dingen opdraagt. De gehoorzaamheid en de liefde van Petrus werden beproefd, toen Christus hem beval om tot Hem te komen over het water. God maakt de weg moeilijk om hemelse dingen kostbaarder te maken. Als het Koninkrijk der heerlijkheid gemakkelijk verkregen werd, zouden wij het niet naar waarde schatten. Het is onze natuur om weinig waarde te hechten aan dingen die wij gemakkelijk kunnen verkrijgen. Als er veel parels waren, zouden ze spoedig in waarde dalen. Als Christus en de hemel ons deel zouden kunnen worden zonder geweld, zouden wij deze zegeningen van het grootste gewicht niet zo hoog waarderen.

Laten wij echter niet tegenwerpen dat het moeilijk is. Wat geeft het als het werk der zaligheid moeilijk is! Is het niet zwaarder om in de hel te liggen? Is het verduren van wraak niet erger dan het oefenen van geweld? Zo redeneren wij niet in andere zaken. Het is moeilijk om een landgoed te verkrijgen; daarom zullen we stilzitten. Nee, de moeite stimuleert en prikkelt ons des te meer om ons in te spannen. Als wij ons zulke moeite getroosten voor deze minder belangrijke zaken, hoe zouden wij onze krachten dan moeten geven voor wat verhevener en hoger is! Het voordeel zal rijkelijk opwegen tegen de inspanning.

Hoewel de dienst van God eerst moeilijk schijnt, is ze aangenaam als wij ons daartoe hebben begeven. Als de wielen van de ziel geolied zijn met genade, dient een christen God zonder moeite en met vermaak. "Ik heb een vermaak in de wet Gods", Romeinen 7:22. Als het juk van Christus voor het eerst op de schouders wordt gelegd, lijkt het zwaar, maar als het daar eenmaal op rust, is het licht. God dienen, God liefhebben en zich in God verblijden, is de zoetste vrijheid in de wereld. De dichters zeggen dat het op de top van de Olympus altijd rustig is. Als wij eerst de rotsachtige berg des hemels beklimmen, is dat moeilijk voor vlees en bloed. Als wij echter op de top gekomen zijn, is er vrede en vreugde. Wij hebben een lieflijk uitzicht en willen wel met Petrus op de berg der verheerlijking uitroepen: "Het is goed om hier te zijn." Wat een verborgen manna vinden wij nu! Dit is de verwachting of de voorsmaak van de heerlijkheid.

Tegenwerping 3: *"Maar als ik mijzelf ertoe beweeg om zo te ijveren in de dienst van God, zal ik het genoeg verliezen dat ik, in de zonde heb, mijn vreugde en vermaak. Ik zal blijdschap moeten verwisselen voor moeite en ik zal niet meer Naomi maar Mara zijn."*

Antwoord. Wellustige mensen zeggen evenals als de vijgenboom in de gelijkenis: "Zal ik mijn vettigheid en mijn zoetheid verlaten en alles waar ik vroeger vreugde in vond en nu geweld doen op de hemel en een stipt, stervend leven leiden?", Richteren 9. Dit druist in tegen de verdorven natuur. Zeg de vreugde in de zonde vaarwel. De Schrift beschrijft de zonde zo, dat iemand zou denken dat er weinig vreugde in te vinden is.

- De Schrift noemt zonde *een schuld*. De zonde wordt vergeleken met een schuld van "tienduizend talenten", Matth. 18:24. Onder de Joden was een talent bijna vierduizend pond waard. Tienduizend talenten is een beeld dat aangeeft hoe diep de zonde ons in de schuld brengt. Noemt u dit een genoeg? Is het een genoeg voor een mens om schulden te hebben?
- De Schrift noemt zonde *een ziekte*: "Het ganse hoofd is krank" Jesaja 1:5. Schenkt ziekte ons enige vreugde? Niet allen gevoelen dat ze ziek zijn, maar naarmate de kwaal minder wordt gevoeld, is ze des te dodelijker.
- De Schrift vergelijkt zonde met gal en alsem. Ze verwekt een bittere worm in het geweten. Wat een worm voelde Spira! De zonde brengt een mens onder de toorn, Johannes 3:36. Noemt u dit een genoeg? Het lijdt geen twijfel dat u dan het bittere tot zoet stelt Jesaja 5:20. De geneugten van de zonde bevredigen slechts de zintuigen van een mens en zijn niet redelijk. Genoegens worden vleselijk genoemd, omdat ze alleen het lichaam behagen. Hoe dwaas waren de woorden van de rijke man in het Evangelie, toen hij sprak over zijn voorraad goederen en zijn volle schuren: "Ziel, ..., neem rust", Lukas 12:19. Hij had beter kunnen zeggen: "Lichaam, neem rust", want zijn ziel had nooit enig voordeel van zijn rijkdommen en vond daar geen enkel vermaak in. Hoewel zijn schuren vol waren, was zijn ziel leeg. Als Satan u zegt: "Wanneer u ijvert voor de hemel, zult u al uw genoegens kwijtraken", moet u hem dan ook vragen: "Welke genoegens, Satan? Genoegens die alleen de zintuigen behagen? Ze verheugen de geest niet, ze verschaffen het geweten geen troost; het zijn die genoegens waarin de redeloze dieren meer bevrediging vinden."
- De Schrift zegt dat deze vergulde genoegens in de zonde slechts "voor een tijd" zijn, Hebr. 11:25. Ze zijn als vuur in het stro, dat hoog oplaait, maar spoedig weer uitgaat. "De wereld gaat voorbij, en haar begeerlijkheid", 1 Johannes 2:17. Ze glijdt zo snel voorbij als een schip met gehesen zeilen. Wereldse genoegens gaan voorbij terwijl wij ze genieten, zoals een voorbijgaande schaduw of een bliksemflits. Zijn ze dan te verkiezen boven een eeuwig gewicht der heerlijkheid? De zoetheid die wij nu in de zonde vinden, zal tenslotte veranderen in bitterheid, zoals het boek dat de profeet at, Ezech. 3:3 zoet in de mond, maar bitter in de buik. Honing is zoet, maar valt zwaar op de maag. Zonde is een zoet gif, ze streelt het verhemelte, maar pijnigt de ingewanden. Als eenmaal de ogen van de zondaar geopend worden bij de dood en hij enige vonken van Gods toorn voelt in zijn geweten, dan zal hij het uitroepen van vrees en zal hij de hand aan zichzelf willen slaan. Van de genoegens van de zonde kunnen wij wel zeggen wat Salomo zegt over wijn: "Zie de wijn niet aan, als hij zich rood vertoont, als hij in de beker zijn verve geeft, In zijn einde zal hij als een slang bijten", Spreuken 23:31, Kijk niet naar de genoegens van de zonde, die u toelachen en verheug u niet in de bekoorlijkheid ervan, maar wees bang voor haar prikkel. Hebben de verdoemden in de hel nu enig vermaak in hun zonden? Is er één druppel honing in de beker van Gods toorn? O bedenk, dat na de gouden kronen en het haar van de vrouw, de tanden van de leeuw komen, Openb. 4:4, 7. Zo heb ik antwoord gegeven op het eerste deel van het bezwaar, namelijk dat u al uw vermaak in de zonde zult verliezen.

Tegenwerping 4: "Als ik zo ijver in de dienst van God, zal ik in plaats van vermaak moeite hebben. Ik moet een weg uithakken door de rots en ik moet wenend mijn werk doen."

Antwoord. Hoewel u geweld moet gebruiken, is het zoet geweld, het is moeite die wordt tot vreugde. "Zij zullen zingen in de wegen des HEEREN", Psalm 138:5, Engelse vertaling. Wat geeft het een vreugde als het geloof als spion wordt uitgezonden om het hemelse Kanaän te bezien en daar een tros druiven plukt! "Blijdschap ... in het geloven", Kom. 15:13. Hoe zoet is het om God lief te hebben, in Wie alle deugden verenigd zijn! Het is heerlijk om schoonheid te beminnen. O, hoe aangenaam is het om te wandelen tussen de beloften als tussen bedden van specerijen en de vrucht te smaken! De arbeid van een christen brengt vrede in het geweten en vreugde in de Heilige Geest. *Sed juvat ipse labor*, dat wil zeggen, dat het werk zelf aangenaam is. Er wordt wel gezegd dat dit heilige geweld onze vreugde wegneemt en ons wenend ons werk laat doen. Ik antwoord echter dat een christen niet zonder deze tranen zou willen zijn. Bernardus zegt, *dat in de tranen van een heilige meer vreugde is dan in alle wereldse vreugde*. De vreugdeolie is voor de treurende, Psalm 61:3.

Tegenwerping 5: *"Ik zou graag zo geweld oefenen op de hemel, maar dan zal ik mezelf maken tot een voorwerp van misprijzen en minachting van anderen. Ze zullen verbaasd zijn dat ik zo veranderd ben en denken dat het niets anders is dan godsdienstwaanzin."*

Antwoord. Bedenk wie u zullen smaden. Dat zijn de godlozen, die zelfs Christus zouden bespotten, als Hij op de aarde leefde. Ze zijn verblind door de god van deze wereld, 2 Korinthe 4:4. Het is alsof een blinde smalend zou spreken over een mooi gezicht.

Waarom smaden ze u? Het is omdat u geweld doet op de hemel. Is het een schande om te werken voor een Koninkrijk? Zeg hen dat u het werk doet dat Christus u opgedragen heeft. Het is beter dat zij u zullen bespotten omdat u in de wijngaard werkt, dan dat God u veroordeelt omdat u niet werkt. Jezus Christus werd gesmaad om uwentwil. Hij verdroeg de schande van het kruis, Hebr. 12:2. Zult u dan niet blijmoedig smaad verdragen voor Hem? Het zijn slechts de splinters van het kruis. Het is beter om deze smaad te verachten dan om ze ter harte te nemen.

Tegenwerping 6: *"Als ik dit heilige geweld oefen en God ga dienen, zal ik al het jaarlijkse gewin dat de zonde mij bracht, kwijtraken. Wij zeggen met Amazia: Maar wat zal men doen met de honderd talenten? 2 Kron. 25:9."*

Antwoord. Brengt de zonde enig gewin? Was iemand ooit voorspoedig in deze handel? Als u de rekening opgemaakt hebt, zult u bemerken dat er maar weinig winst is gemaakt.

1. Door het inkomen dat de zonde binnenbrengt, vergadert u uzelf wraak, Romeinen 2:5. Terwijl u onrechtmatig verkregen goederen in uw zak doet, vult God Zijn fiool met toorn! Zult u dit gewin noemen? Voor al het geld dat iemand op zondige wijze verkrijgt, zal hij in de hel rente moeten betalen.
2. Iets kan niet tot uw gewin zijn, als het u tenslotte tot een verliezer maakt. U zult de hemel en uw ziel verliezen en wat kan tegen dit verlies opwegen? "Wat baat het een mens, zo hij de gehele wereld gewint en lijdt schade zijner ziel?", Matth. 16:26. Chrysostomus zegt: "God heeft een mens twee ogen gegeven; als hij het ene verliest, heeft hij nog een oog; hij heeft echter maar één ziel en als die verloren is, zal hij voor eeuwig omkomen.

Tegenwerping 7: *"Maar ik heb zoveel te doen in de wereld, dat ik geen tijd kan vinden om dit heilige geweld te oefenen. Toen de koning van Macedon een boek over geluk kreeg aangeboden, zei hij: Ik heb geen vrije tijd."*

Antwoord. Zie hoe dwaas dit bezwaar is. Wat is belangrijker in het leven dan het zorgen voor de ziel? Het is zeer ongerijmd en dwaas voor mensen om te zeggen dat ze zo opgaan in de wereld, dat ze zich niet kunnen bekommeren om hun ziel. Dit is het belangrijke ondergeschikt maken aan het minder belangrijke. Stel u voor dat een boer zou zeggen dat hij zo druk is met vissen en met zorgen voor zijn bijen, dat hij geen tijd heeft om te ploegen of te zaaien. Wat is zijn werk anders dan ploegen? Het is evenals zo dwaas, wanneer wij mensen horen zeggen dat ze zo bezet zijn met de wereld dat ze geen tijd hebben voor hun ziel. Kon God tijd vinden om te denken aan uw zaligheid? Kon Jezus Christus tijd vinden om in de wereld te komen en hier meer dan dertig jaar te zijn om dit grote voornemen van uw verlossing uit te voeren en kunt u geen tijd vinden om daar acht op te slaan? Verhindert het verwerven van een beetje geld u om dit geweld te oefenen op de hemel? Uw geld zal met u vergaan. Kunt u tijd vinden voor uw lichaam, tijd om te eten en te slapen - en kunt u geen tijd vinden voor uw ziel? Kunt u tijd vinden om te gebruiken voor uw ontspanning en geen tijd om te gebruiken voor uw zaligheid? Kunt u tijd vinden voor ijdele bezoeken en geen tijd om te gaan tot de troon der genade? O, zorg er toch voor dat u niet naar de hel gaat met uw vele aardse bezigheden. Jozua was bevelhebber van een leger. Toch moest zijn werk als soldaat zijn werk als christen niet belemmeren. Hij moest zowel bidden als vechten en zowel het boek van de wet als het zwaard in zijn hand nemen Jozua 1:8.

Wie u ook bent die dit bezwaar van uw aardse bezigheden noemt, ik wil u het volgende vragen. "Meent u in uw geweten dat dit een goed excuus zal zijn op de laatste dag, als God u zal vragen: *'Waarom hebt u niet geijverd voor de hemel?'* Zult u dan zeggen: *"Heere, ik was zo bezet met aardse bezigheden, dat ik verhinderd was"*? Zou het echt pleiten voor een knecht als hij tegen zijn meester zou zeggen dat hij zo dronken was dat hij niet kon werken? Geloof me, het is evenals zo ongerijmd voor u om te zeggen dat u zo dronken was met de zorgen van de wereld, dat u niet kon ijveren voor het Koninkrijk.

GEBRUIK 4

Redenen die alle christenen moeten aansporen om geweld te doen.

A. Nu ik een antwoord gegeven heb op deze tegenwerpingen, zou ik u graag weer willen aansporen en alle christenen willen bewegen tot deze ijver voor het hemelse Koninkrijk. Davids drie helden waagden hun leven en "braken door het leger der Filistijnen" om water te halen, 2 Samuël 23:16. Zulk geweld moeten wij ook gebruiken. Wij moeten door alle gevaren heenbreken om het water des levens te verkrijgen.

1. Bedenk hoe jammerlijk onze toestand van nature is, het is een staat van ellende en vervloeking. Wat een geweld zouden wij dan ook moeten gebruiken om daaruit te komen! Als iemand in drijfzand terecht kwam, zou hij dan niet zijn uiterste best doen om eruit te komen? Zonde is drijfzand en is het dan niet wijs om ons daaraan te ontworstelen? Toen David omgeven was door vijanden, zei hij dat zijn ziel te midden van de leeuwen was, Psalm 57:5. In geestelijke zin is het waar dat onze ziel te midden van de leeuwen is. Iedere zonde is een leeuw die ons zou willen verslinden. Als wij in de leeuwenkuil zijn, zouden wij ons dan niet inspannen om eruit te komen? De engelen gebruikten geweld bij Lot; zij grepen hem vast en trokken hem uit Sodom, Genesis 19:16. Zulk geweld moet gebruikt worden om te ontkomen uit het geestelijke Sodom.

2. Het is niet veilig om in het kwartier van de vijand te blijven. Het is mogelijk dat wij door het gebruik van de middelen gelukkig zullen worden. Onmogelijkheid is de doodsteek voor ons pogen, maar hier is een deur der hoop geopend. Het is mogelijk. Het is met ons niet als met de verdoemden in de hel; er is een grafsteen over hen gelegd. Maar zolang wij het geluid van de belletjes van Aäron horen en er voor onze oren op de trompet van het Evangelie geblazen wordt, zolang de Geest op ons blaast en wij aan deze zijde van het graf zijn, is er alle hoop dat wij met heilig geweld het paradijs zullen gewinnen. Het is alleen absoluut onmogelijk om zalig te worden voor hen die gezondigd hebben tegen de Heilige Geest en geen berouw kunnen hebben. Wie dit zijn, is echter een verborgenheid die in Gods boek is verzegeld. Voor het overige is dit een ernstige aanmoediging voor allen om ijverig en vurig bezig te zijn met de zaken van de eeuwigheid, omdat ze nog genade kunnen ontvangen. Er is nog geen definitief vonnis geveld; God heeft de brug van genade nog niet opgehaald. Hoewel de poort van het paradijs nauw is, is ze nog niet gesloten. Dit zou olie voor onze wielen moeten zijn om ons ijverig en vlijtig te maken in het werk van onze zaligheid. Zoals de boer op hoop ploegt, Jakobus 5, moeten wij bidden op hoop en al ons werk voor de hemel op hoop doen, want het witte vaandel van genade wordt nog opgeheven. Zolang er nog koren te krijgen was in Egypte, wilden de zonen van Jakob niet hongerig thuiszitten, Genesis 42:3. Er is een Koninkrijk te verkrijgen. Laten wij daarom niet langer kwijnend in onze zonden blijven liggen.

3. Dit geweld op de hemel is ons grote levenswerk. Waarom zijn wij anders in de wereld gekomen? wij kwamen hier niet alleen om te eten, te drinken en mooie kleren te dragen, maar het doel van ons leven is dat wij ijveren voor het Koninkrijk der heerlijkheid. Als wij alleen voor het lichaam zorgen, poetsen wij de schede op en laten wij het lemmet roesten. Dan redden wij de oude meubels en laten wij het kind verbranden. God zendt ons in de wereld, zoals een handelaar zijn goederen wegzendt om overzee handel voor hem te doen. Zo zendt God ons hierheen om geestelijke handel voor Hem te drijven, Hem te dienen en onze ziel te redden. Als wij al onze tijd doorbrengen *aut aliud agendo, aut nihil*, dat wil zeggen met iets doen of niets doen, in het kleden en koesteren van ons lichaam, in ijdele bezoeken, zullen wij God een bedroevend relaas geven, als Hij ons zal dagvaarden bij de dood en ons zal vragen om rekenschap te geven van ons rentmeesterschap. Zou het iemand niet zeer kwalijk genomen kunnen worden, als hij een hoop hout gekregen had om een huis te bouwen en hij al dat goede hout alleen aan spaanders hakte? Zo is het met velen gesteld. God geeft hun kostelijke tijd, waarin ze moeten strijden voor een Koninkrijk. Zij verkwisten deze levenstijd en hakken die helemaal aan spaanders. Laat dit ons opwekken tot geweld in Goddelijke zaken. Dat is het voornaamste doel van ons leven hier. Zullen wij dan door de wereld gaan en ons doel vergeten? Hoe ijveren de Goddelozen in de wegen van de zonde! Zij ijveren voor hun boze lusten. "Hun voeten lopen ten boze", Spreuken 1:16 en begeven zich tot hun onreine lusten. Amnon handelde gewelddadig met zijn zus. Hij wilde zijn lust bevredigen, hoewel het hem zijn leven kostte. Zondaren matten zichzelf af in de slavendienst van de duivel. Zij "maken zich moede met verkeerdelijk te handelen" Oer. 9:5. Zij zijn buiten adem vanwege de zonde, maar hun liefde daarvoor is niet bekoeld. "Zij razen naar de schrikkelijke afgoden" Jeremia 50:38. De Joden ijverden zozeer dat ze geen kosten spaarden voor de dienst van de afgoden. "Zij verkwisten het goud uit de beurs" Jesaja 46:6. De Joden hadden hun hart zozeer aan de afgodendienst verpand, dat

ze hun zoons en dochters wilden offeren aan hun afgoden. "Zij hebben de hoogten van Baäl gebouwd, om hun zonen en hun dochteren, ... door het vuur te laten gaan" Oer. 32:35. Als mensen zo hebben geijverd voor hun lusten en afgoden, zouden wij dan niet ijveren voor een Koninkrijk?

4. U die nu in Christus ingeënt bent, hoe hebt u vroeger misschien niet geijverd voor het kwade. Hoe hebt u zich eens uitgeleefd in de zonde! Misschien bent u geweest zoals Paulus, die voor zijn bekering "dreiging en moord blies tegen de discipelen des Heeren", Hand. 9:1. Misschien hebt u zich beijverd om anderen tot de zonde te bewegen. U bent een verleider voor hen geweest. Misschien wenen sommigen van hen die u tot de zonde hebt verleid, nu vanwege u in de hel en zeggen ze dat ze daar nooit gekomen zouden zijn als ze uw voorbeeld niet gehad hadden. Zou de gedachte hieraan u niet verootmoedigen? Zou dit u niet vuriger maken in de dienst van God, opdat u God enige eer zou kunnen toebrengen vóór uw dood? Zou u niet evenals zo ijverig zijn om zielen te behouden als u bent geweest om ze tot de ondergang te brengen? Als u zo oud zou worden als Methusalach, zou u God nooit genoeg kunnen dienen dat het zou opwegen tegen de smaad die u Hem hebt aangedaan.

B. Dit heilige geweld gaat gepaard met veel vreugde: "Haar wegen zijn wegen der liefelijkheid", Spreuken 3:17. Hoewel de weg van de godsdienst bedekt is met doornen als wij zien op de vervolging, is ze toch vol rozen als wij zien op de innerlijke vrede en voldoening die de ziel daarop vindt. Voor ontspanning is inspanning nodig. Wij vinden echter innerlijke vreugde in deze ontspanning, die de inspanning verzoet. Paulus maakte de dienst van God tot Zijn vermaak. "Ik heb een vermaak in de wet Gods", Romeinen 7:22. In het Grieks staat er: "Ik vind vreugde." wij vinden niet alleen vreugde in de hemel zelf, maar ook op de weg daarheen. Wat een kostelijke vreugde vindt een Godvrezende ziel in het gebed. Ik zal "hen verheugen in Mijn bedehuis" ges. 56:7. Wat een vermaak ligt er in heilige overdenking! Een christen wordt zo in vervoering gebracht door de Geest en zijn ziel wordt zo veranderd, dat hij meent dat hij in de hemel is. God dienen is als het verzamelen van kruiden of bloemen. Dat kost enige moeite, maar de moeite wordt vergoed door vreugde. In de weg van de zonde is bitterheid. De beren worden gestoken door bijen, terwijl ze honing likken. Het is beter om honing te ontberen dan om zo gestoken te worden. IJver voor de hemel is echter gemengd met zulke blijdschap dat het geen moeite maar een genoegen is.

C. Deze ijver en werkzaamheid van geest in de dienst van God siert een christen. Een grotere mate van uitnemendheid gaat gepaard met meer werkzaamheid. De zon is een heerlijke scheppingsgave; als een held loopt ze haar loopbaan, Psalm 19:6. Vuur, het meest edele element, verspreidt een helder schijnsel. Van de engelen wordt vermeld dat ze vleugels hebben Ges. 6:2. Hieruit blijkt dat ze prompt gehoorzamen. Naarmate wij ijveriger zijn in de dienst van God, lijken wij meer op de engelen. Hoe bekommerde Christus Zich om onze zaligheid! Hij was in nood. Hij "bleef de nacht over in het gebed", Lukas 6:12. Hij weende, Hij vastte, Hij stierf een gewelddadige dood. Hij stond krachtadig op uit het graf. Christus ijverde voor onze zaligheid. Is het dan niet gepast als wij, die daar zo'n groot belang bij hebben, ook zo ijverig zijn? Christus ijverde niet alleen om voldoening aan te brengen, maar ook om een voorbeeld te geven. Hij deed dit niet alleen om Gods toorn te stillen; maar ook om ons

te onderwijzen. Christus oefende geweld in het sterven om ons te leren om geweld te oefenen in het geloven.

D. Dit heilige geweld brengt rust; beweging leidt tot rust. "Er blijft dan een rust over voor het volk Gods", Hebrëen 4:9. Er is wel een beweging die niet tot rust leidt. Zij die ijverig zijn op de weg van de zonde zullen nooit rust hebben. Zij "hebben geen rust dag en nacht", Openb. 4:8. Mensen zonder genade zullen rusteloos zijn. Maar de ijver van een christen leidt tot rust, zoals de vermoeide reiziger 's nachts neerzit en uitrust. "Mijn ziel, keer weder tot uw rust", Psalm 116:7. Heilig geweld is naar de ark vliegen als de duif van Noach en daar rust vinden. Als wij dit geweld gebruiken wanneer wij kunnen, zal God ons helpen. "Het is God, Die in u werkt beide het willen en het werken", Filipp. 2:13. De Geest komt ons te hulp in het gebed en in die mate helpt Hij ons ook bij alle andere godsdienstplichten, Rom. 8:26. De belofte bemoedigt, de Geest maakt bekwaam. Bij alle aardse wedlopen rent een man in zijn eigen kracht, maar op de loopbaan naar de hemel hebben wij de hulp van Gods Geest. Hij geeft niet alleen de kroon als wij de loop hebben beëindigd, maar Hij geeft ons ook de benen om te lopen. Hij geeft ons levendmakende en helpende genade. De hulp van Gods Geest maakt ons werk gemakkelijk. Als een ander ons helpt om een last te dragen, is het minder moeilijk. Als de magneet het ijzer aantrekt, is het niet moeilijk voor het ijzer om te bewegen. Wanneer de Geest van God, als een Goddelijke magneet, het hart trekt en beweegt tot gehoorzaamheid, gaat het werk gemakkelijker.

E. Dit heilige geweld in de dienst van God zou ons bewaren voor veel zonde. Zolang mensen zonder werk zijn in de wijngaard, zijn ze een prooi voor elke verzoeking. Wij zaaien ons zaad niet in braakliggende grond, maar Satan zaait het grootste deel van zijn zaad in harten die braak liggen. Als hij mensen zonder werk ziet, zal hij werk voor hen vinden. Hij zal ze aansporen tot een of andere zonde. Terwijl de mensen slapen, zaaide de vijand onkruid, Matth. 13:25. Als Satan slaperige mensen vindt, is de tijd dagzij slapen voor hem de tijd om te verzoeken. Door heilig geweld verhinderen wij echter het voornemen van de duivel. Wij zijn dan zo in beslag genomen door onze zaligheid, dat wij geen tijd hebben om te luisteren naar de verzoeken. Hiëronymus gaf zijn vriend de raad om altijd vlijtig aan het werk te zijn, zodat Satan hem werkende zou vinden in de wijngaard als hij met een verzoeking zou komen. Als de vogel vliegt, is hij veilig. Als hij stil op een tak zit, loopt hij het gevaar dat hij geschoten wordt. Als een christen stilzit en niet werkt, schiet de duivel zijn vurige pijlen op hem af.

F. Bedenk hoe dwaas zij zijn die ijveren voor de wereld, maar niet voor het Koninkrijk hierboven. Ach, hoe ijdel zijn al deze dingen, waarvoor wij ons in het zweet werken en beijveren. Ze zullen ons niet gelukkig maken. Koning Salomo deed als het ware al het geschapene in een destilleerapparaat, hield het voortreffelijkste ervan over en zei: "Zie, het is al ijdelheid", Prediker 1:14. Deze aardse dingen waarvoor wij zo zwoegen, zijn onzeker, 1 Tim. 6:17. Het is onzeker of wij ze zullen krijgen. Niet allen die naar de hand van een maagd dingen, verkrijgen hun wens. Niet alleen die met een loterij meedoen, winnen een prijs. Ze bevredigen ons niet. Als mensen evenals zoveel zilver als stof konden vergaderen, als ze zoveel hadden als de duivel aan Christus beloofde - alle Koninkrijken van de wereld en hun heerlijkheid - dan zou dit het hart evenals zomin vervullen als een druppel water een regenbak zou kunnen vullen. "Wat voordeel is het hem, dat hij in de wind gearbeid heeft?", Prediker 5:16. Zij zijn voorbijgaand. De dood knaagt aan de wortel. Alle aardse bezittingen zijn

als een sneeuwkwast in de zon of als een boekje bloemen, dat verwelkt terwijl wij eraan ruiken. O, hoe dwaas is het om al onze kracht te gebruiken voor de wereld, die slechts voor een tijd is en niet voor Christus en de genade. Het is als een veroordeelde, die graag zijn maaltijd wil krijgen, maar zich niet bekommert om gratie.

GEBRUIK 5

Reden om u aan te sporen om geweld te doen.

A. Het volgende motief ligt in de tekst besloten. Wij oefenen dit geweld om een **Koninkrijk** te verkrijgen. *"Het Koninkrijk der hemelen wordt geweld aangedaan."* Waarvoor zullen wij ijveren, als wij niet ijveren voor een Koninkrijk? Mensen zullen zelfs door bloed waden om een Koninkrijk te verkrijgen. Dit Koninkrijk is het waard dat wij ervoor strijden. Cyprus is een eiland dat zo bijzonder vruchtbaar en mooi is dat het vroeger Macaria, dat is zalig, werd genoemd. Het is meer gepast om het hemelse Koninkrijk *zalig* te noemen. Als de bergen van goud waren, als alle zandkorrels bij de zee diamanten waren, als de hele werelddbol een schitterende kryoliet was, zou dit alles nog steeds geheel in het niet vallen bij de heerlijkheid van dit Koninkrijk.

1. *De vrijheden van het hemelse Koninkrijk zijn groot. Er zal ontslag van zonde zijn.* Hier woont de zonde in ons. Het is evenals zo natuurlijk voor ons om te zondigen als om te ademen. De ziel die het meest gelouterd en gezuiverd is door genade, is niet zonder enige overblijvende verdorvenheid. Paulus klaagde over een lichaam der zonde. Wie in Christus is ingeënt, heeft nog steeds iets van de wilde olijf. Als wij echter naar de hemel gaan, zal deze mantel van zonde van ons af vallen. Dat Koninkrijk is zo zuiver dat er geen plaats zal zijn voor enige verdorvenheid, Openb. 21:27. Geen zondige gedachte zal daar binnensluipen. Daar is schoonheid die niet bevlekt is met lust, en eer die niet is opgeblazen vanwege hoogmoed.
2. *In dat zalige Koninkrijk zullen wij vrij zijn van de aanslagen van de rode draak.* Het is droevig als Satan dagelijks ons kwelt met zijn verzoeken en zijn best doet om ons tot de zonde te lokken. Verzoeking is het complot van de duivel om het koninklijke fort van onze genade op te blazen. Dit is echter de zalige vrijheid van het hemelse Koninkrijk; daar is geen verzoeking mogelijk. De oude slang is uit het paradijs geworpen.
3. *In dat zalige Koninkrijk zullen wij vrij zijn van tweedracht.* In deze wereld trekken Gods eigen stammen ten strijde. Efraïm benijdt Juda en Juda benauwt Efraïm. De speer van de soldaat doorstak de zijde van Christus, maar de twisten van de heiligen doorsteken Zijn hart. Christus bad of al de Zijnen één mochten zijn, zoals Hij en Zijn Vader één zijn, Johannes 17:21. Maar hoe proberen christenen uit alle macht door hun twisten en vijandschappen het gebed van Christus krachteloos te maken! In het Koninkrijk der hemelen is er echter volmaakte liefde, die de vrees buitensluit, zoals ze ook geen ruimte geeft aan twist. De christenen die hier niet in rust met elkaar konden leven, zullen in dat Koninkrijk verenigd zijn. Daar zijn Calvijn en Luther het eens. In dat hemelse Koninkrijk zullen wij elkaar niet belasteren of zwartmaken en niet wroeten in wonden die Christus door Zijn dood wilde helen. Christenen die niet samen konden bidden, zullen samen zingen in dat heerlijke koor. Er zal niet één valse noot. zijn in de muziek van' de heiligen.

4. *In dat hemelse Koninkrijk zullen wij vrij zijn van alles wat ons hindert.* Nu is ons leven vol moeite. "Mijn leven is verteerd van droefenis, en mijn jaren van zuchten", Psalm 31:11. Er zijn zoveel dingen die onrust veroorzaken. Soms worden wij geplaagd door armoede, soms worden wij gekweld door ziekte, soms breekt de onvriendelijke bejegening van vrienden ons hart. Ons leven is evenals als de Ierse zeeën vol stormen, maar in het Koninkrijk der hemelen is niets wat ons verdriet kan doen. Daar is alles rustig en kalm; er is niets in ons om ons te verootmoedigen en niets buiten ons om ons te hinderen.
5. *De voorrechten en de uitnemende weldaden van dat Koninkrijk zijn groot.* Wij kunnen van de hemel zeggen wat van Laïs werd gezegd: "Wij hebben dat land gezien, en ziet, het is zeer goed, een plaats, alwaar geen gebrek is van enig ding", Richt. 18:9, 10. In het hemelse Koninkrijk zijn zeer veel rijkdommen. "De twaalf poorten waren twaalf paarden", Openb. 21:21. Aardse Koninkrijken drijven vaak handel met het buitenland om goud en specerijen te verkrijgen. In het Koninkrijk van God zijn alle zeldzame goederen te verkrijgen, alle producten zijn daar geteeld, wat wordt afgebeeld door de boom des levens die allerlei vruchten droeg, Openb. 22:2. Hoe rijk is die plaats, waar de heilige God blinkt in Zijn onmetelijke heerlijkheid die veel groter is dan de engelen kunnen bevatten!
6. *De vreugde van het hemelse Koninkrijk is onvermengd.* Hier beneden moeten wij onze troost vaak missen. Eer kan met schande bevuurd worden, vreugde kan vervlochten zijn met smart. Onze sterren staan tussen de wolken, maar de zaligheden van de hemel zijn zuiver en aangenaam. Daar is honing waarin geen druppel gal zit. Op de bodem van de bron van kristal is geen smart neergeslagen. De roos in dat paradijs heeft geen doornen; de zon aan die horizon verduistert niet.
7. *Dit Koninkrijk is duurzaam.* Stel u voor dat de aardse Koninkrijken veel heerlijker zouden zijn dan ze zijn. Hun fundamenten van goud, muren van parels en ramen van saffier blijven aan bederf onderhevig. Ik zal het Koninkrijk doen ophouden, Hos. 1:4. Troje en Athene liggen nu begraven onder hun eigen ruïnes, maar het Koninkrijk der heerlijkheid is zonder handen gemaakt en dus is het zonder eind. Het is *een eeuwig Koninkrijk*, 2 Petrus 1:11.

B. Welnu, ik denk dat, ***als wij ooit geweld oefenen***, wij dat voor dit Koninkrijk moeten doen. Dit Koninkrijk zal al onze inspanning en moeiten vergoeden. Toen Caesar naar Rome marcheerde en hoorde dat alle mensen uit de stad gevlucht waren, zei hij: "Als ze niet voor deze stad vechten, voor welke stad zullen ze dan wel vechten?" Evenzo geldt: als wij niet zullen ijveren voor dit Koninkrijk, waarvoor zullen wij dan wel ijveren? Ik zeg allen, wat de kinderen van Dan in een ander verband zeiden: "Wij hebben dat land gezien, en ziet, het is zeer goed; zoudt gij dan stil zijn? Wees niet lui om te trekken, dat gij henen inkomt om dat land in erfelijke bezitting te nemen", Richt. 18:9.

1. *Hoe meer geweld wij geoefend hebben voor de hemel, hoe aangenamer de hemel zal zijn als wij daar komen.* Als een man bomen heeft geënt of bloemen heeft geplant in zijn tuin, is het aangenaam voor hem om terug te blikken en zijn werk te overzien. Zo zal het in de hemel zijn als wij terugdenken aan onze vroegere vlijt en ijver voor het Koninkrijk. Het zal de hemel heerlijker maken en de hemelse vreugde doen toenemen. Wat zal het zijn voor een christen om te overdenken: "Die dag heb ik doorgebracht met het onderzoeken van mijn hart; die dag heb ik

over mijn zonde geweest. Toen anderen zich vermaakten, heb ik gebeden. En nu, heeft deze ijver mij iets gekost? Mijn tranen zijn afgewist en de wijn van het paradijs verheugt mijn hart. Ik verblijd mij nu in Hem Die mijn ziel liefheeft. Ik heb nu de kroon en de witte klederen waarnaar ik zo heb verlangd." O, hoe aangenaam moet deze gedachte zijn: "Dit is de hemel waarvoor mijn Zaligmaker Zijn bloed stortte en die mij mijn zweet gekost heeft"!

2. *Hoe meer geweld wij gebruiken in de dienst van God, hoe groter onze heerlijkheid zal zijn.* Dat er trappen in heerlijkheid zijn in de hemel, behoeft volgens mij geen betoog. Er zijn trappen in de smarten in de hel. Daarom moeten er, overeenkomstig het principe van het tegenovergestelde, ook trappen zijn in de hemelse heerlijkheid. De Schrift spreekt over het loon van een profeet, Matth. 10:41, dat groter is dan andere lonen. Van de heiligen wordt gezegd dat ze blinken als de sterren, Dan. 12. Welnu, de ene ster verschilt van de andere in heerlijkheid en zo zijn er ook trappen van zaligheid. Calvijn en vele reformatoren zijn ook die mening toegedaan. Denk hier ernstig over na: naarmate wij meer ijveren voor de hemel en meer werk doen voor God, zal ons loon des te groter zijn. Hoe vuriger onze ijver, hoe heerlijker onze kroon. Als wij de zalige zielen die van ons zijn heengegaan tot ons zouden kunnen horen spreken, zouden ze zeker zeggen: "Als wij de hemel voor een tijd zouden moeten verlaten en weer op de aarde zouden moeten wonen, zouden wij God duizendmaal meer dienen dan wij ooit hebben gedaan; wij zouden vuriger bidden, ijveriger werken, want nu zien wij dat naarmate wij meer hebben gearbeid, onze vreugde wonderlijker en onze kroon schitterender is."
3. *God heeft genade beloofd, als wij geweld doen op het Koninkrijk.* "Bidt, en u zal gegeven worden; zoekt, en gij zult vinden; klopt, en u zal opengedaan worden", Matth. 7:7.
 - a. *Bidt.* Volhard in het bidden. Een gebed zonder vuur vraagt om een afwijzing. Koning Ahasveros stond met zijn gouden scepter in zijn hand en zei tegen koningin Esther: "Vraag maar" en "het zal u gegeven worden, ook tot de helft des Koninkrijks". Maar God zegt meer. Vraag maar en Hij zal u het *hele* Koninkrijk geven, Lukas 12:32. Het is opmerkelijk dat de deur van de tabernakel niet van koper was, maar dat er slechts een dun dekkleed was, een voorhangsel, zodat men gemakkelijk kon binnengaan. Zo is de deur van de hemel gemakkelijk te openen door het bloed van Christus, opdat onze gebeden die met vuur zijn opgezonden, daar kunnen binnengaan. God heeft beloofd Zijn Geest te geven op ons gebed, Lukas 11:13. En als Hij Zijn Geest geeft, zal Hij ook Zijn Koninkrijk geven. De Geest zalft eerst, 1 Johannes 2:27 en na Zijn zalvende olie komt de kroon.
 - b. *Zoekt en gij zult vinden.*
 Vraag. Maar is er niet gezegd: "Velen, ... zullen zoeken in te gaan, en zullen niet kunnen", Matth. 13:24?
 Ik antwoord dat dit is, omdat ze op de verkeerde manier zoeken.
 1. *Ze zoeken zonder kennis.* Ze richten een altaar op voor de onbekende god. Het is dwaas om parels te zoeken in het donker. Onwetende mensen zoeken de hemel in hun goede bedoelingen.
 2. *Ze zoeken in het donker.* Het is niet verwonderlijk dat zij de zaligheid niet vinden.

3. *Ze zoeken op een hoogmoedige manier.* Ze zoeken de hemel in de weg van hun eigen verdiensten, terwijl wij het Koninkrijk moeten zoeken in de kracht van Christus en in Zijn Naam.
4. *Ze zoeken zonder zich in te spannen,* zoals de bruid Christus zocht op haar bed en niet vond, Hoogl. 3:1. Zoveel mensen zijn traag in het zoeken van Christus. Ze zoeken, maar ze strijden niet. Ze zoeken op huichelachtige wijze. Ze willen de hemel hebben en hun eigen lusten vasthouden. Ze zijn als de protestantse vorst over wie Cambden spreekt, die in dezelfde kerk een altaar oprichtte voor de ware God en een ander voor een afgod. Maar laten zulke zoekers niet menen dat ze ooit het geluk zullen vinden. Laat ze niet denken dat ze in Delila's schoot kunnen liggen en naar Abrahams schoot zullen gaan als ze sterven.
5. *Ze zoeken niet onophoudelijk.* Omdat ze niet onmiddellijk genade ontvangen, geven ze het zoeken op. Afgezien van deze verkeerde manieren van zoeken, zullen wij vinden, als wij het Koninkrijk der hemelen oprecht zoeken, dat heeft God gezworen bij Zijn waarheid. Gij zult Mij vinden, "wanneer gij naar Mij zult vragen met uw ganse hart", Jer. 29:13.

"Klopt en u zal opengedaan worden." Kloppen wijst op geweld. We moeten echter doen als Petrus: hij bleef kloppende, Hand. 12:16. Wij moeten blijven kloppen in het gebed en de poort van de hemel zal opengedaan worden. Hoe zou dit olie voor de wielen kunnen zijn! Hoe kan het ons aansporen tot heilig geweld, dat ons de genade zo welmenend beloofd is, als wij die ernstig zoeken! Dit heilige geweld zal mensen niet hinderen in hun wereldse bezigheden. Geweld voor het Koninkrijk en ijver in een beroep zijn niet strijdig. Christenen, u mag werken voor de hemel, maar toch werken in een beroep. God heeft u een lichaam en een ziel gegeven en Hij heeft u tijd toebedeeld om voor beide te zorgen. Hij heeft u een lichaam gegeven; daarom moet u ijverig zijn in uw beroep. Hij heeft u een ziel gegeven; daarom moet u ijveren voor de hemel. Deze twee dingen kunnen heel goed naast elkaar bestaan een gezin onderhouden en bidden in een gezin. Wie niet werkzaam is in een eervol beroep, staat schuldig aan de overtreding van het gebod: "Zes dagen zult gij arbeiden." God heeft nooit een volmacht gegeven om niet te werken. Op de dag des oordeels zal de luiard aangeklaagd worden, omdat hij zijn akker heeft laten overwoekeren door doornen. Mensen die spreken over leven uit het geloof, maar weigeren om te leven uit hun beroep, zijn huichelaars. Denk er alleen aan dat uw vlijt in de dienst van God alle andere inspanningen moet overtreffen. "Zoek eerst het Koninkrijk Gods", Matth. 6:33 - eerst in tijd, vóór alle dingen, en ook eerst in genegenheid, boven alle dingen. Uw ziel is het edelste deel; daarom moet u daar vooral voor zorgen. Toon ijver in uw beroep, oefen geweld in de dienst van God.

Tegenwerping. *"We hebben zoveel beslommeringen in de wereld, dat alle tijd voor Gods dienst wordt opgeslokt. Wij kunnen niet uit ons werk breken om te lezen of te bidden."*

Antwoord. Als u zulk werk hebt, dat u geen tijd kunt vrijmaken voor uw ziel, is uw werk ongeoorloofd. Er zijn twee dingen die een beroep ongeoorloofd maken:

1. Als mensen handelen in goederen waarvan ze weten dat ze niet zonder zonde gebruikt kunnen worden; ze verkopen bijvoorbeeld op de zwarte markt of drijven handel in afbeeldingen van afgoden of crucifixen.

2. Als ze door hun werk zozeer opgaan in wereldse zaken dat ze niet meer kunnen denken aan de eeuwigheid of niet één vurige smeekbede meer kunnen opzenden naar de hemel. Ze zijn zo vaak in de winkel, dat ze niet in de binnenkamer kunnen zijn. Als er zulk werk te vinden is, is het zonder twijfel ongeoorloofd. Laten mensen dit probleem echter niet afschuiven op hun werk, maar aan zichzelf wijten. Hun werk zou hun wel tijd laten om God te dienen, maar hun begerigheid niet. O, hoeveel mensen houden hun ziel een drogreden voor en brengen zichzelf door hun bedrog in de hel! Bedenk:
- a. *Ons is maar weinig tijd gegeven*; daarom moeten wij des te harder werken om de hemel te verkrijgen voor het te laat is. Het is waar dat wij zo graag dromen van een lang leven, alsof wij hier geen vreemdelingen maar inwoners zijn en hier altijd zullen blijven. De bloesem van de kinderjaren hoopt te komen tot de ontluikende knoppen van de jeugd. Deze ontluikende knop van de jeugd hoopt te komen tot de bloem van de ouderdom. De bloem van de ouderdom hoopt de kracht te vernieuwen als de arend. Als wij echter ons leven zouden meten met een paar schriftuurlijke meetlatten, is het erg kort. Het wordt vergeleken met een voorbijgaande schaduw, Job. 14:2, een handbreedte, Psalm 39:6, alsof er slechts een span was tussen wieg en graf. *Parum abest a nihilo*, dat wil zeggen: een klein ogenblik verwijderd van de dood. Is de tijd van ons leven zo kort en misschien wel korter dan wij beseffen? Hoe nodig is het dan om deze ijverig te gebruiken voor ze is weggeleden! Als de tijd vliegt, moeten wij ons ook voorthaasten, 1 Korinthe 9:24. Wie aan een grote opdracht werkt en maar weinig tijd heeft om die te voltooien, zou geen ogenblik van zijn tijd moeten verliezen. Een reiziger die nog vele mijlen te gaan heeft, terwijl het bijna avond is, moet spoorlags rijden, zodat de nacht hem niet overvalt. Zo moeten wij een lange reis maken en de nacht van de dood komt dichterbij. Hoe zouden wij ons trage hart moeten aansporen, opdat wij sneller voort zouden gaan!
 - b. *De genadetijd van een mens kan maar kort zijn*. Er is een tijd waarin de scepter van genade wordt toegereikt. "Nu is het de welaangename tijd", 2 Korinthe 6:2. De Heere heeft een tijd gesteld waarin de middelen van genade werkzaam zullen zijn. Als iemand niet komt in die tijd, kan God zeggen: "U zult in eeuwigheid geen vrucht meer dragen." Als het geweten niet meer spreekt en Gods Geest niet meer twist, is dit een teken dat deze dag van genade voorbij is. Wij kunnen niet zeggen of deze dag lang of kort zal zijn. Omdat deze echter zo snel voorbij kan gaan, is het wijs om de gelegenheid van dit moment te gebruiken en veel geweld te oefenen op de hemel. De dag van genade spoedt zich naar het einde. Niemand kan, zoals Jozua bidden of deze zon mag stilstaan. Als deze beslissende dag eenmaal voorbij is, kan hij niet teruggeroepen worden. Als wij deze dag van genade niet hebben gebruikt, is de volgende dag een dag des toorns. Jeruzalem kreeg zo'n dag, maar ze gebruikte die niet. "Of gij ook bekende, ook nog in deze uw dag, hetgeen tot uw vrede dient! Maar nu is het verborgen voor uw ogen", Lukas 19:42. Nadat de dag van genade voorbijgegaan is, zullen geen middelen of weldaden nog iets uitwerken. "Nu is het verborgen voor uw ogen" - het is als het luiden van een sombere doods-klok over een stervende. Oefen daarom zoveel mogelijk geweld op de hemel en doe dat in deze uw dag, voor het te laat is en het besluit is gebaard.
 - c. *Als u nu nalaat om geweld te oefenen, zal er voor u geen hulp zijn na de dood*. Als mensen hun ogen zullen openen in een andere wereld en zullen zien in welke

rampzalige toestand zij zich door hun zonden hebben gebracht, o wat zouden ze dan niet willen doen! Wat een geweld zouden zij oefenen, als er een mogelijkheid was dat ze zouden zalig worden! Als eenmaal de deur der genade gesloten is, zouden ze graag nieuwe voorwaarden onderschrijven, zelfs als God die veel zwaarder zou maken dan vroeger.

* Stel u voor dat God na de dood tot de zondaar zou zeggen: "Bent u bereid om naar de aarde terug te keren en daar duizend jaar onder de gesel van de verdrukking te leven om Mij nentwil?"

Ze zouden zeggen: "Ja, Heere, ik zal hiermee instemmen en alle woede van de wereld verdragen, als ik tenslotte maar in Uw gunst mag delen."

* "Maar bent u bereid om duizend jaar in de leerschool van de hel te verkeren, waar u de worm zult voelen knagen en het vuur zult voelen branden?"

"Ja, Heere, zelfs in de hel onderwerp ik mij aan U, zodat ik misschien na duizend jaar verlost wordt en de bittere beker van mij weggenomen wordt."

* "Maar wilt u voor iedere leugen die u hebt verteld kwellingen verdragen? Wilt u voor iedere eed die u hebt gezworen een fles met tranen vullen? Wilt u tienduizend jaar in zak en as liggen voor elke zonde die u hebt bedreven?"

"Ja, Heere, met dit alles en meer zal ik instemmen, als U het eist. Ik ben bereid nu op alle manieren geweld te doen, als ik tenslotte een plaats zal krijgen in Uw Koninkrijk."

* "Nee," zal God zeggen, "u zal niet meer zo'n voorwaarde voorgesteld worden, geen mogelijkheid om in Mijn gunst te komen." U zult voor eeuwig liggen tussen de verdoemden en "wie is er onder ons, die bij een eeuwige gloed wonen kant?"

O, wees daarom op tijd wijs. Nu, terwijl Gods voorwaarden gemakkelijker zijn, moet u Christus en de hemel omhelzen, want na de dood zal er niets meer voor uw ziel gedaan worden. De zondaar en de oven zullen nooit gescheiden worden.

- d. *Hoe zult u zonder enig verweer zijn als u nalaat dit geweld op de hemel te oefenen!* Ik hoor God zo met de zondaren spreken over hun zaak op de laatste dag.
- * "Waarom hebt u zich niet beijverd om de hemel te verkrijgen? Is er geen profeet onder u geweest? Hebben Mijn dienaren hun stem niet doen klinken als een bazuin? Hebben ze u niet gewaarschuwd? Hebben ze u niet overreed om dit geweld te gebruiken door u te zeggen dat uw zaligheid daarvan afhing? Maar de meest ontroerende welsprekendheid van het Evangelie raakte u niet. Heb Ik u geen tijd gegeven om voor uw ziel te zorgen?" "Ik heb haar tijd gegeven, opdat zij zich zou bekeren", Openb. 2:21. "Hebt u niet beloofd in uw gelofte bij de doop dat u de hemel met geweld zou nemen door onder Mijn banier te strijden tegen de wereld, het vlees en de duivel? Waarom hebt u dan geen geweld gebruikt om het Koninkrijk te verkrijgen? Dat moet luiheid of weerspanningheid geweest zijn. Wat kunt u zeggen ter verontschuldiging van uzelf, opdat het oordeel van de verdoemenis niet geveld wordt?" O, wat zullen mensen beschaamd en sprakeloos zijn op zo'n ogenblik, als het recht van God voldoening zal vinden in hun veroordeling! "Opdat Gij, ... rein zijt in Uw richten", Psalm 51:6. Hoewel de zondaar een zee van toorn zal drinken, zal hij geen druppel onrecht drinken.
- e. *Wat een kwelling zal het tenslotte zijn om het Koninkrijk der heerlijkheid niet te ontvangen, omdat wij niet genoeg geweld geoefend hebben.* Wat een kwelling zal het zijn om bij onszelf te denken: "Ik deed iets in Gods dienst, maar ik was niet vurig genoeg; ik bad, maar ik stak mijn offer niet aan. Ik hoorde het Woord, maar ik had de waarheid met liefde moeten ontvangen. Ik verootmoedigde mijzelf door

te vasten, maar ik zou me ook met verootmoediging hebben moeten beteren. Ik sprak goede woorden tot de armen van Christus en vroeg hun om zich te wassen, maar ik had hen moeten voeden en kleden. Omdat ik niet iets meer geweld geoeffend heb, heb ik het Koninkrijk niet ontvangen." De profeet gebood de koning van Israël om op de grond te slaan. "En hij sloeg driemaal; daarna stond hij stil. Toen werd de man Gods zeer toornig op hem, en zei: Gij zoudt vijfmaal of zesmaal geslagen hebben, dan zoudt gij de Syriërs tot verdoens toe geslagen hebben", 2 Kon. 13:18, 19. Zo doet een mens soms in de dienst van God. Hij slaat driemaal en dan stopt hij, terwijl hij gered zou zijn als hij slechts weinig meer geweld geoeffend had om de hemel te verkrijgen. Hoe verkeerd is het om ons werk slechts half te doen en het Koninkrijk niet te verkrijgen, omdat wij niet ver genoeg schieten! O, hoe zal deze gedachte het hart van een mens in de hel doorsteken: "Als ik maar iets verder was gegaan, zou het beter met me zijn dan nu; dan zou ik niet zo gekweld worden in de vlam."

- f. *Kijk naar de voorbeelden van de heiligen van vroeger die de hemel met geweld hebben genomen.*
- David onderbrak zijn slaap om te mediteren, Psalm 119:148. Zijn geweld voor de hemel werd tot een verterend vuur. "Mijn ijver heeft mij doen vergaan", Psalm 119:139.
 - En Paulus reikte naar de dingen die voor hem waren. Het Griekse woord betekent de nek uitsteken. Het is een metafoor die afkomstig is uit de wereld van de lopers die het uiterste vergen van al hun ledematen en zich uitstrekken om te prijs te verkrijgen.
 - Wij lezen van Anna, een profetes: "Ze week niet uit de tempel, met vasten en bidden, God dienende nacht en dag", Lukas 2:37.
 - Hoe ijverig was Calvijn in de wijngaard van de Heere! Toen zijn vrienden hem overreedden om iets minder hard te werken omwille van zijn gezondheid, zei hij: "Willen jullie dat de Heere mij werkeloos vindt als Hij komt?"
 - Luther bracht drie uur per dag door in het gebed.
 - Van de heilige Bradford wordt gezegd dat zijn hele leven bestond uit preken, lezen en bidden.
 - Bisschop Jewel zei: "Ik ben blij dat mijn lichaam afgemat wordt door het werk van mijn heilige roeping."
 - Hoe vurig waren de zalige martelaren! Zij droegen hun boeien als sieraden; ze namen hun kwellingen aan als kronen en aanvaardden de vlammen evenals zo blijmoedig als Elia de vurige wagen die kwam om hem naar de hemel te brengen. "Laat pijnbanken, brandstapels, martelwerktuigen en allerlei kwellingen maar komen, als ik Christus mag gewinnen", zei Ignatius.
 - Deze Godvruchtige zielen boden tegenstand tot de dood toe. Hoe zou dit onze ijver moeten opwekken! Leef als deze schone voorbeelden. Als de heiligen met al hun ijver ternauwernood in de hemel komen, hoe zullen zij daar dan komen die geen geweld gebruiken? "Indien de rechtvaardige nauwelijks zalig wordt, waar zal de Goddeloze en zondaar verschijnen?", 1 Petrus 4:18. Als zij die strijden alsof ze in doodsnood zijn, bijna niet kunnen ingaan door de enge poort, wat zal er dan worden van hen die helemaal nooit strijden? Als Paulus zijn lichaam bedwong door bidden, waken en vasten, 1 Korinthe 9:27, hoe zullen zij dan zalig worden die het vlees helemaal de vrije teugel laten en zich baden in de verleidelijke stromen van vleselijk genot?

- g. Wij zullen niet lang met ingespannen krachten hoeven te werken voor de hemel: "nadat wij een weinig tijds zullen geleden hebben", 1 Petrus 5:10. Dat wil zeggen: nadat gij een poosje geweld hebt geoefend, zal daar een eind aan gemaakt worden. Met uw leven zal ook uw werk een einde nemen. Nog een korte tijd en u zult niet meer wenen, worstelen en bidden. Nog een korte tijd en de loop zal voleindigd zijn, en u zult ontvangen "het einde uws geloofs, de zaligheid der zielen", 1 Petrus 1:9. Nog een korte tijd en uw vermoeiende marsen zullen voorbij zijn; u zult uw wapenrusting afleggen en witte klederen aantrekken. Hoe zou dit een geest van heilig geweld moeten verwekken! Nog slechts een paar maanden of dagen en u zult de zoete vrucht van uw gehoorzaamheid plukken. De winter zal voorbij zijn en de lentebloemen van vreugde zullen tevoorschijn komen. Dr. Taylor troostte zichzelf toen hij naar de brandstapel ging: "Ik heb nog maar een paar hindernissen te nemen en dan zal ik zijn in het huis van mijn Vader." Christenen, u hoeft nog maar een kleine afstand af te leggen, weinig geweld te oefenen, een paar tranen te storten, enkele sabbatten te houden en dan zal uw hoop gekroond worden met de zalige aanschouwing van God. Als de damp is verdreven, kunnen wij de zon helder zien. Zo zullen wij Christus, de Zon der Gerechtigheid zien in al Zijn heerlijkheid als de korte damp van dit leven voorbijgegaan is. "We zullen Hem zien, gelijk Hij is", 1 Johannes 3:2.
- h. *Als u niet ijvert voor de hemel, is uw wandel in strijd met uw eigen gebeden.* U bidt of Gods wil door u gedaan mag worden op aarde, zoals die in de hemel wordt uitgevoerd. Welnu, hoe wordt Gods wil gedaan in de hemel? Voeren de engelen de wil van God niet snel uit, zoals de sterren in het heelal, die miljoenen mijlen afleggen in een uur? Van de serafim wordt gezegd dat ze vleugels hebben om te tonen hoe snel en schielijk ze gehoorzamen ges. 6:2. Welnu, als uw geestelijke bewegingen traag zijn, dan is uw leven in strijd met uw gebeden. U lijkt helemaal niet op de engelen; u kruipt als een slak op de weg naar de hemel.
- i. *Dit heilige en gezegende geweld zou een christen gewillig maken om te sterven.* Wat maakt mensen zo ongenegen om te sterven? Ze zijn als een huurder die zijn huis niet wil verlaten. Waarom? Omdat hun geweten hen beschuldigt dat ze weigig of geen moeite hebben gedaan om de hemel te gewinnen. Ze hebben geslapen, terwijl ze hadden moeten werken en nu grijnst de dood hen aan. Ze zijn bang dat de dood hen als gevangenen zal meevoeren naar de hel. Een christen die echter ijverig is geweest in de godsdienst en zijn tijd heeft besteed in dienst van God, kan de dood getroost in het gezicht zien. Wie in dit leven geweld geoefend heeft op de hemel, hoeft niet bang te zijn voor het geweld van de dood. De dood zal hem niet schaden. Ze zal geen ondergang, maar een verlossing zijn. Ze zal de zonde uitdelgen en de heerlijkheid volkomen maken. Wat deed Paulus zeggen: "*Cupido dissolvi*", ik begeer ontbonden te worden, Filipp. 1:23? Zonder twijfel was dit omdat hij een man van geweld geweest was. Hij had zijn krachten gegeven voor Christus en overvloediger gearbeid dan alle andere apostelen, 1 Korinthe 15:10. En nu wist hij dat er een kroon voor hem was weggelegd. Keizer Augustus begeerde een kalme, gemakkelijke dood. Als iets ons kussen zacht kan maken bij de dood, zodat wij kalm uit de wereld kunnen gaan, zal het dit heilige geweld zijn dat wij hebben gebruikt in de godsdienst.

Vermaning

Als u ondanks alles wat is gezegd, zult stilzitten en uw zweet voor iets anders zult bewaren, weet dan dat er spoedig een tijd zal komen, waarin u zult wensen dat u dit geweld had geoefend. Als u door ziekte wordt geveld en uw kwaal verergert en als uw meent dat de wachtmeester van God aan de deur staat, wat zult u dan niet wensen! "O, dat ik meer geijverd had voor de hemel! O, dat ik had gebeden, toen ik danste en plezier maakte! O, dat ik een Bijbel in mijn hand had gehad, toen ik een hand vol kaarten had! Hoe gelukkig was ik dan misschien geweest! Maar ach, het is ellendig met mij gesteld! Wat moet ik doen? Ik ben zo ziek dat ik niet in leven kan blijven en zo zondig dat ik niet durf te sterven! O, dat God me nog een klein poosje uitstel zou geven, dat Hij mij nog een paar jaar extra in pacht zou geven, dat mij nog een kleine tijd vergund zou worden om mijn verloren uren weer in te halen!" Iemand zei eens op haar sterfbed: "Roep de tijd terug", maar de tijd zal niet meer teruggeroepen worden. In het uur van de dood zullen zondaren ontwaken uit hun dodelijke slaap en plotseling bezet worden met verschrikking en wanhoop.

Zullen al deze argumenten mensen niet overreden om te ijveren voor het Koninkrijk? Hoe verhard is het hart van een zondaar! wij lezen dat "de steenrotsen scheurden", Matth. 27:51, toen Christus leed. Maar niets zal een zondaar beroeren. De rotsen zullen nog eerder scheuren dan zijn hart. Als alles wat ik heb gezegd, hem niet zal overreden, is dat een teken dat de ondergang nabij is. "Zij hoorden de stem huns vaders niet, want de HEERS wilde hen doden", 1 Samuël 2:25.

Ik moet echter wel deze waarschuwing er aan toevoegen: hoewel wij het Koninkrijk niet zullen verkrijgen zonder geweld, zal het ons ook niet ten deel vallen *om* ons geweld. Als wij alles hebben gedaan, moeten wij opzien naar Christus en naar vrije genade. Bellarminus zei: "We verdienen de hemel ex congruo", dat wil zeggen als passende beloning. Nee, hoewel wij zalig worden in de weg van de middelen, gebeurt dat toch uit genade. "Uit genade zijt gij zalig geworden", Efëze 2:5. De hemel is een gave. "Het is uws Vaders welbehagen ulieden het Koninkrijk te geven", Lukas 12:32.

Vraag. *"Waarom? Ik heb ervoor geijverd; ik heb gewerkt om het Koninkrijk te verkrijgen."*

Antwoord. Ja, maar het is een gave die uit vrije genade geschonken wordt. Wij moeten Christus bidden om ons werk aan te nemen; niet ons zweet, maar Zijn bloed redt. Onze arbeid maakt ons geschikt voor de hemel, maar Christus heeft met Zijn dood de hemel gekocht. Ach, wat kunnen wij doen in vergelijking met de heerlijkheid? Wat is het storten van een traan vergeleken met een kroon? Daarom moeten wij van alles afzien voor onze rechtvaardigmaking, en Christus en vrije genade alle eer van onze zaligheid laten wegdragen. God moet ons helpen bij ons werken. "Het is God Die in u werkt beide het willen en het werken", Filipp. 2:13. Hoe kunnen wij dan verdienen door onze werken, als God ons helpt bij het werken?

GEBRUIK 6

Belemmeringen voor het oefenen van geweld

Ik zal vervolgens enige regels of richtlijnen geven voor het oefenen van dit gezegende geweld. Wees op uw hoede voor de volgende dingen, die dit ijveren voor de hemel zullen belemmeren.

1. *Wacht u voor ongeloof.*

- Ongeloof is een grote belemmering, want het ontnemt ons de moed. Als een christen werkt om de hemel te verkrijgen, fluistert het ongeloof "Waartoe deze moeite? Ik zou evenals zo goed kunnen stilzitten. Ik kan bidden, maar toch niet verhoord worden. Ik kan werken, maar toch geen loon ontvangen. Ik kan dicht bij de hemel komen en daar toch niet ingaan." "Het is buiten hoop" Jesaja 57:10.
- Ongeloof doet de hoop teniet. Als u deze zenuw van de godsdienst doorsnijdt, wordt er helemaal geen geweld meer geoefend op de hemel.
- Ongeloof vervult het hart met wanhoop. "Ach", zegt het ongeloof, "u zult God nooit volkomen kunnen dienen. Er zijn zoveel geboden te gehoorzamen, zoveel verzoeken te weerstaan, zoveel smarten te dragen, dat u zult *succumbere oneri*, bezwijken onder de last. U zult uitgeput raken op uw reis naar de hemel."
- Ongeloof verwekt jaloerse gedachten over God. Het stelt Hem voor als een strenge Meester. Als wij tekortschieten in een zeer kleine bijzaak, zal Hij volkomen genoegdoening van ons eisen. Dit ontmoedigt de ziel in het gebruik van de middelen. Ongeloof doet wat Sanballat en Tobia de Joden aandeden. "Zij allen zochten ons vreesachtig te maken, zeggende: Hun handen zullen van het werk aflaten", Nehemia. 6:9. O, wees op uw hoede voor ongeloof, het maakt een einde aan dit heilige geweld! wij lezen dat de arm van Jerobeam verdorde, 1 Kon. 13:4.
- Ongeloof doet de arm van de ziel verstijven, zodat die niet uitgestrekt kan worden tot enig geestelijk werk. Ongeloof bewijst de duivel de grootste dienst. Het opent de deur voor zijn verzoeken. Die verrukken en bekoren ons zo dat wij niet kunnen werken. Wees op uw hoede voor de zonde. Geloof de beloften: "De HEERE is goed, der ziele die Hem zoekt", Klaagl. 3:25. Zoek Hem zonder ophouden en Hij zal zowel Zijn hart als de hemel voor u openen.

2. *Zorg ervoor dat u uw gedachten niet bezwaart met de uitverkiezing.* Een christen kan denken: "Waarom zou ik me inspannen? Misschien ben ik niet verkoren en dan is al mijn ijver tevergeefs."

Zo worden velen afgebracht van het gebruik van de middelen en werken ze niet langer hun zaligheid. De waarheid is echter dat niemand reden heeft om te zeggen dat hij niet verkoren is. Het is waar dat sommige van Gods kinderen dat gezegd hebben toen ze verzocht werden. Zoals Petrus niet wist wat hij zei op de berg der verheerlijking, wisten zij niet wat ze zeiden tijdens deze verzoeking. Niemand heeft reden om te zeggen dat hij niet verkoren is, tenzij hij kan bewijzen dat hij de zonde tegen de Heilige Geest bedreven heeft. Iedereen die verklaart dat hij niet verkoren is, zondigt, want wat hem in de zonde houdt, moet wel zondig zijn. En deze overtuiging houdt hem in de zonde, weerhoudt hem van het gebruik van de middelen en maakt alle pogingen krachteloos. Vermoei uw gedachten niet met de uitverkiezing. Dit boek is verzegeld en geen engel kan het openen. Christenen moeten leven naar Gods *geopenbaarde wil* en niet naar Zijn verborgen wil. Gods geopenbaarde wil is dat wij bidden en ons bekeren. Hierdoor maken wij onze roeping vast en door onze roeping

vast te maken, maken wij onze verkiezing vast. Als ik zie dat de bedden met specerijen groeien en bloeien, weet ik dat er zon is geweest. En als ik de vruchten van gehoorzaamheid in mijn hart vind, mag ik daaruit opmaken dat Gods verkiezende liefde mij heeft beschenen. "God heeft u van den beginne verkoren tot zaligheid in heiligmaking", 2 Thess. 2:13.

3. *Zorg ervoor dat u de wereld niet te veel najaagt; de wereld doet goede hartstochten verflauwen.* De aarde dooft het vuur. De zilveren trompet van de wereld roept op tot de aftocht en maakt een einde aan het zoeken van de hemel. De wereld verhinderde de jongeling om Christus te volgen. Hij ging droevig heen, waarop onze Zaligmaker zei: "Hoe bezwaarlijk zullen degenen die goed hebben, in het Koninkrijk Gods ingaan!", Lukas 18:24. De godsdienst van Demas lag begraven in de aarde. "Demas heeft mij verlaten, hebbende de tegenwoordige wereld liefgekegen", 2 Tim. 4:20. Pius Quintus heeft gezegd: "Toen ik toetrad tot de geestelijke stand, had ik goede hoop op mijn zaligheid; toen ik kardinaal werd, twijfelde ik eraan; maar sinds ik paus geworden ben, wanhoop ik er zelfs aan." Jonathan jaagde naar de overwinning tot hij bij de honingraat kwam en toen stond hij stil, 1 Samuël 14:27. Velen ijveren voor het Koninkrijk van God, tot gewin of promotie zich aandienen. Als ze deze honing op hun weg vinden, staan ze stil. De wereld verblindt de ogen van mensen, zodat ze de weg niet zien en slaat hun voeten in de boeien, zodat ze niet kunnen lopen in de weg van Gods geboden.

Mithridates, de koning van Pontus, was verslagen door de Romeinen en vreesde dat hij niet aan hen zou kunnen ontkomen. Toen liet hij veel zilver en goud op de weg strooien, zodat hij kon ontsnappen, terwijl de Romeinse soldaten druk bezig waren om dat op te rapen. Satan gebruikt dezelfde methode. Omdat hij weet hoe verlokkelijk rijkdommen zijn, bezaait hij het pad van de mensen ermee. Terwijl zij deze gretig vergaderen, kan hij hen verhinderen om het geluk te zoeken.

Ik heb sommigen gezien die eens als Jehu voortsnelen op de weg der zaligheid. Toen de wereld hun hart binnenkwam, zijn de wielen van hun strijdswagen afgenomen en kwamen zij slechts moeizaam vooruit. Als een man een steile rots zou beklimmen met gouden gewichten aan zijn benen, zouden deze hem hinderen bij het klimmen. De gouden gewichten van de mensen hinderen hen als zij de steile rots beklimmen die tot de zaligheid leidt. De muziek van de wereld sust mensen in slaap; ze zijn niet in staat om te werken. Iets kan niet tegelijkertijd met kracht naar twee kanten bewogen worden. Een schip kan niet op hetzelfde ogenblik met volle zeilen naar het oosten en naar het westen varen. Evenmin kan iemand tegelijkertijd vurig de hemel en de aarde zoeken. Hij kan Christus en de wereld hebben, maar hij kan niet Christus en de wereld beminnen, 1 Johannes 2:15. Als het hart van een mens brandt van verlangen naar de wereld, laat de hemel hem koud. Nu, zorg ervoor dat uw hart niet te veel uitgaat naar wereldse zaken. Behandel de wereld als uw knecht, maar volg hem niet als uw meester.

4. *Zorg ervoor dat u niet toegeeft aan enige lust.* Een zonde waarin wij leven, zal alle ijver voor de hemel doen verflauwen. Zonde verzwakt. Het is als het knippen van Simons haar; dan wijkt de kracht. Zonde is *aegritudo animi*, de ziekte van de ziel. Ziekte doet een mens neerliggen en maakt hem zo mismoedig, dat hij onbekwaam is om enig geweld te oefenen. Een ziek mens kan niet meedoen aan een wedloop. Zonde waarin een mens leeft, trekt hem geheel af van zijn plicht, of maakt hem daar ongevoelig in. Naarmate het hart zich meer uitleeft in de zonde, is het ongevoeliger in het bidden. Hoe kan iemand God ernstig om genade smeken, als zijn hart hem

beschuldigt van een verborgen zonde? Zonde verwekt vrees en wat de vrees verergert, doet de ijver verflauwen. Nadat Adam had gezondigd, was hij bang en verborg hij zichzelf, Genesis 3:10. Toen Adam zijn onschuld was kwijtgeraakt, was hij ook zijn ijver kwijt. Leg daarom de bijl aan de wortel. Laat de zonde afgehouden worden. Onthoud u niet alleen van dadelijke zonde, maar kruisig ook de liefde tot de zonde en dood iedere zonde. Velen willen al hun zonden *vaarwel* zeggen, behalve één. Houd één zonde vast en u zult één ziel verliezen. Eén zonde is een boei. Iemand kan een wedloop evenals zo goed verliezen met één boei als met meer boeien. Ik heb gelezen over een groot vorst die, tijdens zijn vlucht voor de vijand, de gouden kroon op zijn hoofd wegwierp, opdat hij des te harder zou kunnen rennen. Zo moet u de zonde, die u als een gouden kroon draagt, wegwerpen, opdat u zich des te sneller naar het hemelse Koninkrijk kunt spoeden.

5. *Als u geweld wilt doen op de hemel, moet u zich hoeden voor zwaarmoedigheid.* Wees ernstig, maar opgewekt. Hij wiens geest terneergedrukt wordt door verdriet, is niet in staat om zijn werk te doen. Een mismoedig hart is onbekwaam om tot God te bidden of Hem te prijzen. Als de snaren van een luit nat zijn, zal deze geen enkele welluidende klank voortbrengen. Mensen die gebukt gaan onder vrees en moedeloosheid, kunnen niet ijverig zijn in de godsdienst. Als een soldaat bezwijkt op het veld, laat hij spoedig zijn zwaard vallen. David keerde zich af van zijn zwaarmoedigheid. "Wat buigt gij u neder, o mijn ziel en wat zijt gij onrustig in mij? Hoop op God", Psalm 43:5. Een droevig hart maakt ons handelen traag. Wij gebruiken de trom en de trompet in de strijd, opdat het geluid van de trompet de soldaten zal aansporen en aanmoedigen en ze des te vuriger zal doen strijden. Vrolijkheid is als muziek in de strijd. Ze spoort een christen aan en maakt hem ijveriger en vuriger in het doen van zijn plicht. Wat met een vrolijk hart gedaan wordt, wordt met vermaak gedaan. De ziel stijgt het snelst op naar de hemel op de vleugels van vermaak.

6. *Als u geweld wilt doen op de hemel, moet u zich hoeden voor slaperigheid en luiheid.* Een luie christen is als een bange soldaat, die wel graag wil plunderen, maar niet genegen is om het kasteel te bestormen. Zo is de mens die wel graag de hemel wil ontvangen, maar deze niet met geweld wil nemen. *Enerves animos odisse virus solet*, dat is: kracht heeft gewoonlijk een hekel aan zwakke zielen. Luiheid is de slaap van de ziel. In plaats van hun zaligheid te werken, verslapen velen hun zaligheid. Mensen die niet willen werken, moeten tenslotte tot de bedelstaf geraken. Ze moeten, evenals als de rijke man, bedelen om een druppel water. Salomo zegt: "Een luiaard verbergt de hand in de boezem", Spreuken 19:24. Hij zou zijn hand aan de ploeg moeten slaan -en hij steekt deze in zijn boezem. God heeft de hemel nooit tot plaats voor leeglopers gemaakt. Luiheid is een kwaal waarmee mensen gemakkelijk bevangen worden; schud deze af. Een langzaam schip is een prooi voor piraten. Een luie ziel is een prooi voor Satan. Als een krokodil slaapt met zijn bek open, kruipt de Indische rat in zijn buik en eet zijn ingewanden op. Terwijl mensen in luiheid verzonken zijn, komt de duivel en verslindt hen.

6. *Zorg ervoor dat u niet te rade gaat bij vlees en bloed.* U kunt evenals zo goed de duivel als uw vlees om raad vragen. Het vlees is een boezem verrader. Een vijand binnen de muren is de gevaarlijkste vijand. Het vlees roept uit: "Er is een leeuw op de weg." Het vlees zal u smeken: "Spaar uzelf", zoals Petrus deed bij Christus. O, ijver niet zo voor de hemel - spaar uzelf!" Het vlees zegt met Judas: "Waar toe al dit verlies?" Dat is: Waarom al dit bidden en worstelen? Waarom verspilt u uw kracht?

Waarom al dit verlies? Het vlees roept om rust; het is niet genegen om de nek te buigen onder het juk van Christus. Het vlees begeert genoeg; het wil liever spelen dan lopen op de hemelse loopbaan. Er is een beschrijving van vleselijke genoegens: "Die daar liggen op elpenbenen bedsteden, en weelderig zijn op hun koetsen, die op het geklank der luit kwinkeleren; die wijn uit schalen drinken, en zich zalven met de voortreffelijkste olie", Amos 6:4-6. Hierin vindt het vlees zijn vermaak.

Over zo'n mens werd gesproken in het theater van Beard. Hij wilde al zijn vijf zintuigen tegelijk strelen. Hij liet een kamer behangen met veel mooie schilderijen. Hij had de kostelijkste muziek en de meest uitgelezen geuren en parfums. Hij liet zich voorzien van alle lekkernijen en bijzondere gebakjes van de banketbakker. Hij lag in bed met een schone maîtresse. Zo gaf hij toe aan de lusten van zijn vlees. Hij zwoer dat hij al zijn bezit zou willen geven om een week als een god te leven, ook als hij zeker wist dat hij de volgende dag verdoemd zou zijn in de hel.

O, zorg ervoor dat u niet bij het vlees te rade gaat! Het vlees is een slechte raadgever. Paulus wilde niet te rade gaan bij vlees en bloed, Galaten 1:16. Het vlees is een gezworen vijand van dit heilige geweld. "Indien gij naar het vlees leeft, zo zult gij sterven", Romeinen 8:13. Bij de doop hebt u met een eed beloofd dat u het vlees zou verzaken.

7. Luister toch niet naar de stem van vleselijke vrienden die u willen afhouden van dit heilige geweld. In de sneeuw zal vuur spoedig warmte verliezen en langzamerhand uitgaan. In slecht gezelschap zal uw vuur voor de godsdienst spoedig doven. Het gezelschap van de Goddelozen zal u eerder doen verkouden dan uw gezelschap hen brandend zal maken. Azijn zal eerder de wijn verzuren dan wijn de azijn zal verzoeten. Hoe vaak hebben vleselijke vrienden dezelfde invloed op onze ziel als besmette mensen op ons lichaam: ze brengen de kwaal over. De godlozen proberen steeds ons van dit geweld te weerhouden. Ze zullen zeggen dat wij dan te stipt of merkwaardig handelen. Zij zullen doen als de "vrienden" van Christus, die Hem vasthielden toen Hij ging preken: "Zij gingen uit om Hem vast te houden; want zij zeiden: Hij is buiten Zijn zinnen", Markus 3:21. Mensen die vreemdeling zijn van de geestelijkheid en de zoetheid van de dienst van God, zullen alle ijver beoordelen als uitzinnigheid. Daarom zullen ze ons vasthouden om ons te belemmeren bij het oefenen van dit heilige geweld. Als wij oprecht staan naar godsvrucht, zullen onze vleselijke vrienden daar iets kwaads over zeggen en zo proberen het huwelijk te verbreken.

Galeacius, markies van Vico, had een vast voornemen om de hemel te zoeken. Wat een belemmering waren zijn vleselijke verwanten echter voor hem op de weg! Wat een moeite kostte het hem om die hindernis te overwinnen!

8. Wees op uw hoede voor een strik in uw eigen boezem. Dit is een van de grote listen van de duivel ons afhouden van de godsdienst door onze naaste familieleden en ons verwonden met onze eigen rib. Hij verzocht Adam door zijn vrouw, Genesis 3:6. Wie zou de duivel daar verwacht hebben? Hij bracht Job in verzoeking door toedoen van zijn vrouw: "Houdt gij nog vast aan uw oprechtheid?", Job 2:9. Wat? Bidt u nog tot God en dient u Hem nog, ondanks al deze rampen die u getroffen hebben? Werp zijn livrei af, zegen God en sterf. Zo wilde de duivel Jobs ijver voor de hemel doen verflauwen, maar het schild des geloofs bluste die vurige pijl uit.

Spira's familieleden belemmerden hem om naar de hemel te gaan, toen hij bij hen te rade ging over de leer van Luther. Zij overreedden hem om te herroepen. Zo voelde hij de hel in zijn geweten, terwijl hij openlijk zijn vroegere geloof afzwoer. Wees op

uw hoede voor zulke verzoekers. Neem u vast voor om te blijven ijveren voor de hemel, hoewel uw vleselijke familieleden u daarvan af trachten te brengen. Het is beter om met hun haat naar de hemel te gaan dan om met hun liefde naar de hel te gaan. Hiëronymus heeft eens gezegd: "Als mijn ouders mij zouden overreden om Christus te verlaten; ... als mijn vrouw mij zou willen betoveren met haar omhelzingen, zou ik ze allemaal verlaten en tot Christus vluchten." Als onze liefste vrienden op aarde een hindernis zouden zijn op de weg naar de hemel, moeten wij over hen heen springen of hen vertreden.

9. *Zorg ervoor dat u niet vergenoegd bent met de minste trap van genade.* Wie weinig genade heeft, kan zich wel verroeren, maar oefent geen geweld. Het is droevig als wij tevreden zijn, wanneer wij evenals genoeg genade hebben om onze ziel in leven te houden. Een zieke kan wel leven, maar is niet levendig. Er kan wel genade in het hart zijn, maar deze is ziekelijk en bloeit niet in levende werken. Zwakke genade zal hevige verzoeken niet kunnen weerstaan en ons niet door zwaar lijden kunnen dragen. Ze zal Christus op het water maar ternauwernood volgen. Weinig genade kan maar weinig doen in dienst van God. Een boom die slechts weinig sap heeft, zal niet veel vrucht dragen. Hoewel wij van sommige christenen niet kunnen zeggen dat ze levenloos geboren zijn, zijn ze wel hongerlijders in de genade. Ze zijn als een schip dat in de grote moeite in de haven komt. O, sta naar opwas in heiligheid - hoe meer genade, hoe meer kracht; en hoe meer kracht, hoe meer geweld.

10. *Als u wilt ijveren voor de hemel, moet u oppassen voor de opvatting dat het niet zo moeilijk is om het Koninkrijk te verwerven en dat minder ijver daarom ook zal volstaan.* Wie meent dat hij niet zo snel hoeft te lopen in de loopbaan, zal al gauw zijn pas vertragen. Hierdoor zijn velen verloren gegaan. Wie zal zich beijveren om de hemel te verkrijgen, als hij meent dat dit hem minder moeite hoeft te kosten? Maar als het zo gemakkelijk was, wat noodzaakte Christus dan om te zeggen dat wij moeten strijden als in een gevecht? Waarom moest Paulus zijn lichaam dan bedwingen? Waarom spreekt de tekst over het nemen van het Koninkrijk met geweld? Wordt de bekering geen wedergeboorte, Johannes 3:7 of schepping, Psalm 51:12 genoemd? Is dat gemakkelijk? O, meen toch niet dat dit werk gemakkelijk is, dat zowel boven als tegen de natuur is! Het is evenals zo'n groot wonder wanneer een ziel zalig wordt als wanneer een molensteen wordt opgetild tot aan de wolken.

GEBRUIK 7

Hoe wij het oefenen van geweld moeten bevorderen.

Gebruik de middelen die kunnen bijdragen tot dit heilige geweld.

1. *Bid dagelijks.* Het gebed is de blaasbalg die de genegenheid aanwakkert en een christen is het ijverigst als de genegenheid het vurigst is. Het gebed houdt de handel van de godsdienst levendig. Het gebed is voor de ziel wat levenslust is voor het lichaam. Deze maakt het lichaam wakkerder en levendiger en dat is ook de uitwerking van het gebed op de ziel. Om een horloge sneller te laten bewegen, moet het opgewonden worden. Christen, wind uw hart iedere dag op door het gebed. Door het gebed verkrijgen wij kracht uit Christus. Als Zijn kracht ons geschonken wordt, maakt ze de ziel werkzaam. Na het gebed is het hart aangenaam gesteld, zoals de kamer na de morgenzon de rest van de dag warm blijft. Als een christen het gebed verzaakt of niet langer vurig bidt, verliest hij langzamerhand zijn heilige ijver.

2. *Als u wilt ijveren voor de hemel, moet u zich onder een levende prediking begeven.* Het Woord is levend en krachtig, Hebrëen 4:12. Het maakt een dood hart levend. Het is zowel een zwaard om de zonde te doorsteken als een prikkel om genade te verlevendigen. Het Woord is een vuur om een ijskoud hart te doen versmelten. "Is Mijn woord niet alzo, als een vuur?" Oer. 23:29. Wij kunnen bijna evenals zo goed zonder prediking zijn als onder een prediking die ons niet verwarmt. Het Woord geeft niet alleen onderwijs, maar ontsteekt ook een vuur in ons. "Uw Woord heeft mij levend gemaakt", Psalm 119:50; Engelse vertaling. De krachtige bediening van de woorden des hemels moet ons opwekken en ijverig maken in ons werk.
3. *Als u wilt ijveren voor de hemel, moet u uw hart opwekken tot liefde voor de dienst van God.* Dit is als de mirtentak in de hand van de reiziger, waarover Plinius spreekt, die hem fit en kwiek doet voortreizen en ervoor zorgt dat hij niet moe wordt. Als een man zich gewarmd heeft bij het vuur, is hij het best in staat om te werken. Als u ijverig uw zaligheid wilt werken, moet u uzelf warmen bij dit liefdesvuur. Een mens zal alleen maar ijveren voor iets waar hij van houdt. Waarom jagen mensen zo gretig naar goud, dan omdat ze het liefhebben? Liefde werkt vreugde en vreugde werkt ijver. Waarom ijverde Paulus meer dan alle andere apostelen? De liefde van Christus drong hem, 2 Korinthe 5:14. Liefde is als olie voor de wielen. Krijg de dienst van God lief en u zult nooit meer moe zijn. U zult de uren die u met de Heere doorgebracht hebt, als de beste beschouwen. Wie graaft in een zilvermijn, zweeft. De liefde voor het zilver geeft hem echter vreugde in zijn werk.
4. *Als u ijverig wilt zijn, moet u waakzaam zijn.* De profeet stond op zijn wachttoren, Hab. 2:1. Waarom zijn christenen zo traag in hun werk? Is het niet omdat ze zo nalatig zijn in het waken? Als ze slechts waakten, zouden ze zien hoe hun vijand waakt. Dan zouden ze ijveren om hem te kunnen weerstaan. Als ze slechts waakten, zouden ze zien hoe hun tijd verloopt of liever vervliegt. Dan zouden ze ijverig zijn om die uit te kopen. Als ze slechts waakten en zouden zien hoe hun hart talmt in de dienst van God, zouden ze sneller voortgaan op de weg ten hemel. Er is zo weinig ijver in de dienst van God, omdat er zo weinig waakzaamheid is. Als christenen niet meer geestelijk waakzaam zijn en zich zeker gaan voelen, vertraagt hun pas op de weg ten hemel en beweegt Satan hen met vernieuwde kracht tot de zonde. Als wij slapen, is het voor Satan de tijd om ons te verzoeken.
5. *Als u geweld wilt doen op het Koninkrijk, moet u uw hart aan God verbinden door heilige geloften.* Een knecht zal ijveriger zijn, nadat hij aan zijn meester is verbonden. Doe de Heere een gelofte dat u door Zijn genade vlijtiger zult arbeiden in Zijn dienst. "O God, op mij zijn Uw geloften", Psalm 56:13. Een gelofte verbindt de belover tot een plicht. In eigen oog staat hij dan onder een bijzondere verplichting en dat spoort hem aan tot inspanning. Ongetwijfeld mag een christen zulke geloften afleggen, omdat de grond daarvan in zedelijk opzicht goed is. Hij belooft niets anders dan wat hij moet doen, namelijk om vertrouwelijker met God te wandelen. Denk er alleen aan dat wij niet beloven in onze eigen kracht, maar in de kracht van Christus. Wij moeten van Hem zowel kracht als gerechtigheid verwachten. "In de HEERE zijn gerechtigheden en sterkte", Jesaja 45:24.

6. *Als u wilt ijveren voor de hemel, maak dan het zoeken van de hemel tot uw levenswerk.* Iemand zal niet ijveren voor iets wat hij beschouwt als onbelangrijk of wat op het laatst nog gedaan kan worden. Wat hij als zijn levenswerk beschouwt, zal hij echter vlijtig ter hand nemen. Een man meent dat hij alleen door zijn beroep in zijn levensonderhoud voorziet en hij oefent dat nauwgezet uit. Als wij de dienst van God beschouwen als ons levenswerk, dat van belang is voor onze zaligheid, zullen wij daar onze krachten aan geven. "Maar één ding is nodig", Lukas 10:42. Dat ene ding is het verwerven van Christus en de hemel. Daartoe zijn wij in de wereld gekomen. Als wij de dingen van de eeuwigheid zouden zien als ons levenswerk, het ene nodige, hoe ijverig zouden wij ze dan najagen!
7. *Als u ijverig wilt zijn, moet u de hemel voortdurend voor ogen hebben.* Dit deed Christus ijveren tot de dood toe. Hij zag op de vreugde die Hem voorgesteld was, Hebréeën 12:2. Stel uzelf altijd de kroon voor ogen en dat zal u opwekken om te strijden. *Immensum gloria calear habet*, dat wil zeggen: de heerlijkheid maakt ons zeer ijverig. De zeeman houdt zijn hand aan het roer en richt zijn oog op de ster. Terwijl wij werken moeten wij zien op die plaats waar Christus is, de heldere Morgenster. Hoe graag waadt iemand door diep water, als hij droog land voor zich ziet en zeker weet dat hij gekroond zal worden, zodra hij de kust bereikt! Elke keer dat u uw ogen opslaat naar de hemel moet u denken: "Boven die sterrenhemel is de hoge hemel waarvoor ik strijd." Dat deed Mozes ook. Het oog van zijn geloof deed de voeten van zijn gehoorzaamheid sneller voortgaan. Hij zag "op de vergelding des loons", Hebréeën 11:26. Als christenen het uitzicht op de hemel verliezen, begint hun pas op de weg daarheen te vertragen.
8. *Als u wilt ijveren voor het Koninkrijk, moet u omgaan met hen die ijverig zijn.* Als wij vuur nodig hebben, gaan wij naar de haard van onze buurman en nemen wat vuur. Verkeer vaak onder Godzalige mensen en u zult door hen vurig gemaakt en opgewekt worden. "Ik ben een gezet van allen die U vrezen", Psalm 119:63. Goed gezelschap wekt op. Het heilige gesprek en voorbeeld van een kind van God kan een ander brandend maken en opscherpen. De heiligen gaan nooit zo snel voort op de weg ten hemel, als wanneer ze in gezelschap reizen. De ene christen helpt de andere voort. Bij andere wedlopen die gehouden worden, hindert de een vaak de ander. Op de loopbaan naar de hemel helpt de ene christen echter de andere vooruit. "Sticht de een de ander, gelijk gij ook doet", 1 Thess. 5:11. O, laat dit artikel van onze geloofsbelijdenis niet vergeten worden: de gemeenschap der heiligen!
9. *Als u ijverig wilt zijn, moet u nooit ophouden voor u de Geest hebt.* Vraag God of Hij het zoete geweld van Zijn Geest wilt gebruiken. De bruid smeekte om de stormwind van de Geest: "Ontwaak, noordenwind, en kom, Gij zuidenwind!", Hoogl. 4:16. Als de Geest van God op ons blaast, gaan wij met volle zeilen naar de hemel. Toen de Geest van de dieren in de raderen blies, bewogen ze, Ezech. 1:21. De raderen van ons pogen draaien snel als de Geest van God erin blaast. Omdat zoveel krachtige winden van verzoeking ons achteruit blazen, moet de krachtige wind van Gods Geest ons vooruit blazen naar de hemel. Ik hoop dat ik hiermee genoeg gezegd heb over de middelen die ons kunnen opscherpen tot dit heilige geweld.

Besluit.

Vraag. *"We hebben zo geijverd voor de hemel; wat moeten wij nu nog doen?"* Zo zeiden de mensen ook tegen Christus: "Wat moeten wij doen?"

Antwoord. U die geweld hebt geoefend op de hemel en nu een oud christen geworden bent, laat mij u smeken om dit heilige geweld te blijven oefenen. U moet niet alleen trouw uw plicht blijven vervullen, maar ook vurig blijven in uw plichtsbetrachting. Bedenk dat u die verdorvenheid omdraagt die zo gemakkelijk een eind maakt aan dit heilige geweld. Op de vurigste kool komt er as, die het vuur zo spoedig kan doven. In u wortelen verdorven lusten die het vuur van uw ijver zo gemakkelijk kunnen doven. Hoe was de genade van Petrus verkild, toen hij Christus verloochende! De gemeente van Efeze diende God niet meer zo vurig, Openb. 2:4. Zorg ervoor dat het vuur van uw hartstochten niet dooft. Wees niet als een kwijnend lichaam; wees tenslotte eens ijverig. Hoe dichter een steen bij de aarde komt, hoe sneller deze beweegt. U hebt nog maar weinig tijd om voor God te werken; werk daarom des te harder. Wees als de gemeente van Thyatire - haar laatste werken waren meer dan de eerste, Openb. 2:19. Wees als de zon die het helderst schijnt voor ze ondergaat en als de zwaan die het mooist zingt voor zijn dood. De zaligheid is nu nader dan toen u eerst geloofd hebt, Romeinen 13:11. Als uw zaligheid nader is, moet uw ijver groter zijn. Hoe zou u uw pas moeten versnellen, nu u het Koninkrijk al kunt zien! Gelukkig is hij van wie in geestelijke zin gezegd kan worden, wat van Mozes letterlijk gezegd werd voor zijn dood: "Zijn oog was niet donker geworden, en zijn kracht was niet vergaan", Deut. 34:7. Evenmin is de kracht van een christen en zijn ijver voor de hemel verminderd. Hij bewaart de beste wijn van zijn leven tot het laatst.

Troost

Dit is een grote troost voor een ijverige christen; u bent op de weg naar het Koninkrijk. Hoewel u misschien onderweg geen druiventros hebt, de vreugde die sommigen ten deel valt, mag u toch gelukkig zijn, omdat u op de weg bent. Loof God dat Hij u een hart gegeven heeft om Hem te zoeken, terwijl sommigen hun plicht helemaal verzaken. "Het hart dergenen die de HEERE zoeken, verblijde zich", Psalm 105:3. Bovendien heeft God u niet alleen een hart gegeven om uw plicht te doen. U mag uw plicht riet vreugde doen, en dat maakt deze tot een smakelijke spijsje. U mag uw plicht ook niet ijver doen, en zo kan God deze aanvaarden. O, loof God Die u heeft opgericht van het bed van luiheid en de ijver van uw ziel voor de hemel heeft opgewekt! Hij Die u ijverig heeft gemaakt, zal u ook doen zegevieren. Wacht een poosje en u zult een Koninkrijk bezitten. Toen Mozes opklom om Gods geboden te ontvangen, bleef hij zes dagen op de berg en op de zevende dag riep God hem, Exodus 24:16. Hoewel wij lang wachten en niet krijgen wat wij verwachten, moeten wij toch onze plicht blijven vervullen. Kort gezegd, God zal ons eens roepen van de hemel: *"Kom hogerop!"* En wij zullen van de berg van het geloof gaan naar de berg van het aanschouwen. Dan zullen wij die heerlijke dingen aanschouwen die het oog niet heeft gezien en in het hart van de mens niet zijn opgeklommen.

Vraag. *"Maar",* zegt een kind van God misschien, *"ik ben bang dat ik niet één van die geweldigers ben die het Koninkrijk der hemelen zullen nemen. Ik merk dat mijn hart zo doods is in de betrachtting van mijn plicht, dat ik twijfel of ik ooit wel in het Koninkrijk zal komen."*

Antwoord. Uw hart kan zo doods zijn door natuurlijke oorzaken. Zwakheid van het lichaam kan de geest onbekwaam maken. Uw gebed kan zwak zijn, omdat uw lichaam zwak is. Een luit die garbarsten is, kan niet zulke aangename klanken voortbrengen als

een ongeschonden luit. Deze onbekwaamheid van de ziel is misschien slechts voorbijgaand en voor een tijd. Dit kan zo zijn als u zich zeer zwaarmoedig of verlaten voelt. Als de zon is geweken, is de aarde als het ware verlaten en dragen de bomen geen bloesem of vrucht. Dit is echter slechts voor een tijd. Als de zon slechts terugkeert in de lente, bloeien de kruiden en dragen de bomen vrucht. Zo is er dodigheid in het hart van de christen, als God Zijn aangezicht verbergt. Hij bidt alsof hij niet bad. Als de Zon der gerechtigheid echter terugkeert, wordt Hij door God aangespoord en werkt hij evenals zo hard en ijverig als ooit. Dan krijgt hij zijn eerste liefde terug.

Zwakke christen, verlies de moed daarom niet, zolang u niet berust in uw kwaal en uw dode hart u tot een last is. Zie op tot Christus, uw Hogepriester, Die barmhartig geduld heeft met uw zwakheden en machtig is om ons daarin te hulp te komen.

Einde